

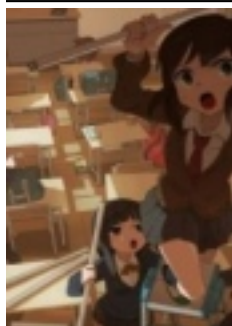
[12 Chòm Sao] Và Khoảng Thời Gian Cấp Ba Vui Vẻ

Contents

[12 Chòm Sao] Và Khoảng Thời Gian Cấp Ba Vui Vẻ	2
1. Mở Đầu	2
2. Giới Thiệu Nhân Vật	2
3. Chương 1	4
4. Chương 2	6
5. Chương 3	9
6. Chương 4	12
7. Chương 5	15
8. Chương 6	18
9. Chương 7	21
10. Chương 8	24
11. Chương 9	27
12. Chương 10	32
13. Chương 11	35
14. Chương 12	37
15. Chương 13	40
16. Chương 14	45
17. Chương 15	47
18. Chương 16	49
19. Chương 17	51
20. Chương 18	53
21. Chương 19	57
22. Chương 20	59
23. Chương 21	62
24. Chương 22	64
25. Chương 23	66
26. Chương 24	69
27. Vài Lời Tâm Sự	72
28. Chương 25	73
29. Chương 26	75
30. Chương 27	78
31. Chương 28	80
32. Chương 29	83
33. Chương 30	85
34. Chương 31	88
35. Chương 32: Chương Cuối	92
36. Ngoại Truyện: Thiên Bình Và Kim Ngưu	94
37. Ngoại Truyện: Nhân Mã Và Cự Giải	98
38. Ngoại Truyện: Thiên Yết Và Sư Tử	102
39. Ngoại Truyện: Song Ngư Và Bạch Dương	106
40. Ngoại Truyện: Bảo Bình Và Xử Nữ	109

41. Ngoại Truyện: Song Tử Và Ma Kết	112
42. Ngoại Truyện Ngắn: Ma Kết Và Kim Ngưu	117

[12 Chòm Sao] Và Khoảng Thời Gian Cấp Ba Vui Vẻ

Giới thiệu

12 chòm sao, với 12 tính cách khác nhau (ở thì cũng có vài người giống giống). Những trải nghiệm về

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/12-chom-sao-va-khoang-thoi-gian-cap-ba-vui-ve>

1. Mở Đầu

- Facebook ta: Evangel Flowan.

Wattpad ta: Evangel_Flowan.

Có ý kiến thì cứ nói, trừ hai nơi này ta sẽ không trả lời bất cứ cmt nào, vì ta có biết trang nào đăng truyện ta đâu mà vào trả lời.

- Wattpad là nơi duy nhất ta post truyện, nếu những diễn đàn khác có lấy post lên thì ta không chịu trách nhiệm. Nếu có sai chính tả, sửa đổi cốt truyện hay thiếu chap thì ta cũng không biết được, vì đến giờ chưa có ai hỏi ý kiến của ta trước khi đem truyện đi cả.

- Có vài truyện sau khi viết vài tuần, tháng gì đó, ta sẽ thêm vài chap ngoại truyện (nếu có hứng), nên nếu không đọc ở wattpad thì ta không đảm bảo các bạn có đọc được hay không.

- Xin lưu ý: nếu đem truyện đi làm ơn hỏi trước, ta không khó khăn gì đến nỗi không cho phép đâu. Nên lịch sự một chút nhé, không thì ta sẽ report trang web đó ráng chịu. Nếu không muốn đóng web vĩnh viễn thì hãy hỏi ta trước.

Cảm ơn.

Evangel.

2. Giới Thiệu Nhân Vật

Giới thiệu nhân vật: (đương nhiên tất cả đều là mỹ nam và mỹ nữ :]]~)

Nữ:

Song Tử: (19 tuổi) tóc ngắn xanh biển, mắt cùng màu. Là giáo viên dạy môn tiếng Anh trường Kertis. Cô xinh đẹp theo kiểu trẻ con, bướng bỉnh và rất lém lỉnh. Mẹ cô là hiệu trưởng của trường, em họ là Thiên Yết.

Thiên Bình: (17 tuổi) tóc dài xoăn đuôi màu vàng, mắt cùng màu. Học sinh lớp 11, thư ký riêng của Hội trưởng. Là một cô gái có tính tình khá cổ quái, cãi lý không ai nói lại, có ước mơ trở thành luật sư. Ba mẹ ly hôn nên dọn ra sống riêng từ nhỏ. Em gái ruột của Nhân Mã.

Thiên Yết: (17 tuổi) tóc dài thẳng màu đen, mắt xéch cùng màu. Học sinh khối 11. Mới gặp thì ai cũng nghĩ là xa cách và khó gần. Lạnh lùng và mạnh mẽ. Nhưng khi thân thì mới hiểu được độ “ba chấm” của nàng. Là du học sinh từ Mỹ về, em họ Song Tử.

Nhân Mã: (18 tuổi) tóc ngắn màu nâu, mắt cùng màu. Siêu quậy khối 12, là đầu gấu trong trường dù thân hình khá là nhỏ nhắn, chuyên gây gỗ đánh nhau. Ba mẹ ly hôn nên cùng em gái là Thiên Bình dọn ra ở riêng.

Bảo Bình: (18 tuổi) tóc dài đen, mắt màu xanh ngọc bích. Hiếu động, tò mò, là bạn thân của Nhân Mã từ bé vì là hàng xóm lâu năm. Cô là con lai giữa mẹ và một người nước ngoài nên bị dòng họ xem như một vết nhơ, người người ghét bỏ.

Song Ngư: (19 tuổi) tóc dài màu tím, mắt cùng màu. Cô giáo dạy Sinh trong trường. Khá là hiền, có rất nhiều tài lẻ, nhất là thiên hướng về nghệ thuật. Là mục tiêu theo đuổi của các giáo viên nam. Bạn cực thân của Song Tử (chỉ có Song Tử mới hiểu được độ điên của cô thôi).

Nam:

Bạch Dương: (23 tuổi) tóc màu đen, mắt cùng màu. Giáo viên dạy Thể dục. Khá “tăng động” và nóng tính, là nỗi ám ảnh của toàn thể các học sinh. Bộ dạng tất nhiên khỏi cần nói, đẹp trai như tài tử Hàn quốc, có nghề tay trái là đầu bếp.

Kim Ngư: (17 tuổi) tóc vàng nâu, mắt cùng màu. Học sinh khối 11. Tuy gia đình giàu có nhưng lại sống rất cô độc. Mẹ cậu là dạng chân dài cặp đại gia nên bị họ hàng khinh thường, miệt thị, đó là lý do cậu rất hận mẹ. Từ đó ăn chơi, không lo học hành.

Cự Giải: (17 tuổi) tóc đỏ đậm, mắt cùng màu. Học sinh khối 11. Gia cảnh không mấy khá giả, luôn luôn bị ăn hiếp. Phải đi làm thêm để nuôi mẹ già ở nhà. Luôn tự ti về bản thân, nhưng sau này, sẽ có một sự hoán đổi khá lớn xảy đến với cậu.

Sư Tử: (22 tuổi) tóc vàng, mắt xanh. Giáo viên dạy Toán của trường. Mạnh mẽ và nam tính, dáng vẻ kiêu ngạo. Là hotboy (hot-teacher chứ nhĩ :v). Hơi bị ồn ào, nhưng bù lại rất thân thiện với học sinh. Khá là bá đạo, nhưng một khi đã yêu thì lại rất ngố.

Xử Nữ: (18 tuổi) tóc hồng đậm, mắt đen. Học sinh khối 12, là Hội phó hội học sinh của trường. Bề ngoài rất quyến rũ nhưng bù lại tính tình cực kỳ nghiêm khắc, bắt lỗi mọi người từng tý một. Deo một cặp mắt kính dày, gương mặt không bao giờ cười, biệt danh bóng ma học đường.

Ma Kết: (18 tuổi) tóc đen pha chút xanh dương đậm, mắt đen. Học sinh khối 12, là Hội trưởng hội học sinh. Lạnh lùng, trầm tính, vô cùng khó gần, thích đánh nhau và chưa bao giờ thua. Thật sự rất đau đầu vì Hội trưởng lại không làm gương cho các học sinh. Dù vậy, cậu vẫn được đảm nhiệm vì có số điểm trung bình cao nhất trường.

P/s: Lần đầu viết truyện về 12 chòm sao, cả 12 nhân vật chính lận @@ Có sai sót mong được chỉ bảo thêm :v Nếu các bạn thích truyện thì vote và comment giúp mình nhé, vì mình cũng chưa nghĩ ra được cốt truyện ^3^ Xin chân thành cảm ơn *cúi đầu*

3. Chương 1

Song Tử đặt tay lên ngực, hít thở một hơi thật sâu. Đúng vậy, hôm nay chính xác là ngày đầu tiên cô đi dạy ở Kertis. Ngôi trường cũng không hẳn thuộc dạng top five của thành phố, nhưng đây chính là một ngôi trường có cơ sở thiết bị học tập tốt nhất khu vực. Song Tử cô chỉ mới là sinh viên năm nhất, năm nay lại là năm cần phải đi thực tập, thế là trường Đại Học điều một vài sinh viên khá giỏi đến, và trong đó có cả cô lẫn Song Ngư.

Song Tử nhìn sang bên cạnh: “Ngư Ngư, cậu thấy chúng ta nên đi đến phòng hiệu trưởng trước hay là đến phòng giáo viên chào hỏi mọi người?”

Song Ngư với mái tóc óng sặc tím trong nắng khẽ quay sang cô bạn, khoé môi cong lên một nụ cười nhẹ: “Cậu nói gì tớ không nghe.”

“.....”

Song Tử thở dài, cô nắm tay Song Ngư kéo thẳng về phía phòng hiệu trưởng.

Kim Ngưu đeo phone vào, nhưng lại không nghe nhạc, cậu chỉ nằm dài trên bãi cỏ, mặc kệ tiếng chuông vào lớp đang réo inh ỏi.

“Cậu!”

“.....”

“Tôi nói cậu!”

Thiên Bình cau mày. Cô hít vào một hơi thật dài.

“Tôi nói cậu đó! Học sinh lớp mấy? Tại sao bây giờ lại nằm ở đây? Cậu không biết chuông vào học đã reng rồi à? Cậu có muốn tôi xách cậu lên không? Cậu không có chân à? Hay cậu không biết đi bộ?%#~|>\$54%#>^4....”

Kim Ngưu đứng phắt dậy, đôi mày nhíu lại, mắt mở to. Đây chả phải là Thư ký của Hội trưởng đó sao? Hôm nay thật xui quá, mới sáng sớm lại đụng trúng con bé lắm chuyện này rồi. Cậu thở mạnh, cầm lấy điện thoại đi một mạch vào lớp, bỏ ngoài tai những lời nói của Thiên Bình.

“Ê ê, khoan đã! Đứng lại cho tôi ghi tên đã chứ! Cậu lớp mấy, mã số? Ê ê!”

“Bình Nhi, nhóc ồn quá!” Nhân Mã một tay chống hông, một tay gác lên đầu em gái.

“Chị hai! Chị coi, cái tên đó học sinh lớp mấy mà không đứng đắn chút nào. Đã vậy em gọi lại để ghi tên thì không thèm quay lại, thật tức quá đi mà!”

Thiên Bình giận dỗi mím môi, hai tay khoanh trước mặt điệu bộ khó chịu. Nhân Mã phì cười, lấy tay xoa đầu em gái làm Thiên Bình nhăn mặt, vội đưa hai tay vuốt vuốt mái tóc đã rối lên.

“Chị vào lớp đây, không khéo tên Hội phó kia lại đi ra, hần còn lắm mồm hơn cả em. Bye nhé!”

Nói rồi, Nhân Mã chạy một mạch đi mất, còn không quên quay lại vẫy vẫy tay, bỏ mặc Thiên Bình chu môi đứng ngây ra đó.

Bên kia, Sư Tử cùng Bạch Dương từ trong phòng giáo viên chậm rãi đi ra.

“Hình như hôm nay có giáo viên mới đến phải không Bành Bạch?”

“Sư Tử, tôi cảm cậu gọi tôi bằng cái tên đó nhé!” Bạch Dương tay cầm xấp tài liệu, tay đẩy nhẹ vào vai Sư Tử một cái. “Cậu nghĩ tôi quan tâm à? Hôm qua Việt Nam đấu với Malay cậu có xem không? 1-2, tức không chịu được!!!”

“.....” Sư Tử bĩu môi, nói chuyện với tên này, một là đá banh, hai là nấu ăn.

“Chào hai thầy ạ.”

“Yết Yết, lại đây, lại đây!”

Thấy cô học trò cứng, Sư Tử vội vàng kéo Thiên Yết lại, đoạn nói nhỏ cái gì đấy vào tai cô nàng.

“Vâng, một lát nữa em sẽ nói các bạn tự học. Thầy có tìm hiểu hai cô giáo mới thì đi nhanh lên, em thấy hai cô ấy đang sắp đến phòng hiệu trưởng rồi đấy.”

“Cái con bé này, nói nhỏ thôi!”

Sư Tử quơ tay quơ chân, vội vã bịt miệng Thiên Yết lại, rồi quay sang Bạch Dương cười trừ.

“Ha ha, con bé giỡn đó mà. Đi đi Yết, nhanh lên!”

“Dạ....” Thiên Yết nhú mày, những đường hắc tuyết giăng đầy trên trán.

“Tôi vào lớp trước đây, thật tình...” Bạch Dương cười lớn, đoạn rảo bước nhanh về phía lớp học của mình.

“Cậu hỏi đường chẳng được gì hết à! Để tớ!” Song Ngư chu môi, miệng vừa định mở ra thì...

“A! Hai cô là giáo viên mới đúng không?” Sư Tử cười lớn, thoáng một cái đã từ phía xa chạy lại. “Để tôi dẫn hai người đến phòng Hiệu trưởng.”

“À... Cảm ơn anh...” Hai cô bạn Song nhìn nhau, mím môi cố gắng nhịn cười.

“Thầy à...”

Từ phía sau dãy hành lang tầng trệt, Xử Nữ với bộ dạng cực kỳ nghiêm túc tiến lại, à khoan, bên cạnh còn có một cô gái với mái tóc màu đen dài đến thắt lưng.

“Chẳng phải đã đến giờ lên lớp rồi sao? Việc này cứ để đó cho em.”

“À...” Sư Tử cười gượng, đưa tay lên gãi đầu, đoạn cười lớn, vỗ vào vai Xử Nữ làm cậu giật mình một cái. “Tốt! Chúc trách Hội phó không phải là nhỏ. Em đang làm đúng phận sự đó! Tốt! Tốt!”

Nhìn theo bóng lưng vừa đi vừa cười của anh chàng, cả hai cô gái không hện mà cùng nhau bật cười.

“Hội phó, tớ về lớp nhé!” Bảo Bình khoanh tay, mắt hướng Xử Nữ một bộ dạng không khuất phục.

“Chờ đó, cậu đi trễ, một lát nữa sẽ ghi tên sau.”

“Hừm...”

“Từ đây đi thẳng, quẹo phải là đến phòng Hiệu trưởng rồi.” Vừa nói, cậu vừa chậm rãi sánh vai cùng cả hai, sau đó lại đột ngột quay lại. “Nhưng mà... lần sau, vui lòng không dùng điện thoại trong khi làm việc nhé. Chào ạ.” Xử Nữ kính cẩn cúi đầu rồi đi mất, để lại hai cô gái đứng ngẩn ngơ trước cửa phòng.

Song Ngư: “Học sinh gì mà còn khó tính hơn ông già nữa! Tiểu Tử, cậu có nghĩ vậy không?”

“.....”

“Này!”

”Bánh quá a

” Song Tử đôi mắt ránh rục nhìn vào màn hình điện thoại, kéo cả cô bạn của mình cùng xem.

Vừa rồi, là cô đã nhân lúc sơ hở chụp được hình Xử Nữ. Dưới ánh nắng, mái tóc màu hồng đậm của cậu như được phủ một lớp kim sa hột lựu, óng ánh khó tả.

Song Ngư mặt đen như đất nồi: “.....”

Cạch...

“Xin lỗi... Có ai...”

“Tất cả những việc này là sao? Cậu làm tôi thật đau đầu quá Ma Kết. Như thế nào mà cậu lại đánh nhau nữa? Nếu tái phạm một lần nữa, tôi hứa sẽ đưa cậu ra hội đồng kỷ luật!”

Đập vào mắt hai nàng là cảnh một cậu học sinh ngồi dựa lưng vào ghế sofa, hai tay gác lên thành ghế, chân đung đưa, trông bộ dạng cực kỳ thoải mái. Tại bàn gỗ, cô Hiệu trưởng đang thở hắt, một tay chống xuống bàn, một tay đặt lên ngực để điều hoà hô hấp. Nhìn thấy hai giáo viên mới, cô lại thở dài, chậm chậm ngồi xuống bàn.

Song Tử liếc mắt về phía cậu con trai ấy. Dáng vẻ cậu tiêu diêu tự tại, thần thái cao ngạo, âm lãnh. Nhưng bất chợt, đôi mắt Ma Kết lại mở ra, liếc nhanh về phía Song Tử. Cô giật mình, có phần bất ngờ, vội quay đầu sang Song Ngự.

“Sao vậy?” Song Ngự nhìn sang cô bạn.

“Tóc cậu bị rối kìa.”

“Ồ ồ, cảm ơn.”

Rầm!

Cánh cửa được Ma Kết đóng lại một cách thô bạo nhất có thể.

“Cậu!”

“Mẹ, cậu ta là ai vậy?” Song Tử lên tiếng hỏi, mắt chăm chú nhìn về phía Hiệu trưởng.

“Con chào cô ạ.” Song Ngự lễ phép cúi đầu.

“Chào các con. Đó là Ma Kết, học sinh lớp 12, Hội trưởng hội học sinh của trường chúng ta. Vì trường ta chọn Hội trưởng, Hội phó và Thư ký theo số điểm nên.... Haiz... Mẹ cũng hết cách...”

“Cô đừng lo, từ từ rồi cũng có cách giải quyết mà.” Song Ngự cười hiền. “Đây là hồ sơ mà cô nói tụi con đem tới.”

“Tốt lắm. Hôm nay là ngày dạy học đầu tiên của tụi con. Thôi thì... cô sắp cho hai đứa vào khối lớp 11 trước nhé!”

Cô Hiệu trưởng tay đưa hai xấp giấy cho Song Ngự và Song Tử, đoạn mỉm cười: “Chào mừng các con đến với Kertis. Làm việc tốt nhé!”

“Con cảm ơn mẹ/cô ạ!”

4. Chương 2

“Ngự Ngự này, cậu có run không? Một lát nữa chúng ta cùng đứng lớp rồi.”

Song Tử hồi hộp ôm lấy cánh tay cô bạn. Song Ngự chỉ cười nhẹ, khẽ búng vào trán Song Tử một cái.

“Ouch!”

“Cậu đó! Chúng ta chỉ là đi theo giáo viên hướng dẫn để thấy được phong thái lúc làm việc thôi mà, có phải môn của mình đâu mà dạy.”

“Ồ ồ, ha ha! Tớ quên, tớ quên.” Song Tử cười lớn, nũng nịu ôm lấy Song Ngự.

Lớp A11...

Hai cô nàng nhìn nhau, đồng thời hít một hơi thật sâu, sau đó cùng mở lấy cánh cửa kia ra.

Cạch!

“Á á á!” Hai tiếng hét đồng thời vang lên, à không! Là ba tiếng hét đồng thời vang lên.

“Em là ai vậy? Không phải tiếng chuông vào lớp đã reng rồi sao?” Song Ngự đưa một tay lên ngực để điều hoà hô hấp, mắt nghiêm nghị nhìn cậu bé nọ.

“Em...” Cậu bé có một mái tóc màu đỏ đậm, đôi mắt to tròn trông rất đáng yêu, nhưng thân hình lại nhỏ bé, trông có vẻ khá yếu ớt. “Em xin lỗi!”

Nói rồi, cậu chạy một mạch ra khỏi lớp, làm Song Tử mất đà, tay nhanh chóng bám vào thành cửa.

“Ế ế, ui da! Cảm ơn cậu, Ngự Ngự. Tên nhóc này... chả biết làm sao nữa...”

“Haiz, có nhiều chuyện chúng ta không quản được mà, vào lớp thôi nào.”

“Ừ”

Cạch!

“IM LẶNG COI!!!”

Vừa bước được một chân vào lớp, hai cô nàng đã phải bịt lỗ tai lại vì một tiếng hét khá là kinh dị.

“Tôi đã nói các cậu bao nhiêu lần, chuông vào lớp reng là không được ồn ào? Các cậu tưởng các cậu là ai? Đóng tiền vào đây học là có quyền lên tiếng à? Không đâu nhé! Ngồi yên cho tôi ghi tên, ế ế, đi đâu vậy? Nè!”

Đập vào mắt hai cô nàng là một cô bé với mái tóc xoắn đuôi màu vàng óng, chân đập lên bàn, tay cầm cuốn sổ ghi chép quơ quơ tứ tung.

“Cô giáo tới, cô giáo tới.”

“Ý, xinh nhẽ?”

“Body chuẩn lun!”

“Đồ zô ziên...”

Trong khi cả lớp đang xì xào bàn tán, hai cô Song lại được dịp quan sát lớp học. Cô bé đứng lên bàn chính là Thiên Bình, Thư ký riêng của hội trưởng, nếu Song Ngự nhớ không lầm, vì lúc sáng mẹ của Song Tử đã đưa ra cuốn sách có hình của Ban chấp hành trong trường cho cả hai xem qua.

Ý, ai như Thiên Yết! Song Tử mừng rỡ vẫy vẫy tay. Như bắt được tín hiệu của chị mình, Thiên Yết quay ngoắt sang, mắt sáng rực, miệng cũng tươi cười đáp lại. Hay quá, vậy là năm học này đỡ buồn chán biết mấy!

Phía cuối lớp, một học sinh nam đang ngồi gác chân lên bàn, cuốn tập Toán yên vị trên mặt cậu ta, dáng vẻ trông như đang ngủ. À, đó chính là Kim Ngự.

Cạch!

Cự Giải bước vào lớp với vô số bịch bánh trên tay. Nhưng mà... đây có phải là lớp của cậu không vậy?

Song Tử thì đang chăm chú giảng bài này nọ, Song Ngự tay cầm phấn viết lên bảng. Cả đám học sinh đang i a i a đọc sách. Quái! Nhưng chỉ duy có hình tượng Kim Ngự, cậu bạn cùng bàn vẫn đang ngủ mới kéo cậu trở lại thực tế.

“Xời ơi! Tưởng cô Hiệu trưởng chứ!”

“Thằng ngu này!”

“Điên khùng hết sức à!!!”

Cự Giải mang bộ mặt ngơ ngác mà chậm chậm đi về chỗ ngồi của mình, không quên gật đầu chào hai cô giáo nọ.

Bỗng nhiên....

Cạch!

“Wow! Lớp hôm nay ngoan lạ thường nhỉ?!”

Sư Tử bước vào lớp, một cảnh tượng hùng vĩ nhanh chóng đập vào mắt cậu, cả lớp học không một tiếng động, chỉ có tiếng ngáy nhẹ của Kim Ngưu.

Mà trước mắt, Cự Giải với một mớ bánh đã bị rơi xuống đất từ hồi nào, đang đứng ngây ngốc ra đó nhìn cậu, rồi lại vội vàng gom bánh trở về chỗ ngồi. Sư Tử khó hiểu đi vào lớp.

“Song Tử, Hiệu trưởng nói rằng đã sắp xếp cô sang lớp bên kia dạy học, với giáo viên hướng dẫn là Bạch Dương.”

“Vâng ạ... Chào các em nhé! Bye nha Ngư Ngư.”

Song Tử vẫy tay chào các học sinh, không quên liếc mắt về phía Thiên Yết, cứ tưởng lại được tám với nhỏ em họ, ai ngờ lại bị chuyển đi thế này. Thiên Yết lăm bầm gì đó trong miệng, vẻ mặt có vẻ không vui nhìn Sư Tử. Người gì đâu mà toàn gặp là xui, đây không phải là khắc tinh của đời cô đấy chứ?

Cạch! >Song Tử đã biến mất sau cánh cửa lớp như siêu nhân biến hình<>

“Cái này của cậu phải không? Bánh này chỉ còn một cái thôi...”

Cự Giải đưa bánh cho từng người với vẻ mặt gượng cười. Các học sinh giật lấy bánh, trò chuyện vui vẻ.

“Tốt, lần sau lại nhờ mày nhé, hí hí.”

“Thằng ngu này, mua sai bánh rồi.”

“Bánh đó của tao mà má!”

“Ừa lộn!”

“Kim Ngưu, bánh này của cậu...”

Cự Giải hai mắt to tròn nhìn về phía Kim Ngưu vẫn đang ngủ, tìm khe đập thành thịch. Kim Ngưu chậm chậm mở cuốn sách ra, cả đám tạm thời nín thở. Cự Giải, mày chết chắc rồi, lúc nãy thằng ngu đầu bầy màu kia mới là người đòi mua bánh đó cơ mà.

Kim Ngưu đảo mắt một vòng quanh lớp, dường như nhận thấy sự xuất hiện của một nhân vật mới - Song Ngư, cậu khẽ thở dài, hất tay Cự Giải ra rồi ngủ tiếp.

“.....”

“Được rồi! Tất cả im lặng!” Sư Tử lên tiếng, mắt liếc nhanh sang Kim Ngưu rồi lại nhìn về phía Thiên Bình.
“Em lên giải bài toán số hai cho thầy.”

“Dạ.”

Thiên Bình đứng dậy, liếc mắt về phía Kim Ngưu một cái. Hừ, vẫn đang ngủ sao? Xem bốn cô nương ra tay đây! Cái tội lúc sáng không đứng lại cho ta ghi tên a~

Thiên Bình đẩy nhẹ ghế ra, thong thả đi lên bục giảng.

Rầm!

Quái! Ai để cái chân ghế sát ra ngoài thế này, làm cô chụp ếch ngay giữa đường đi.

“Ha ha ha ha ha!”

“Hú hú hú, há há há!”

“Khục! Em có sao không?”

Song Ngư nhanh chóng chạy lại đỡ Thiên Bình, giúp cô chỉnh lại y phục và tóc tai. Còn Sư Tử a~ anh chàng đang cười hô hô không ngấm miệng lại được.

“Em không sao.” Thiên Bình chậm chậm đứng dậy, mắt đảo quanh lớp rồi dừng lại trên người Kim Ngưu. Lúc này, rõ ràng cô thấy cậu nhếch mép một cái, chỉ là một vài giây rất ngắn, nhưng cô thấy, thấy rõ ràng luôn! Hừ...

“Thôi được rồi, Thiên Yết, em lên giải bài này cho thầy đi.” Sư Tử háng giọng.

“Vâng ạ...” Thiên Yết uể oải đứng dậy. Ông thầy này... cứ cái trường hợp gì ông cũng bắt cô lên giải nguy. Đúng là khắc tinh! Đúng là khắc tinh mà!

Roẹt roẹt... (Tiếng phấn viết bảng)

“Ồ...” Được nửa chừng, Thiên Yết lại đứng ngây ngốc. Bài toán này, hôm qua rõ ràng cô đã tìm ra cách giải rồi mà!

A đúng rồi, hôm qua là vì Song Tử cứ bắt cô xem phim cùng nên vẫn chưa kịp viết lại. Bây giờ, xem ra là đã quên hết rồi...

“E hèm... Thôi để thầy giải lại vậy...”

Sư Tử thở dài, cầm một viên phấn màu đỏ, từ từ nói lại cách giải cho cả lớp. Song Ngư sau khi đưa Thiên Bình về chỗ, vội vàng lấy cuốn sổ nhỏ ra ghi chép.

- Kêu học sinh lên bảng.

- Tự giải bài (tư thế hiên ngang).

Một lát sau...

Reng... Reng...

“Song Ngư, hôm nay cô có chỗ nào khó hiểu không?”

“Không ạ, nhưng mà...”

“Nhưng mà?”

“Học sinh độ tuổi này đúng là khó dạy bảo. Tôi thiết nghĩ chúng ta nên diệt cỏ tận gốc, tìm xem vấn đề thật sự của chúng là ở chỗ nào.”

“Ha ha! Không phải là tôi chưa nghĩ đến điều đó! Nhưng mà... Haiz... Chúc cô may mắn nhé!”

Sư Tử cười lớn, bắt đầu rảo bước nhanh về phía phòng giáo viên. Còn riêng Song Ngư, trong đầu cô bây giờ chẳng chịt những suy nghĩ. Thế nào a~ Làm giáo viên đâu có dễ!!!

5. Chương 3

Bạch Dương chậm chậm trở về từ phòng Hiệu trưởng. Ra Song Tử là con gái của cô. Giao cô cho cậu hướng dẫn ư? Sao cũng được, cậu vốn là không quan tâm mấy.

“Nhân Mã? Đúng không?”

Bạch Dương đặt tay lên vai một cô bé tóc ngắn màu hạt dẻ đang thò ngoài cửa lớp. Mà Nhân Mã lại bị bàn tay ấy làm cho giật thót, xém chút nữa là nhảy dựng lên.

“Thầy Dương... em... à...”

“Lại đi học trễ chứ gì?” Bạch Dương hai tay đút vào túi quần, khẽ thở dài. “Vào lớp nhanh!” Vừa nói, cậu lấy chân đá cửa một cách thô bạo. Nhưng đập vào mắt cậu, chính là hình ảnh hai học sinh nam đang đánh nhau, cả lớp thì vô cùng hoan hỉ hò hét. Một giáo viên nữ và một học sinh đang gắng sức trấn an cuộc “bạo loạn”. Còn một tên thì... đứng ở góc lớp liên tục ghi chép và lắc đầu.

“Ma Kết, dừng lại ngay!”

“Haiz...”

“Cô nói em dừng lại ngay! Hấp!”

Quả thật rất náo nhiệt nha! Song Tử cô hai tay ôm chầm lấy Ma Kết từ đằng sau, cố gắng kéo cậu ra khỏi cuộc ẩu đả. Bảo Bình la hét, dùng sức túm áo tên còn lại đang đánh nhau với Ma Kết kéo ra xa. Trong góc tường, Xử Nữ lẳng lặng ghi tên... Đúng vậy, chỉ có cách này là an toàn nhất. Xử Nữ không biết đánh nhau, cũng không muốn bỏ lỡ thời khắc quan trọng nào của cuộc chiến nên đã tường thuật từ phút bắt đầu cho đến khi kết thúc.

“Mình cũng muốn tham gia!” Nhân Mã sau khi nói xong câu đó thì lập tức nuốt phải một ngụm khí lạnh. Bởi ánh mắt Bạch Dương đang nhìn chằm chằm vào cô như muốn ăn tươi nuốt sống.

“Tất cả dừng lại ngay!!!”

Một tiếng đập bàn rõ to làm cả lớp im thin thít. Ai nấy đều cùng nhìn về phía Bạch Dương, có người còn phờ trợn tròn mắt há miệng.

“Các em nghĩ đây là cái chợ à? Muốn làm gì thì làm à?” Bạch Dương thở hắt, mắt đảo một vòng quanh lớp học. “Ma Kết: 100 vòng quanh sân, em kia: 100 vòng. Nhân Mã, em cũng có phần đó. 10 vòng kèm theo bảng kiểm điểm và 100 lần chép phạt, ngày mai nộp tôi.”

“Hả?” Nhân Mã thở dài nhíu mày. Haiz... Lúc sáng đã cố gắng hết sức để thoát khỏi tên Xử Nữ, chỉ mới vào canteen ăn hai ổ bánh mì mà đã mất hết 15 phút, lại bị ông thầy khó tính này bắt được. Hôm nay thật là xui quá mà!!!

Ma Kết đẩy tay Song Tử ra, đi thẳng một mạch ra khỏi lớp, không quên liếc tên đã đánh nhau với mình một cái. “Tan học tao sẽ xử mày sau.” Làm tên đó không hèn mà rùng mình.

“Khoan đã.” Bạch Dương chuyển mắt sang Bảo Bình. “Em đi theo Ma Kết, dẫn nó vào phòng y tế bôi thuốc trước đi, mau lên.”

“Sao lại là em?” Bảo Bình chưng hửng, mắc mớ gì cô lại phải đi bôi thuốc cho hắn. Còn đang định cãi lại, nhưng bắt gặp ánh mắt như sắp giết người tới nơi của Bạch Dương, cô đành ngậm ngùi đi theo Ma Kết, trong lòng không ngừng rửa xả ông thầy Bành Bạch kia.

“Được rồi, mọi người vào chỗ. Ai bị phạt thì tự mình đi thực hiện.”

Bạch Dương đứng ngay ngắn trên bục, một tay xắn tay áo, mắt hướng về phía Nhân Mã và cậu bạn đánh nhau lúc nãy với Ma Kết. Song Tử bắt giắc rùng mình. Không lẽ mình phải học tập tác phong của giáo viên này sao? Nghiêm khắc quá, cô sợ mình làm không nổi a~

Phòng y tế...

“Cậu ngồi im tôi mới bôi thuốc cho cậu được.”

“Đi đi, không cần!”

Đây là lần thứ tư cậu đẩy tay Bảo Bình ra. Tức nước vỡ bờ, đạo lý này quả thật không bao giờ sai. Bảo Bình một tay dấm mạnh vào vết thương trên vai của cậu.

“Hợp tác một chút đi! Tôi đây không hề rảnh để ngồi bôi thuốc cho cậu nhé! Nhưng nếu một chút lão Bạch kiểm tra mà không thấy cậu đã được bôi thuốc lại khiển trách tôi. Vậy nên bây giờ yêu cầu cậu ngoan ngoan làm theo lời tôi!”

Ma Kết mặt không đổi sắc, tay ôm lấy vết thương, nhưng điệu bộ lại vô cùng bướng bỉnh. Bất quá, cậu cũng không còn phản kháng nữa.

Bảo Bình thở dài, cô tiếp tục công việc bôi thuốc của mình xong thì đứng lên, không quên buông ra một câu. “Nếu cậu còn hành xử như vậy nữa. Tôi nghĩ cậu sẽ không còn được là học sinh ở trường này đâu, đừng nói tới việc muốn lấy học bổng.”

Cạch!

Ma Kết thở dài, thân mình khẽ tựa quây, cậu gác đầu lên cánh tay của mình, mắt chăm chăm nhìn lên trần nhà.

“Có cũng được mà không có cũng được. Rốt cuộc thì cuộc đời của tôi cũng đã được định trước là như thế rồi...”

Reng... Reng...

“Ra về a~ hú hú!”

Bạch Dương gấp tài liệu lại, đoạn gật đầu chào Song Tử một cái.

“Chào.”

“Chào thầy ạ.”

“Xử Nữ!” Bạch Dương quay về phía cuối lớp gọi lớn.

“Vâng?”

“Lúc nãy xảy ra chuyện gì vậy?”

Xử Nữ xốc ba lô của mình lên, đưa ngón tay khẽ đẩy gọng kính. “Cũng không có chuyện gì, vừa nãy tên đó nói Ma Kết là con hoang nên cậu ấy lại mạnh động thôi.”

“Lại nữa à? Haiz... Bọn trẻ thời nay thật là...” Bạch Dương thở dài, thời của anh cũng không khác gì mấy, nhưng ít nhất thì không mạnh động như bây giờ. “Được rồi, em về đi.”

“Vâng ạ, chào thầy.”

“Uhm...”

“Yết Yết!” Song Tử từ bên kia đường chạy lại, vỗ tay Thiên Yết một cái. “Đợi đã, chị hỏi cái này tỵ.”

“Dạ?”

“Em biết Ma Kết, Hội trưởng hội học sinh là người như thế nào không?”

“Dạ? À..... Em nhớ rồi, biết biết, cái này trường mình xôn xao lắm.” Nghĩ ngợi một hồi lâu, Thiên Yết cuối cùng cũng reo lên. “Anh ta là người khá trầm tính, ít tiếp xúc qua với ai. Mà nhân tiện, em nói chị nghe, đừng có dại mà đụng vào Xử Nữ, Hội phó nhé!”

“Sao? Sao?”

“Anh ta có thể thuyết giáo chị từ 2-3 tiếng lặn đó. Nghe đồn có người đã bị nhồi máu cơ tim và đột quỵ nên phải vào bệnh viện gấp.”

“Lợi hại vậy sao?” Song Tử phô trương mở to mắt, miệng há ra hết cỡ.

“Đúng đúng!” Thiên Yết được dịp lại phụ họa thêm, nhíu mày đầy tính nghiêm trọng. “À nói về Xử Nữ, lớp 10, anh ta từng được chị Nhân Mã tỏ tình nhưng lại từ chối. Từ đó hai người xem nhau là kẻ thù, đi tới đâu là tránh mặt nhau tới đó.”

“Ha ha , học sinh cấp ba thật là phức tạp quá a~ May mà chị thoát khỏi nó hồi năm ngoái rồi!” Song Tử phì cười, một tay khoác lên vai Thiên Yết. “Đi uống trà sữa nha, chị bao.”

“Chị bao thì em không từ chối.” Thiên Yết cười bí hiểm trả lời.

Thật là... làm sao để giải quyết cái vấn đề này đây nha? Có lẽ, lần sau Song Tử có phải để ý đến cậu Ma Kết này nhiều hơn rồi.

6. Chương 4

“Oa, sáng rồi cơ à?”

Cự Giải vươn vai trở mình, tay dụi dụi mắt trông hết như một con mèo nhỏ (cua nhỏ chứ nhỉ :v). Cậu ngồi dậy, sau khi làm vệ sinh cá nhân thì gấp chăn gối ngăn nắp, bắt đầu phụ mẹ đem trái cây ra chợ bán.

Hoàn cảnh gia đình của Cự Giải không phải thuộc dạng khá giả, một ngày hai bữa là đã tốt lắm rồi. Nhưng bù lại, cậu là một người con cực kỳ hiếu thảo, chăm làm, học tốt, đúng là không phụ lòng mong mỏi của mọi người. Cha Cự Giải mất sớm, bỏ lại mẹ cậu một mình nuôi con khôn lớn. Nhưng năm nay, bà đã hơn 50 tuổi, lại bị bệnh về mắt nên không thấy gì cả. Mọi thứ trong nhà, từ nấu cơm, giặt giũ,... cho đến công việc bán trái cây hàng ngày đây, đều một tay cậu lo hết.

“Mẹ, hay là hôm nay mẹ về nghỉ ở nhà đi. Con có mua thuốc rồi nè, mẹ về ăn cháo rồi ngủ một chút cho khoẻ.”

“Thằng này, mẹ cũng đâu phải là vô dụng, mày nghĩ chỉ cảm sốt thông thường mà lại làm mẹ bỏ cuộc sao?”

“Mẹ...” Cự Giải thở dài, cậu thật sự lo cho mẹ quá, nhưng biết chắc mẹ sẽ không nghe, cậu đành phải chiều theo ý mẹ vậy. “Được rồi, con đi học đây, tiền con để bên túi phải của mẹ, con xếp sẵn ra rồi, mẹ nhớ thôi đúng cho người ta nhé!”

“Ừ, mẹ biết rồi con trai ngoan, đi học đi con.”

Cự Giải chần chừ một lát, vừa toan quay đầu đi thì...

“Ê tụi bây, hôm nay tao chưa ăn sáng!”

“Có trái cây kia, ăn đi!”

“Ngu! Sáng ăn trái cây sao no ba!?”

“Ngu! Có đồ ăn là được rồi!”

Vừa nói, đám thanh niên đầu trâu mặt hổ vừa tiện tay bốc vài trái táo đưa lên miệng nhai.

“Anh à... táo của em bán ngon lắm, 50k/1kg thôi, anh mua ủng hộ nhé.” Cự Giải quay lại, mỉm cười với đám thanh niên nọ.

“Biến! Tao đây ăn không đó, được không?” Một tên sừng sỏ ném trái táo lại vào rổ.

“Ồ... Thế là không được. Nếu anh ăn mà không trả tiền thì...”

Bốp!

“Thì sao?”

Tên cầm đầu cho ngay một cú đấm vào mặt Cự Giải khiến cậu ngã nhào ra sau. Người mẹ đau đớn gọi con ơi, con ơi, nhưng bọn chúng lại làm ngơ, cố tình đẩy bà té xuống sạp. Còn lật đổ hết những rổ trái cây nào là: táo, cam, xoài,... lăn lông lốc ra đường, đập nát.

“Các anh làm gì vậy?” Cự Giải đứng lên, vội đỡ mẹ dậy, mắt đăm đăm nhìn về phía đám thanh niên đó. “Các anh vừa phải thôi chứ! Đây là sạp hàng của mẹ con tôi, các anh đập đổ hết như vậy làm sao tôi bán?”

“Mày nói cái gì? Chán sống rồi à con? Lôi nó ra cho tao!”

Vừa dứt lời, hai tên đầu xanh đỏ vội xách tay Cự Giải lên, dùng nắm đấm đấm thẳng vào bụng và mặt cậu.

Bốp! Bốp! Bốp!

Ba cú đấm lên tiếp làm Cự Giải choáng váng. Người dân bu lại xem ngày một đông, nhưng không ai dám làm gì cả. Gương mặt tuấn mỹ của cậu giờ đây bê bết máu, vài giọt còn nhỏ xuống đất. Mặc cho người mẹ van xin dừng lại, đám thanh niên đầu trâu mặt hổ ấy vẫn tấn cho cậu thêm vài trận nữa.

Bỗng nhiên, một tên đầu trọc nâng cầm Cự Giải lên, cười hô hô rồi vung tay hướng thẳng vào mặt cậu mà đánh. Nhưng..... (từ “nhưng” bao giờ cũng quan trọng :3)

Pặc!

“Làm cái gì vậy?” Giọng nói này.... Nghe sao quen quá! Cự Giải gắng hết sức nhìn lên, chỉ thấy một thân ảnh mờ nhạt đang can củ đâm lại giúp cậu.

Tên đầu trọc quăng Cự Giải ra một bên, dùng sức bay lại cái người đó. Cuộc ẩu đả diễn ra chỉ trong vòng ba phút tròn, đám thanh niên đã nhanh chóng bị hạ gục.

“Có sao không?” Người đó lên tiếng. “Bình sinh tôi rất thích những ai gan dạ như cậu nên mới giúp đỡ. Đứng lên đi.” Cậu ta đưa tay kéo Cự Giải lên, quăng cho cậu một cái khăn tay rồi đi lại dựng những rổ trái cây lên.

Người mẹ cảm ơn cậu ta rồi rít nhưng cậu chỉ cười không nói. Cự Giải sau khi lau mặt, miệng lí nhí nói: “Kim Ngưu, cảm ơn cậu...”

“Không có gì, bye.”

Nói rồi, Kim Ngưu phóng xe đi mất, bỏ lại Cự Giải đứng đó như trời trồng. Ai bảo Kim Ngưu là người xấu? Cậu ta từ bây giờ chính là thần tượng của Giải Giải này nha~

Reng... Reng... Chuông đồng hồ vang lên đúng ba hồi Thiên Bình nàng mới chịu dậy. Bây giờ là 5:00 am, vẫn còn sớm chán! Thiên Bình vệ sinh cá nhân, xong lại đi chuẩn bị bữa sáng.

Hôm nay làm gì đây a? Bánh mì trứng vẫn là lựa chọn nhanh gọn nhất!

5:30 am...

“Chị hai, dậy ăn sáng rồi đi học nè!” Thiên Bình quay lại giường, cố gắng lay Nhân Mã, cô nàng đang nằm đầu dưới đất, chân trên giường dậy.

“Ưm... 5 phút nữa thôi mà Ứt! Cho chị ngủ 5 phút.... nữa... thôi...”

“Dậy mau!!!” Thiên Bình hét lớn, tay vung lên đánh vào mông Nhân Mã một cái làm nàng té hẫ xuống sàn.

“Ái cha! Đau quá! Được rồi, được rồi, chị dậy rồi đây...” Nhân Mã ngáp một cái rồ to, uể oải bước vào phòng vệ sinh.

“Chị hai...” Thiên Bình từ từ dọn đồ ăn sáng lên bàn, miệng nói vọng vào. “Chị đóng tiền thuê nhà chưa vậy?”

Nghe em gái hỏi thế, Nhân Mã không tránh khỏi thở dài, đầu mông lung nghĩ ngợi xa xôi gì đó.

“Sắp rồi, sắp rồi!” Nhân Mã sau khi vệ sinh cá nhân xong, bá cổ Thiên Bình “chục” một cái hôn vào má cô. “Vài ngày nữa thôi là người ta trả lương cho chị, nhóc yên tâm.” Nhân Mã cười tí mắt, nhưng tâm thì không. Cô vừa mới bị đuổi việc do không làm vừa lòng khách hàng.

Nhưng mà cô không có sai nha! Là tên khách kia định sàm sỡ cô, cô chỉ là cho hắn vài cú đấm vào ăn cháo bệnh viện thôi lại bị đuổi việc, thật là bất công mà!

Nhân Mã thở dài, tay cầm thìa, vừa định đưa một miếng trứng vào miệng thì...

Rầm! Rầm! Rầm!

“Hai con bé kia! Khôn hồn thì ngày mốt lo mà trả tiền thuê nhà đi, nghe chưa?” Tiếng bà chủ nhà nói vọng từ ngoài cửa vào, vừa chua vừa thê. “Hai tuần rồi chưa có trả tiền, tội mày định hẹn đến khi nào nữa hả? Định quỵt tiền hả mày? Tao biết trường mày học, tao lên nói Hiệu trưởng tống cổ mày đi bây giờ! Nghe rõ chưa?”

“Chị hai!” Thiên Bình kéo cổ tay Nhân Mã lại khi cô vừa tính xông ra ngoài. “Cũng tại chúng ta thôi mà...”

“Mẹ nó! Nếu bà ta cứ nói cái giọng đó nữa, chị sẽ không nhịn đâu! Chúng ta đã xin thiếu rồi, không phải quỵt tiền gì của bà ta cả!” Nhân Mã cau gắt nói.

“Hay là em xin mẹ...”

“Em đi thì đi luôn đi!”

Rầm!

Nhân Mã xốc ba lô lên, một mạch đi thẳng ra khỏi cửa, bỏ mặc Thiên Bình một mình với mâm thức ăn. Cô đây cũng chẳng có hứng thú ăn uống gì nữa. Thế là đành bỏ thức ăn vào cặp. Haiz... Một lát đem lên cho chị ấy ăn sau vậy.

Thiên Yết đi học sớm, định là sẽ đi dạo phố một lát. Cô hôm nay không đi xe hơi, vì chú tài xế của nhà cô phải lo chuyện cho ba mẹ, thế là đành phải cuộc bộ vậy.

Thiên Yết chậm chậm băng ngang qua từng con phố nhỏ. Xe cộ bây giờ không nhiều, mặt trời cũng dần dần ló dạng, cảnh vật còn mờ mờ sương sớm, thật đẹp biết bao.

Đèn đỏ...

Thiên Yết mãi ngược nhìn toà nhà cao tầng màu xanh mà không chú ý kỹ xung quanh. Một bóng đen dần dần tiến đến cô. Vì vội quá nên cái bóng đen ấy lỡ chạm vào lưng cô một cái làm Thiên Yết không trụ vững, cả người chao đảo về phía trước.

Bất thành linh, một chiếc xe tải lao tới...

“Á!!!!”

Thiên Yết theo phản xạ nhắm chặt mắt lại, môi mím chặt. Nhưng!!! May mắn thay, một vòng tay ai đó giữ chặt lấy eo của cô kéo lại, thế là nàng thuận thế ngã vào lồng ngực người ta a~ Một mùi hương dịu dịu, thoang thoảng, đậm chất đàn ông xộc thẳng lên mũi làm Thiên Yết không khỏi ngây ngất. Ai vậy nhỉ?

“Em có sao không? Bất cẩn quá đi! Lần sau phải cẩn thận hơn đó, Yết Yết!”

Chỉ có hai người gọi cô với cái tên này, một là Song Tử, hai là....

“Thầy...” Gương mặt Thiên Yết giăng đầy hắc tuyến, khoe môi khê giật giật.

“Không cần cảm ơn đâu. Đứng dậy đi, em nặng quá.” Sư Tử ung dung phát ngôn làm Thiên Yết sôi cả người.

“Cảm ơn ạ...”

Cái ông thầy dê già này! Chẳng phải chính lúc này, chính hắn là người đụng trúng để cô ngã xuống đường hay sao? Còn bày đặt giả nhân giả nghĩa làm anh hùng cứu mỹ nhân! Xuýt xuýt... Đồ sao chổi, xui quá đi à!

Thiên Yết cúi người chào Sư Tử, toan đi nhanh thì...

“Đợi đã!” Sư Tử cười cười. “Thầy cũng không có xe, cùng đi bộ cho vui.”

“Khỉ thật!” Thiên Yết nghĩ thầm. “À, thật ra em có việc cần phải ghé tiệm bánh nữa, thầy cứ đi trước đi.”

“Trùng hợp thế! Thầy cũng vậy, thầy chưa có ăn sáng.” Sư Tử cười lớn, tay vòng qua vai Thiên Yết. “Đi thôi nào!!!”

Thiên Yết ngán ngẩm lết đi cùng với Sư Tử. Thiên ơi! Ngài cứu con đi a~ Con không muốn gặp cái tên này nữa đâu! Con ghét hắn! Ghét hắn quá đi a~

P/s: Mấy bạn đọc giả thân yêu ơi~~ Mấy bạn đọc xong thì cmt cho mình vs nha >< tại=“” thấy=“” mấy=“” truyện=“” mật=“” ngữ=“” khác=“” có=“” quá=“” trời=“” cmt=“” lun=“” :’(=“” ganh=“” tỵ=“” quá=“” ah=“”>< mình=“” mới=“” có=“” 1=“” cmt=“” thoy=“” :’(=“” hjx=“” hjx...=“” cho=“” mình=“” ý=“” kiến=“” với=“” nhé=“”>3

7. Chương 5

Như thường lệ, Bạch Dương đặt chuông báo thức lúc 5:00 am, cậu dậy sớm thế để làm gì a~ Tập thể dục! Tất nhiên! Tại sao Bạch Dương lại được người ta so như người mẫu? Vì cậu có body đẹp. Tại sao lại có body đẹp? Vì thường xuyên chăm tập thể dục a~ (mấy bé sao cũng học theo Bạch Dương nhé).

Bạch Dương thường sau khi chạy bộ 5 vòng quanh khu phố thì bắt đầu ăn sáng, lúc này phải là 5:40 am. Một ly sữa sẽ bổ sung năng lượng làm việc cả ngày cho cậu. Nhưng không... Hôm nay vì trên khu phố có quá nhiều mỹ nữ, dường như là người của tạp chí thời trang nào đó đến đây chụp hình. Và vì cậu mãi tám chuyện với đám đàn ông rảnh nợ trong xóm nên bị trễ mất. Đồng hồ điểm đúng 6:15 am, Bạch Dương ba chân bốn cẳng vớ đại cái áo thun và quần jeans rồi bay ra khỏi cửa. Thôi thì bánh mì 10k cũng bổ sung năng lượng mà... (cái này các bé sao không nên học tập nha).

Cheryl Kitten Coffee...

“Lại mới mở à?”

Bạch Dương dừng xe lại trước cửa quán, tò mò nhìn vào bên trong. Ô hay! Quá trời mèo luôn! Bạch Dương cậu đây rất thích mèo, nên hiển nhiên việc dừng lại và chui đầu vào quán mặc dù sắp trễ giờ lên lớp là chuyện không có gì lạ.

“Tôi có thể giúp gì cho cậu?” Một cô gái có vóc dáng cao ráo rất bắt mắt đưa menu đến.

” Quán này là mới mở à?”

“Vâng ạ, chúng tôi vừa mới dọn về đây thôi. Ở đây quý khách vừa có thể uống nước, vừa có thể chơi với các chú mèo.” Cô nhân viên mỉm cười để lộ ra hai má lúm đồng tiền trông rất đáng yêu,

“Uhm... Cho tôi một cà phê sữa.”

“Vâng ạ, quý khách chờ một lát.”

Sau khi rời tầm mắt khỏi cô nhân viên, Bạch Dương bắt đầu quan sát tiệm nước nhỏ nhắn này. Quả thật nơi đây có rất nhiều mèo! Thoạt nhìn trông chúng như những cục bông lã lã lông lốc. Nào là giống Scottish Straight, nào là Scottish Fold,... trông yêu phải biết! Nhưng bất chợt, tầm mắt của cậu vô tình dừng lại phía một chú mèo mướp đang run rẩy nơi góc tường, hoàn toàn bày ra trước mắt mọi người một dáng vẻ sợ sệt không thôi.

Bạch Dương tò mò, bắt đầu đứng lên, từ từ tiến lại chú mèo ấy. Nhưng nó lại nhanh chân chạy mất.

“Cà phê của quý khách đây.”

“Cho tôi hỏi, con mèo kia bị làm sao vậy?” Bạch Dương vẫn không rời tầm mắt khỏi chú mèo mướp ấy. Tại sao nó lại trông khác với những con mèo ở đây quá?

“À, hôm trước chúng tôi vừa mới nhặt được nó ngoài mưa. Nó nhát người lạ lắm nên cứ trốn ở góc tường. Vì sợ nó lây bệnh cho mấy bé khác nên chúng tôi cũng không dám nuôi, định là nhờ ai đó có lòng hảo tâm giúp đỡ mang bé về.”

“Ồ...” Bạch Dương thở dài. Nơi anh sống là chung cư cao cấp. Mà chung cư thì không có cho nuôi thú. Haiz... Thật là nản quá!

Cạch!

Vừa suy nghĩ mông lung, Bạch Dương bỗng thấy một thân ảnh quen thuộc đi từ ngoài cửa vào.

“Song Ngư!” Bạch Dương hào hứng vẫy vẫy cô. “Lại đây, tôi có chuyện muốn nhờ cô một chút.”

Song Ngư chớp chớp mắt, chậm chậm đi lại bàn của cậu.

“Trùng hợp quá.” Bạch Dương cười lớn. “Cô thấy con mèo mướp đằng kia không. Nó bị bệnh nên người ta nuôi không được, chỗ tôi sống lại là chung cư, cô có quen ai nuôi được mèo không?”

“A...” Song Ngư ngẩn người. Nuôi mèo? Thật sự thì trước đây cô cũng có ý định, nhưng mà... việc này đột ngột quá. “Thật ra thì... tôi có thể nhận nuôi nó, nhưng...”

“Tốt quá!” Bạch Dương đập bàn làm cô có phần giật mình. “Tôi nhờ cô nuôi nó nhé, tất cả tiền thức ăn và chăm bệnh tôi sẽ lo hết, chỉ phiền cô chăm sóc nó giúp tôi thôi.”

“À... Vâng...” Song Ngư á khẩu, cô thậm chí còn chưa quyết định mà! Nhưng nhìn bé mèo cứ run rẩy núp vào sau chân ghế, lòng cô lại trùng xuống. Haiz... “Được! Thầy cứ tin tưởng ở tôi!”

“Vậy chúng ta vào làm thủ tục nhận nuôi! Đi mau!”

Bạch Dương hào hứng nắm tay Song Ngư kéo đi. Cô thật sự có chút không quen khi bị con trai nắm tay như thế này, nhưng việc mà cô lo nhất bây giờ đó chính là: Trễ giờ lên lớp rồi, trời ơi!!!!

Song Tử uể oải bước xuống giường, cố gắng lắm cô mới mở được đủ hai con mắt.

Rầm!

“Ui cha! Ai để cái cửa giữa đường vậy nè?” Song Tử nhăn mặt, tay xoa xoa cục u trên trán, miệng rửa thầm tên nào đó đặt cái cửa ngay “giữa đường”.

Sau khi làm vệ sinh cá nhân, cô lười biếng vợ đại chiếc áo sơ mi trắng và quần jeans, đeo lên người sợi dây thánh giá nhỏ bằng bạc rồi phóng ra cửa.

“Thế quái nào mà đã 6:20 am rồi?” Song Tử cố gắng chạy thật nhanh, băng qua những con phố, cuối cùng cũng đã đến trạm. “Xe buýt! Xe buýt! A~~”

Cô từ từ dừng bước, tuyến xe buýt cuối cùng cũng đã đi mất rồi. Hầy ya~ lại là đi bộ a~ Song Tử thở dài một cái, tay nắm chặt lấy quai chiếc giỏ đeo chéo. Đúng rồi! Có đường tắt mà nhỉ?! Khoé môi cô hiện lên một nụ cười tinh ranh.

“Ai xoài me cóc ối đây!”

“Ai bò bía đây!”

“Ai kẹo lờ hô đây!”

Song Tử mang một bộ mặt hớn hở nhìn ngắm mọi người xung quanh. Con đường tắt mà cô đi đây là xuyên qua một cái chợ nhỏ. Mọi hoạt động buôn bán thường nhật của mọi người đều nhanh chóng được thu vào tầm mắt của cô.

Đến một con hẻm khá nhỏ, phải nói đây là lần đầu tiên cô băng qua con hẻm này. Thường thì nơi đây có rất ít người qua lại, bởi người ta nói, trong con hẻm này tụ tập vô số thành phần rác rưởi của xã hội. Song Tử nuốt nước miếng một cách khó khăn, cố gắng đi rón rén không tạo ra tiếng động.

Bốp! Bốp! Bốp!

“Ôi thần linh ơi! Lại cái gì nữa đây?!!”

Đằng xa, một đám côn đồ đang tấn một cậu thanh niên trẻ tuổi. Đánh có, đập có, thậm chí có tên còn sử dụng côn làm vũ khí. “Cá chắc là chẳng dễ chịu gì...” Cô nàng nghĩ thầm.

Nhưng, nếu nhìn kỹ lại thì... Đó chẳng phải là Ma Kết, anh chàng mạnh động trong lớp của cô sao? A không! Cô không biết đánh nhau, lại rất nhát đòn. Bảo cô đi cứu cậu sao? Xin lỗi a~ đành ỷ khuất cho em rồi, học trò yêu dấu.

Song Tử cúi người xuống thấp hết cỡ, lò mò đi ngược lại.

Rầm!

Thật là xui quá đi, những thùng gỗ bị cô đụng trúng rớt xuống nằm ngổn ngang trên mặt đất. Mà việc này lại gây ra tiếng động không hề nhỏ, vừa khéo thu hút được sự chú ý của bọn chúng.

“Ai vậy? Ra mặt đi!”

“Thiên ơi, ngài cứu con với!” Song tử nghĩ thầm, mắt nhắm tịt, tay nắm chặt quai đeo, từ từ quay đầu lại.

Ma Kết sau khi chịu đủ mười một cú đâm từ tên đầu sỏ thì tay chân bắt đầu không nhấc lên nổi. Nhưng cậu vẫn còn sức để chịu đựng. Điều mà cậu không ngờ tới đó chính là Song Tử cô vừa xoay đầu lại thì đã ném một bịch muối ớt to khủng khiếp vào mặt bọn chúng, làm cậu bị sặc ớt không ít. Ma Kết nhân cơ hội này, xoay chuyển tình thế, quay ngược người lại, dùng tay phải đâm mạnh vào gáy tên đầu sỏ làm hắn lảo ra đất hai tay ôm đầu. Còn định trả thù bọn đàn em đang hú hét vì ớt làm cay mắt thì Ma Kết bỗng cảm thấy có một bàn tay nhỏ bé của ai đó nắm lấy tay của cậu ra sức kéo.

“A ha ha! Thật là vui quá đi! Em thấy cô có ngẫu không? Ha ha ha! May là lúc này có dừng lại mua cóc của bà gánh.” Song Tử vừa cười vừa quay đầu về phía sau nói lớn. Cô vẫn nắm chặt lấy tay cậu, băng qua những con đường.

Ma Kết ngẩn người ra một chút. Cô ta... có còn là giáo viên không vậy? Cậu bỗng chốc phì cười, trong tim len lỏi một chút cảm xúc gì đó lạ lạ. Ma Kết cứ để cho cô nắm tay cậu. Con người này, thật đúng là đáng khám phá nha!

“Trời ơi! Lại trễ!!! Sao lúc nào cũng trễ vậy nè!!?” Bảo Bình nhìn đồng hồ đeo tay, vì mở miệng có chút xiu để la lên mà rớt luôn miếng bánh sandwich đang ngậm trên miệng. Cô nuối tiếc vừa chạy vừa ngoái đầu nhìn lại, bữa sáng của cô a~

Chuyện là lúc này có một chú mèo bị mắc kẹt trên cây. Cô lại là người “hành hiệp trượng nghĩa” theo như Nhân Mã nói, vì thế nên mới gắng leo lên cây giúp chú mèo ấy xuống. Tổng cộng chỉ mới 20 phút thôi mà đã trễ mất rồi. Bảo Bình thở dài, mím môi, bắt đầu tung hết sức trong những bước chạy dài trên đường phố.

Két... ét... t... t...

“Đóng... đã đóng cửa rồi sao...?”

Bảo Bình thân yêu ơi, nếu cô không dừng lại 2 phút để tiếc nuối cái bánh sandwich kia thì đã len được vào cổng rồi. Cô nàng thở hắt, tay chống vào tường để điều chỉnh hô hấp. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Đại nào cô lại bắt đầu “đụng đây”.

Lỡ chó! Đúng rồi! Chui lỗ chó!

Trường cô trước có nuôi một con chó mực, cái lỗ kia vốn dĩ là dành cho nó chui qua chui lại, nhưng sau đó lại bị rớt xuống sông mà chết đuối. Hoài niệm thật... Bây giờ thì cái lỗ đó lại dành cho nàng Bảo Bình nhà ta đây.

Hấp!

Bảo Bình vắt cái cặp qua trước rồi bắt đầu xắn tay áo, chu mỏ lên. Nhiệm vụ bắt đầu!!!

Đưa cái đầu qua, lách người qua, nhưng... cái mỏ của cô bị kẹt lại mất rồi!!!

“A~~ biết vậy không ăn đêm đâu! Hu hu!” Bảo Bình than thầm, bây giờ nếu không có ai giúp, liệu cô có bị mắc kẹt ở lỗ chó mãi mãi?

Bỗng nhiên, một bóng người bước đến. Là ai? Là ai sẽ thành vị cứu tinh của đời cô đây?!

“Chui lỗ chó sao? Cô không biết là cô nặng hơn nó nhiều à?” Xứ Nữ một tay bỏ vào túi quần, tay còn lại cầm cuốn sổ ghi tên chậm chậm cúi người xuống.

“Tại sao lại là cậu?!!!”

“Không mong tôi à? Tạm biệt.” Xử Nữ toan bỏ đi, nhưng Bảo Bình thì thà mắt mặt còn hơn bỏ mạng tại cái nơi góc tường này.

“Xử đại ca à, cậu giúp tôi thoát ra cái đây, sau đó muốn ghi tên tôi hay không thì tùy cậu. Tôi thật không muốn bị dính luôn ở đây đâu a~”

“.....”

Xử Nữ không nói gì, chỉ lẳng lặng thở dài rồi ngồi xuống, bắt đầu ôm lấy eo cô kéo vào trong.

“A!!! Đau! Á á á!” Bảo Bình la hét, hai tay nắm lấy vài lọn tóc Xử Nữ.

“Buông ra!!! Cô biết đau tôi không biết đau à?” Xử Nữ điên tiết hét lớn, lực tay do đó cũng mạnh hơn một chút.

Thế là ầm một cái, cả hai té nhào ra đất với tư thế khá là ám muội. Bảo Bình nằm trên, Xử Nữ nằm dưới, tình quá là tình nha~

“Nặng quá....!!! Xuống đi!!!” Xử Nữ cảm thán, lưng vừa đau vì đập vào nền đất, vừa đau vì sức đè của cô nàng.

“Xin lỗi, xin lỗi...” Bảo Bình cười hì hì đứng lên, miệng lí nhí. “Cảm ơn nha Hội phó, ha ha!”

Nói rồi, Bảo Bình cô vội nhặt lấy ba lô dưới đất, một mạch chạy thẳng vào lớp. Xử Nữ chỉ biết lắc đầu, vừa xoa xoa cái lưng tội nghiệp của mình vừa lẩm bẩm: “Bảo Bình, đi học trễ, làm bị thương người thi hành công vụ.”

8. Chương 6

Chà... Mới đây mà đã kiểm tra chất lượng đầu năm rồi sao? Không biết các bé sao của chúng ta sẽ sắp xếp như thế nào đây nhỉ?

“Ấy! Không biết đề năm nay khó không?” Thiên Bình cắn bút, quay sang bàn Cụ Giải nói nhỏ.

“Tớ không biết... Nhưng mà chắc cũng không đến nỗi...”

Cụ Giải thở dài ngán ngẩm. Chả là hôm qua anh chàng thức khuya phụ giúp mẹ nên giờ vẫn còn buồn ngủ a~

“Tất cả không ồn ào nữa, đến giờ kiểm tra rồi!” Song Ngư tay cầm xấp đề thi trên tay, mỉm cười dịu dàng với các học sinh.

Lớp A12...

“Trời ơi! Hôm qua ngủ quên mất, chưa có ôn bài nữa!” Nhân Mã cảm thán một câu rồi quay sang Bảo Bình. “Cậu là thiên thần trong đôi mắt tớ...”

“Không! Đừng có dụ dỗ! Tớ cũng chưa có học bài!” Bảo Bình một tay đẩy cái mặt ngố rùng của Nhân Mã đang từ từ tiến lại, một tay chống cằm thở dài.

“Im lặng nào! Bắt đầu làm bài!”

Thời gian chậm chậm trôi qua, mặt trời đứng bóng, cây xanh xào xạc đong đưa...

Hết giờ!!!

Và cuối cùng, sau trận chung kết, bảng xếp loại học sinh của các lớp A11 và A12 là:

A11: Thiên Bình, Cụ Giải, Kim Ngư, Thiên Yết.

A12: Ma Kết, Xử Nữ, Bảo Bình, Nhân Mã.

“Thiên Yết đội sổ lớp kia? Hú hú!”

“Im lặng! Im lặng!” Sư Tử đập bàn. “Hôm nay Thiên Yết có gọi điện cho thầy nói bạn ấy bị bệnh. Kim Ngưu! Em học hành thế nào mà vẫn chỉ có 2đ vậy?”

“.....”

Sư Tử thở dài, thằng nhóc này, bực chết đi được! Ước gì cậu có thể nện cho nó một bài học để bỏ cái thói ngạo mạn đó! Sư Tử hừ nhẹ rồi cùng Song Ngư bước ra khỏi lớp.

“Song Tử, nhiệm vụ tối nay giao cho cô và Xử Nữ, được chứ?”

“Thầy cứ tin tưởng ở em!” Song Tử mỉm cười, tay đập lên vai Bạch Dương một cái, dường như chỉ cần vài ngày là cô nàng có thể kết thân với bất cứ ai.

Vừa mở cửa phòng giáo viên ra, Bạch Dương đã chạy ngay lại bàn Song Ngư làm cô có phần hơi giật mình.

“Này, tối nay tôi đến nhà cô được không?”

“Nhà tôi?” Cái what the... Tối nay? Chỉ có hai người? Đầu óc Song Ngư lại bắt đầu liên tưởng a~~

“Tôi muốn thăm con mèo mướp hôm bữa? Có tiện không?”

“À à...” Song Ngư cười gượng. “Được chứ, nhưng mà, khi nào qua thì anh gọi cho tôi nhé.”

“Okay okay! Hứa nha!” Bạch Dương đá mắt tinh nghịch với cô một cái rồi quay ra phía cửa.

“Song Tử, cô thấy cái thằng đó đang cua Song Ngư đúng không?” Sư Tử quay sang Song Tử cười ranh.

“Chắc là vậy rồi, ha ha!”

Chiều...

Kính cong... Kính cong...

Hai tiếng chuông vừa dứt, cánh cổng lớn màu trắng đã được mở ra. Một người đàn ông trung niên nghiêm nghị nhìn lướt qua người Sư Tử rồi dừng lại ở bịch đồ ăn trong tay cậu, đoạn, ông ta cất giọng nhàn nhạt.

“Cậu tìm ai?”

“Chào bác, cháu là thầy giáo của Thiên Yết, không biết cháu có thể vào trong được không ạ?”

“Mời.”

“Cảm ơn.”

Mồ hôi Sư Tử nhỏ xuống từng giọt, ông quản gia này... ánh mắt sát khí quá!!!

“Cậu cứ đi thẳng lên lầu, quẹo phải, chính là phòng của cô chủ.”

“Ủa? Vậy ba mẹ của Yết Yết đâu ạ?”

“Họ là thương nhân, thường xuyên không có ở nhà.” Yết Yết sao? Quản gia khẽ nhú mày. Đây cũng không gọi là quá thân đi.

Sư Tử cúi người lịch sự chào một tiếng rồi bắt đầu đi lên lầu.

Căn nhà này quả đúng là đẹp! Chiếc đèn chùm treo phía trên há chẳng phải là từ thời Nữ hoàng Elizabeth II à? Nền nhà và cả cầu thang đều được lát bằng đá Graphit mang lại cảm giác khoan khoái dễ chịu. Sư Tử mỉm cười, quả là không tệ nha!

Cậu từ từ mở cửa bước vào phòng. Trên chiếc giường nhung lớn màu hồng nhạt là một cô gái với mái tóc màu đen óng ả xoã dài đang nhắm chặt mắt. Thần thái cô nhợt nhạt không chút huyết sắc, đôi môi lâu lâu mím lại lộ rõ vẻ khó chịu. Sư Tử vội đặt túi thức ăn lên bàn, đưa tay lên trán cô.

Nóng quá! Là bị sốt cao rồi!

“Nước... nước...” Thiên Yết thều thào.

“Có đây, có đây!” Sư Tử nhanh chóng ngó quanh phòng, mắt dừng lại nơi một bình nước bằng thủy tinh nhỏ, cạnh bên có một cái ly kiểu. Cậu nhanh chóng đi lại, rót một ít nước. “Ngồi dậy đi, từ từ thôi.” Sư Tử đặt mông lên giường (ha ha, đặt mông XD), tay đỡ Thiên Yết ngồi dậy, kê ly nước vào miệng cô.

“Thầy...” Thiên Yết chậm chậm mở mắt, sau khi uống nước thì tỉnh táo không ít.

“Nói ít thôi.” Sư Tử nhe răng cười hì hì, đoạn đỡ cô ngồi dựa lưng vào thành giường. “Bị sốt thế này sao lại không có ai chăm sóc?”

“À... Chị giúp việc đã giúp em đi mua thuốc từ tối hôm qua, nhưng không hiểu sao vẫn chưa hết sốt.”

“Trời à... Mai mốt có gì cứ gọi cho thầy, biết chưa! Em có biết em bệnh làm thầy đau lòng lắm không?” Sư Tử phô trương nhíu mày, vẻ mặt cực kỳ thống khổ làm Thiên Yết cảm giác như có một con quạ bay ngang qua đầu và giọt mồ hôi khổng lồ đang chảy trên trán cô.

“Vâng...”

“À đúng rồi, tin vui nè, vì em không đi học nên đã xếp hạng bét lớp.”

“Cái gì? Như vậy là vui à?” Thiên Yết gương mặt vắn vẹo đủ kiểu. Ông thầy này là đang troll cô?

“Không, thầy chưa nói hết! Lần sau sẽ được kiểm tra lại. Thầy đặc cách cho em đấy! Ha ha!” Sư Tử cười lớn, cảm giác trở thành vị cứu tinh cho đám học sinh nhỏ bé yêu dấu quả thật rất sáng khoái.

“Tâm thần thật chứ...” Thiên Yết nghĩ thầm, môi khẽ nhếch lên.

“Đồ ăn đây này, thầy có mua cho em. Cam có, táo có, cháo gói cũng có, khi nào đói thì ăn, nghe không?”

“Em cảm ơn...”

“Không cần, không cần, ha ha! À nhân tiện, đây là cháo mà thầy vừa mới nấu, vẫn còn nóng, chưa kịp thử đã đem qua luôn cho em đấy! Ăn đi!”

Sư Tử hào hứng lấy từ trong bọc ra một cái cà-mên nhỏ, bên trong là cháo thịt băm mà anh chàng tốn mất 1 tiếng để làm. Và điều này khiến cho nàng Yết của chúng ta hết sức cảm động. Sư Tử cầm muỗng múc một miếng cháo lên, thổi nguội rồi đưa vào miệng Thiên Yết.

“Ặc...”

“Sao vậy?”

“Không ạ... Ngon... ngon lắm...”

“Thật sao? Ha ha! Đây là lần đầu tiên thầy xuống bếp đó!”

Sư Tử cười lớn, không khách khí cũng múc một muỗng cho vào miệng mình.

“Sặc! Sao mà dở vậy? Đắng không ra đắng mà mặn không ra mặn! Yết Yết, khẩu vị của em cũng thật lạ.”

“Ha ha ha ha!”

Thiên Yết bò lăn ra giường, dở khóc dở cười. Cô chỉ là không muốn cậu buồn nên mới khen ngon, không ngờ lại bị gán cho cái biệt hiệu “người có khẩu vị ăn lạ”. Thật là mắc cười quá nha!

Sư Tử không hiểu gì, thấy cô cười cũng bắt đầu cười theo. Haiz... Trong phòng có hai con người cứ thế cười hô hố, chỉ tội ông quản gia đứng bên ngoài chả hiểu cái mô-tê gì.

Bạch Dương dừng xe trước cửa nhà Song Ngư. Ra cô cũng sống ở chung cư. Cậu gửi xe xong thì lên số phòng 252, tay bắt đầu bấm chuông.

Kính cong...

Cạch!

“Anh vào đi.”

“Uhm.”

Song Ngư cô hôm nay mặc một chiếc váy màu tím nhạt, điều này góp phần tôn lên làn da trắng hồng của cô. Tóc cô xoã dài tới lưng, phía trên có cài một chiếc kẹp hình con cá nhỏ, trông rất đáng yêu. Bạch Dương khẽ mỉm cười rồi bắt đầu quan sát căn phòng. Phòng khách cô nhỏ thôi, nhưng điều đặc biệt là trên tường đầy những hoa văn và hình vẽ do chính cô sáng tạo, trông rất đẹp mắt. Ngoài ra, trên bàn có để một chậu hoa nhỏ cũng màu tím, tràn đầy sức sống.

“Meo... Meo...”

“Ồ, mày lớn nhanh quá nhỉ?” Bạch Dương cười lớn, cậu ngồi xuống rồi đưa tay bế con mèo lên cho vào lòng.

“Tôi gọi nó là Sói, anh thấy sao?” Song Ngư cười nhẹ, từ trong bếp mang ra một khay nước nhỏ.

“Sói à?”

“Uhm... Vì nó là mèo mà tràn đầy sức sống như thế, lại có thể vượt qua mọi bệnh tật. Tôi thấy tên Sói là hợp với nó nhất.”

“Cái tên khá hay đó, phải không nè Sói?” Bạch Dương cười hì hì, cạ cạ cái mũi vào mũi Sói làm cô nàng cứ kêu meo meo không dứt. “Đúng rồi, đây là tiền chích ngừa với tiền thức ăn của nó...”

“Không cần đâu! Nhiều đây chả đáng là bao, anh cứ giữ lấy.” Song Ngư vội đẩy tay của Bạch Dương về phía cậu.

“Vậy thì sao được...” Bạch Dương trầm ngâm một lúc rồi lại quay sang cô. “Được rồi, vậy hôm nay tôi sẽ trở tài nấu nướng cho cô, được không?”

“Ý hay đó!” Song Ngư cười lớn, okay, để xem cậu có làm được hay không.

Sau 30 phút chờ, Bạch Dương từ trong bếp đem ra hai chiếc đĩa. Đặt bên trên là chiếc bánh Crepe phủ socola, món tủ của anh chàng.

“Wow! Nhìn ngon quá đi!” Song Ngư vội đặt Sói sang một bên, bắt đầu thưởng thức món ăn. Quả là tuyệt hảo!!! Không chê vào đâu được. “Tại sao anh...”

“Nấu ăn là nghề của tôi mà! Ha ha! Thật ra thì tôi rất thích làm đầu bếp, nhưng mẹ lại bắt học sư phạm, vì mẹ tôi nói sư phạm ổn định hơn nhiều.”

“Vậy à... Tiếc nhỉ...”

“Song Ngư.”

“Vâng?”

“Thật sự cảm ơn vì đã nuôi Sói giúp tôi.”

“À... Không có gì.” Song Ngư nhìn Bạch Dương, ánh mắt chân thành của anh đang làm cô cảm động hay là rung động đây? Thật sự khó nghĩ quá...

9. Chương 7

Tối đó, Song Tử cùng Xử Nữ bắt đầu thực hiện nhiệm vụ đi tìm hiểu gia cảnh của các học sinh trong lớp. Và sau đây chính là ba căn nhà cuối cùng.

Căn đầu tiên: Nhân Mã.

Cốc cốc...

“Ai vậy?” Bà chủ nhà mập mập tóc xoăn ra mở cửa. Bà ta mặc một chiếc đầm ngủ màu đỏ đậm trông rất kỳ hoặc, mặt trang điểm đậm, tay đeo vòng vàng nhiều đến nỗi nhìn loé cả mắt.

“Cho cháu hỏi, phòng của Nhân Mã là phòng số mấy ạ?” Song Tử lễ phép gật đầu rồi nở một nụ cười hiền.

“Cái con bé đó! Hai chị em nhà nó tháng rồi chưa trả tiền, hai tuần trôi qua mà vẫn im lặng, tao định ngày mai đuổi nó đi đây!”

“Họ nợ bao nhiêu vậy?” Xử Nữ nhún mày.

“Tổng cộng là 1tr4. Có nhiều đó mà rườm rà mãi.” Bà ta chống hông, vênh cái môi đỏ chót lên làm Song Tử cô liên tưởng tới cục thịt bò còn sống, chưa qua chế biến.

“Cháu trả cho họ.” Song Tử mỉm cười, đưa cho bà ta một xấp tiền. “Đây là tiền tháng trước và cả tháng này. Cháu biểu bác 3tr luôn nhé, để bác uống trà.” Song Tử cười tươi, điệu bộ cực kỳ ưu ái nắm lấy tay bà chủ nhà.

“Đúng là không nên đụng vào con gái.” Xử Nữ nghĩ thầm, đoạn lại quay sang bà ta. “Hai người họ ở phòng số mấy ạ?”

“26.” Bà chủ nhà cười tươi rói, tay mân mê xấp tiền của Song Tử, không quên nhìn Xử Nữ đá mắt một cái làm cậu nổi cả da gà.

Cốc cốc...

“Ra ngay đây!”

Cạch!

“A! Hội phó...” Thiên Bình mở cửa, mắt mở to. Đây không phải là giáo viên mới và Hội phó của trường cô hay sao? “Mời mọi người vào.”

“Em là em gái của Nhân Mã à?” Song Tử ngồi xuống ghế, nhận ly nước từ tay Thiên Bình.

“Vâng ạ, cô đến đây có chuyện gì không? Chị hai lại gây chuyện nữa sao?”

“Không, cô hôm nay đến chỉ để hỏi em vài câu thôi. Ba mẹ em đâu?”

Thiên Bình mím môi, thở dài. Cô hết nhìn Song Tử, lại nhìn sang Xử Nữ. Cậu chỉ ngồi đó, không có ý định tham gia.

“Ba mẹ em ly dị rồi. Từ đó chúng em dọn ra ở riêng... Cô đừng nói chị Mã Mã là em nói nhé, không thì chị ấy lại la em...” Thiên Bình cụp mắt, quá khứ trong cô lại ủa về.

“Ồ... Em là Thiên Bình, Thư ký của....”

Rầm!

Vừa dứt lời, tiếng cửa đột ngột mở mạnh làm Song Tử và cả Thiên Bình giật thót.

“Cô đến đây làm gì? Số tiền kia là sao?” Nhân Mã từ đâu xông vào, ánh mắt không hề có thiện chí nhìn cả ba người trong phòng.

“Nhân Mã, em bình tĩnh cái đã, nghe cô nói...”

“Em không cần cô thương hại! Tiền thuê nhà em có thể kiếm được. Cô làm như vậy chính là khinh thường em!”

“Nhân Mã!” Xử Nữ nãy giờ im lặng bây giờ mới chịu lên tiếng. “Cô vừa mới bị đuổi việc thì tiền đâu mà trả?” Cậu khề gần giọng, hừ, làm ơn lại thành mắc oán.

“Việc đó...”

“Mã Mã! Tại sao lúc trước chị nói chị sắp nhận lương? Chị nói dối em sao?”

“Bình Nhi, chị không...”

“Em ghét chị!” Thiên Bình cố giấu đôi mắt đỏ hoe, chạy vội vào phòng đóng cửa thật mạnh, để lại Nhân Mã bất lực ngồi phịch xuống ghế.

“Nhân Mã à, cô chỉ là giúp em tạm thời thôi, không phải là thương hại đâu. Lần sau em có tiền cô sẽ đòi lại mà.” Song Tử cười nhẹ, hai tay đặt lên vai Nhân Mã.

“Trước mắt thì cần phải giải quyết vấn đề tiền bạc của hai chị em cô đã, sau đó rồi tính tiếp.” Xử Nữ khoanh tay trước ngực, lưng dựa vào tường.

“Mọi người... Em xin lỗi...” Nhân Mã thở dài.

“A đúng rồi! Cô biết một quán ăn gần nhà, nơi đó đang tuyển người làm thêm. Chúng ta đi thôi. Mau lên! Thiên Bình, cô đi nhé! Chị em cũng đi luôn nè! Nhớ ra đóng cửa, đi mau, đi mau!”

Nói rồi, Song Tử đẩy Nhân Mã và cả Xử Nữ cùng đi.

Hoàng Đạo quán...

“Ai trông như Cự Giải...” Xử Nữ nheo mắt nhìn vào phía trong, nơi một cậu nhóc đang loay hoay bưng thức ăn. “Cự Giải?”

“A! Hội phó!” Nghe tiếng gọi, Cự Giải khẽ dừng lại, đặt chiếc đĩa dơ trên tay xuống bàn rồi bước đến chỗ Xử Nữ.

“Đi thôi Mã Mã, chúng ta đi đăng ký.” Song Tử kéo Nhân Mã đi, để lại không gian trống cho cả hai nói chuyện.

“Cậu làm thêm ở đây sao?”

“Vâng ạ, vì em còn mẹ ở nhà phải chăm sóc nên...”

“Ừ, không có gì, làm việc tiếp đi.”

“Vâng ạ, chào Hội phó.”

Nói rồi, Cự Giải cúi đầu sau đó lại tiếp tục công việc của mình. Xử Nữ trầm ngâm một chút, nhưng nhanh chóng đã khôi phục về dáng vẻ ban đầu.

Mục tiêu thứ hai: Bảo Bình.

Phía xa xa, một căn biệt thự hiện đại dần dần hiện lên trước làm Song Tử trầm trồ khen ngợi.

“Xử Nữ, lần này em chủ trì, cô ngồi nghe thôi.”

“..... Vâng, sao cũng được.....”

Kính cong... Kính cong...

Cạch!

“Hai người tìm ai?” Một người phụ nữ với dáng vẻ cao quý bước ra.

“Xin lỗi, đây có phải là nhà của Bảo Bình không?” Xử Nữ chậm chậm lên tiếng.

“Ồ, cậu bé đẹp trai, đây là nhà của ta, nó chỉ ở nhờ thôi. Hai người vào đi.”

“Vâng ạ...”

Đập vào mắt của cả hai chính là cảnh Bảo Bình đang bận một chiếc áo đã cũ, hì hục, hì hục lau nhà. Trông cứ như là...

“Cinderella?” Xử Nữ nghi trầm.

“Ủa? Cô? Xử Nữ? Hai người đến đây làm gì?” Bảo Bình tay lau vệt mồ hôi trên trán, sửa lại trang phục một tý rồi tiến lại cả hai.

“Mày lau nhà cho sạch rồi mới được nói chuyện nghe chưa.” Bà cô lúc nãy một tay chống hông, một tay chỉ vào người Bảo Bình.

“Vâng...”

Nói rồi, bà ta hứ một cái quay đi mất.

“Ai vậy? Cô làm người giúp việc cho nhà này à?” Xử Nữ thắc mắc hỏi, Song Tử cũng gật đầu phụ họa.

“Không... Thật ra thì bà ấy là dì của tôi.” Bảo Bình nhỏ giọng, cười gượng.

“Dì sao?”

“Uhm... Hai người ngồi đi. Thật ra chuyện cũng không có gì. Chả là... mẹ tôi sau khi sinh tôi xong thì đã đi Mỹ định cư. Vì dòng họ nói tôi là con lai, không thích nên đối xử vậy đó. Mặc kệ đi, tôi quen rồi.”

“Thật quá đáng mà!” Song Tử đập bàn đứng dậy.

“Bình tĩnh đi, ngồi xuống!” Xử Nữ nghiêm giọng kéo tay Song Tử làm cô nàng giật mình, không dám lên tiếng. Gì chứ Song Tử nàng đây sợ nhất là bị con trai la nha~

“Không sao đâu! Ha ha! Hoàn cảnh em cũng không đến nỗi nào đâu!” Bảo Bình cười lớn. “Hàng tháng ba mẹ vẫn gửi tiền học phí và sinh hoạt về cho em mà. Đáng lẽ em có thể ra ở riêng. Nhưng căn nhà này là do chính mẹ thiết kế nên... em không nỡ bỏ.”

“Cinderagua, nếu không chịu được thì cứ dọn đi, tôi chắc mẹ cô cũng chẳng vui về gì khi con gái mình bị ngược đãi như vậy đâu.” Xử Nữ lắc đầu, ánh mắt thâm trầm nhìn cô.

“Cảm ơn, nhưng... cậu đang gọi tôi bằng cái tên gì vậy hả?” Bảo Bình chu môi, không khách khí chống hông đứng dậy.

“Cô lại thấy nó khá hợp với em đó Bảo Bối.”

“Hai người... thôi sao cũng được.” Bảo Bình cười cười, lại ngồi xuống ghế. “Tối rồi, để tôi đưa hai người ra cửa, nếu không lại nghe bà ta cần nhân, mệt lắm.”

Bảo Bình chun mũi, đoạn cùng Song Tử và Xử Nữ ba người tiến ra ngoài sân.

“Bye nha Bảo Bối!” Song Tử vẫy vẫy tay, bước đi trước.

Xử Nữ suy nghĩ một hồi, đoạn ghé sát vào tai cô, lười nhác cất giọng: “Đến nhà tôi cũng không tồi đâu, Cinderagua.” rồi quay người đi mất.

Còn cô nàng Bảo Bảo của chúng ta a~ ngại ngần đứng mãi ở cổng rồi mới chịu vào nhà.

10. Chương 8

Căn nhà cuối cùng: Ma Kết.

Reng... Reng...

“Alo, ừ biết rồi. Sao em không... Ừ ừ, anh về liền.” Xử Nữ tắt điện thoại, quay sang nhìn Song Tử. “Chỉ còn căn nhà này thôi, cô ráng vào một mình nhé. Em có việc bận về trước. Chào.”

“Ồ... Em cứ... Bye...”

Song Tử nói nhanh, nhưng lại thật chẳng bằng tốc độ chạy của anh chàng. Cô mỉm cười lắc đầu, quay người đứng thẳng trước cánh cửa bằng gỗ đã mục ấy. Căn nhà Ma Kết quả là rất tồi tàn, cô có cảm giác, chỉ cần chạm nhẹ là có thể làm cho nó đổ ầm xuống. Tường nhà được làm bằng gỗ không chắc chắn, lại có những kẽ hở giữa các thanh gỗ nên khi ở ngoài có thể dễ dàng nhìn vào bên trong. Song Tử cô thầm nghĩ, không biết lúc thay đồ hay đi vệ sinh thì sao nhỉ?

“Mẹ à...”

Có tiếng nói chuyện bên trong!

Song Tử mở hé cửa ra, nín thở quan sát. Cô cũng rất rất muốn biết xem mẹ anh chàng là người như thế nào.

“Lâu rồi con chưa mua trái cây cho mẹ nhỉ.”

Cậu ta đang nói chuyện với một tấm hình sao? Không lẽ...

“Cũng đã gần năm năm kể từ ngày mẹ đi rồi. Nhưng mẹ đừng lo, con vẫn sống tốt, vẫn là Hội trưởng, điểm số vẫn cao nhất trường.”

Ma Kết đứng trước một cái tủ gỗ lớn, bên trên là tấm hình của một người phụ nữ nhưng xa quá Song Tử nhìn không rõ.

“Mẹ, con xin lỗi vì không chăm sóc nhà cửa được. Vì mẹ thấy đó, con cũng phải đi làm mà, nhưng con cũng sẽ cố. Nếu như mẹ có linh thiêng...” Một giọt nước mắt hiếm hoi chảy xuống trên gương mặt Ma Kết. Cậu đang khóc sao? “... Nếu như mẹ có linh thiêng, mẹ có thể cho con biết ba là ai được không?”

“Hức... Hức...”

Nghe tiếng nức, Ma Kết vội xoay đầu lại. Song Tử? Sao cô ta lại ở đây?

“Hức...” Song Tử đưa tay lên che miệng lại, cứ thế mà đứng ở cửa bù lu bù loa.

“Song Tử! Tôi không cần cô thương hại!” Ma Kết nhanh chóng tiến đến phía cô, ép cô sát vào tường, một tay chống lên bức vách phía sau. Mắt cậu hằn lên tia máu, cậu không muốn bị người ta nhìn bằng ánh mắt đó, nó làm cậu có cảm giác như mình thật nhỏ bé, thật vô dụng.

“Hức... Ma Kết... Cô không biết là mẹ em... Cô xin lỗi! Oa oa oa!!!”

Bị dọa, Song Tử khóc càng lúc càng lớn, nước mắt nước mũi hoà lại trông rất mắc cười. Ma Kết nhú mày, né người ra một chút. Anh từng được thương hại, nhưng cái kiểu khóc lóc thảm thiết như thế này thì lần đầu mới thấy. Quả thật là không thể tưởng tượng nổi!

“Kết Kết à... Cô rất khâm phục em, thật đó.” Song Tử đưa tay nắm chặt lấy tay Ma Kết khiến anh chàng có đôi chút bất ngờ. “Nếu là cô, chắc chắn cô sẽ không thể mạnh mẽ được như em đâu, hức hức...”

Song Tử dụi mắt, càng dụi nước càng lem ra ngoài. Ma Kết không nhịn nổi lúc này mới bật cười, còn cái người đương sự kia thì lại ngây ngốc chẳng hiểu vì sao cậu lại cười. Chẳng lẽ cô nói gì sai sao?

“Nếu không cố gắng, tôi biết làm gì bây giờ? Chỉ có cố gắng học thì mẹ tôi mới vui lòng.” Ma Kết lưng đối diện với cô, khẽ thở dài.

“.....”

“Song Tử, cô làm cái quái gì vậy?”

“Ồ...?!”

Trong vô thức, Song Tử khẽ đưa bàn tay lên cao, vuốt vuốt lấy mái tóc của Ma Kết, miệng cười nhẹ, ánh mắt hiền từ chăm chú nhìn cậu. Bị gọi tên, cô giật thót lên một cái, lại dùng ánh mắt ngây thơ nhìn thẳng vào đôi mắt cậu.

Ô hay! Thì ra mắt cậu lại đẹp như thế, trông như hàng ngàn vì tinh tú đang kết tinh ở đó.

“Ma Kết, cô không ngờ em lại đẹp trai như vậy...”

Ma Kết mặt đen như đất nồi: “..... Trễ rồi, về đi!”

Cậu không nói hai lời, dùng hai tay đẩy cô ra thẳng khỏi cửa rồi đóng lại cái rầm.

“Aiz...” Song Tử chun mũi, người gì đâu mà kỳ cục à!!! Đáng ghét!!!

Sáng hôm sau, Thiên Yết dậy sớm, đi lòng vòng quanh sân trường. Chả là... cô đã có thể đi học từ ngày hôm qua rồi, chỉ nhờ vào tô cháo thần thánh của Sư Tử mà cô phải nghỉ tới tận bây giờ mới khoẻ hẳn. Nghĩ lại thật sợ quá! Thiên Yết rùng mình một cái.

“Em khoẻ rồi à?” Bạch Dương từ xa đi lại gần cô, cậu chàng vẫn là giữ một khoảng cách nhất định giữa thầy và trò. Ai như cái tên kia, hừ!

“Vâng ạ, em cảm ơn thầy.” Thiên Yết gật đầu, mỉm cười tươi tắn, nhưng... nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến, câu này quả thật không bao giờ sai!

“Bành Bạch, cậu đang cưa cô học trò bé bỏng yêu dấu của tớ à?” Sư Tử từ đâu tiến lại, bá vai cả Bạch Dương và Thiên Yết, miệng còn cười rất sảng khoái, hoàn toàn không để ý có hai cặp mắt sát khí ngùn ngụt đang nhìn mình.

“Tôi đã nói không thích cái tên đó mà, thằng này...!” Bạch Dương gườm gườm hất tay Sư Tử ra. “Dở hơi!” Vừa dứt lời đã quay người đi mất.

“Haiz... Cái thằng này...” Sư Tử nhướn mày tỏ vẻ bất mãn. “Yết Yết, ngồi xuống đây, mau lên! Thầy có chuyện muốn nói em.”

“Dạ?”

Bị Sư Tử lôi kéo ngồi xuống ghế đá, cô thật có chút đã quên.

“Yết Yết, cuối tuần này thầy có chuyện muốn nhờ em một chút. Chả là lão mẫu nhà thầy nghĩ rằng thầy cũng lớn rồi nên cần phải có người chăm sóc. Mà em thấy đó, thầy tự chăm sóc được cho mình mà nhỉ? Lần trước em bệnh thầy còn chăm sóc em...”

“Vâng...” Thiên Yết hắc tuyến giăng đầy đầu. Đúng vậy, nhờ thầy “chăm sóc” mà em mới bệnh tới bây giờ đây.

“Mẹ muốn thầy đi xem mắt.”

“Phụt!” Thiên Yết cố gắng nhịn cười nhưng bất quá, đã phun ra hết rồi, may là cô gắng lắm mới ngậm miệng lại được.

“Yết Yết ngoan, em đừng buồn.” Sư Tử đưa tay lên vuốt tóc Thiên Yết làm cô giật mình, vội né người ra. “Thầy biết em có cảm tình với thầy, nhưng thầy không có hứng thú với con nít đâu.”

“Thầy ảo tưởng quá đi.” Thiên Yết nói nhỏ. “Em cũng không có hứng thú với người già, đã già mà còn lú lẫn.”

“Aiz... Sao em nữ nói như vậy a~ Yết Yết, làm bạn gái của thầy đi!”

“Hả?” Thiên Yết giật mình, phở trương đứng phắt dậy.

“Ngồi xuống, ngồi xuống, chỉ là bạn gái giả thôi. Kế hoạch thầy sẽ phổ biến cho em sau.” Sư Tử bật cười, đoạn kéo tay Thiên Yết ngồi xuống ghế.

“Sao thầy không nhờ người khác đi.” Thiên Yết gương mặt vắn vẹo đủ kiểu. Cái tên này lại kéo cô vào hoàn cảnh gì thế này?!

“Không được, không được! Ngại lắm! Thầy chỉ thân với mỗi em thôi mà. Giúp thầy đi nhé. Vả lại, thầy đẹp trai như thế này, để người khác biết được phải đi xem mắt thì còn gì là danh dự nữa. Haiz...” Sư Tử tuôn một hơi rồi lại thở dài.

“Ảo tưởng sức mạnh thật chứ...” Thiên Yết lẩm bầm trong miệng.

Reng... Reng...

“Vào lớp rồi nhỉ?” Sư Tử đứng dậy, đoạn quay lại nhìn Thiên Yết, khoé miệng nhếch lên một cái. “Vậy nhé, thứ bảy này gặp lại. Thầy đi vào lớp trước, bye bye!”

“Ế? Ế? Thầy! Thầy! Em đâu có...”

Aiz... Tên này lại chạy mất tiêu rồi. Ai nói cô đồng ý hồi nào? Trời ơi! Sao mình ghét hẳn đến thế chứ!!!

11. Chương 9

Giờ ra chơi...

“A! Ấy da! Thật là...” Thiên Bình nhăn mặt, chả là cô đang cố gắng chen chân vào canteen để mua hai ổ bánh mì cho cô và Nhân Mã.

Thiên Bình lách người qua bên trái, chân đảo qua bên phải, tay vòng qua đầu một chàng mập đang trước, hông huých lấy cô gái đằng sau.

“Cho cháu hai ổ bánh mì! Ấy da, đừng có chen mà!!! Oái!”

Vừa cầm lấy hai ổ bánh, Thiên Bình cô đã bị đánh dạt ra phía sau. Canteen trong trường học quả là nơi lý tưởng để rèn luyện thân thể mà...

“Này, tao lại có công việc mới cho tụi mày đây.”

Một giọng nói trầm trầm cất lên từ sân sau. Không lẽ bọn họ định làm gì mờ ám? Cô chính là Thư ký riêng của Hội trưởng, việc đem những chuyện như thế này phơi bày ra ánh sáng chính là chức trách của cô. Thiên Bình sau khi đấu tranh tư tưởng dữ dội thì lò mò núp sau gốc cây để nghe lén.

“Lần này số tiền kiếm được sẽ lên tới 20tr/lần. Đứa nào thích thì đăng ký.” Một anh chàng có vẻ ngoài khá là hồ báo cầm tờ giấy hướng một đám học sinh mà đưa.

Các cô gái, chàng trai nhìn nhau rồi bấm bụng từng người ghi tên vào. Thiên Bình cau mày suy nghĩ, 20tr/lần sao? Không biết đây là loại công việc gì nhỉ? Không lẽ là giao ma tuý?

“Tất cả dừng lại.” Thiên Bình tay chống hông, chậm chậm bước ra.

“Thư ký sao? Có chuyện gì? Biến đi, đừng có cản trở công việc làm ăn của tụi này.”

“Không phải. Tôi... tôi... tôi muốn tham gia.”

“Hả?” Vài cặp mắt phơ trương mở to nhìn chằm chằm vào cô. “Ha ha ha! Vậy là chúng ta lại có thêm một người gia nhập rồi.”

“Cô sao?” Tên cầm đầu nheo mắt, miệng nhếch lên một cái. “Tướng tá cũng ok. Được rồi, ghi tên đi, tối thứ sáu gặp lại.”

Thiên Bình cười tươi, hi vọng lần này sẽ là một công việc ổn định. Vì cô chưa đủ 18 tuổi nên không ai cho đi làm thêm, có việc làm rồi, chị hai sẽ đỡ cực a~

Tối thứ sáu...

“Chị hai, em ra ngoài một lát nha.”

“Ừ, đừng có về trễ đó!” Nhân Mã xoa đầu em gái, không biết con bé lại đi đâu nữa nhỉ? Nghe nó nói đã tìm được một công việc nhẹ nhàng mà lương cao. Vậy là từ nay không phải sống chật vật như trước rồi.

Hot Air...

“Ở đây là đâu? Chúng ta phải làm việc trong này sao?” Thiên Bình hai tay nắm lấy vạt áo, đôi mắt sợ hãi nhìn sang tên cầm đầu.

“Đi vào thôi.” Tên đó nhìn cô, cười nhếch mép một cái, bày ra một điệu bộ không quan tâm.

Nơi đây, không khí cứ ám muội sao sao ấy. Nhìn các cô gái đứng xung quanh cô toàn là dạng ăn chơi, quần áo thì thiếu vải, trong lòng Thiên Bình bỗng dấy lên một cảm giác không yên tâm.

Thiên Bình đi cùng với đám học sinh ấy vào Hot Air, ở đây giống như là một dãy nhà rất dài, hai bên là những căn phòng có dán hình các cô gái lên trên.

“Uhm... Tiếp đi...”

“A~ đau...”

“Dừng lại! A~ dừng lại đi mà...”

Thiên Bình sửng sốt! Những âm thanh này là...?!!

“Thư ký, cô vào phòng này.” Tên cầm đầu đẩy người cô vào một căn phòng lạ lẫm, bên trong có giường ngủ và vài vật dụng trông như là... ừm... sex toy?!

“Không! Tôi không muốn làm việc này nữa!!! Tôi muốn đi về!”

“Câm ngay! Mày tưởng mày đăng ký rồi thì có thể rút ra dễ dàng như thế à? Nếu mày còn nói nữa, tao cho mày lãnh đủ.” Tên cầm đầu gờ một nắm đấm lên sát mặt Thiên Bình làm cô sợ hãi lùi lại một bước.

“Tôi xin cậu mà, tôi... tôi...”

Rầm! Cách cửa được đóng lại một cách nhanh chóng. Và điều quan trọng là tên cầm đầu kia đã khoá cửa ngoài.

Kim Ngưu một ngày rảnh rỗi cùng với đám bạn ăn chơi đi lòng vòng ngoài đường nói chuyện rôm rả.

“Ê Ngưu, mày có bao giờ “ấy ấy” chưa?” Một tên đeo mắt kính bá vai Kim Ngưu cười hô hố.

“Không thích. Không có hứng thú.” Kim Ngưu đẩy tay hấn ra, mắt không chút lưu tình liếc một cái thật sắc.

“Mày... chả ra dáng đàn ông tí nào... Hay là mày gay cmnr? Ha ha ha!” Nói xong, tụi bạn ấy nhìn nhau đá mắt, có đứa còn phô trương chớp chớp lông mi trông cực kinh dị.

“Tao về đây.”

“Ấy khoan! Dừng lại! Tao biết cái chỗ này. Đây là nơi dành cho gái mại dâm cao cấp: Hot Air! Toàn là gái đẹp không à, nữ sinh cũng có nữa. Hay là chúng ta vào đi.”

“Không, tao không...”

“Mày bê dê hay sao mà không dám? Đi thôi!!”

Nói rồi, ba tên bạn kia cùng nhau kéo tay Kim Ngưu đi vào trong. Mặc cho cậu nhăn nhó cau mày, mấy cái tên bạn trời đánh này vẫn là thủy chung lời kéo không buông.

“Đây nè, mày nhìn mấy cái hình này rồi chọn một đứa đi, tụi tao bao cho.”

“Tao không cần...”

“Ồ hay, thế không vào à? Kệ nó, chúng ta chơi threesome đi, à không, là four-some chứ nhỉ, ha ha ha!” (Threesome là “chơi” ba người)

Nhìn bọn bạn rủ nhau vào chung một phòng, Kim Ngưu nhếch mép một cái rồi lắc đầu. Cái lũ điên này...

“Buông ra! Ông không buông là tôi báo cảnh sát đó! Buông tôi ra! Hu hu hu, có ai không? Cứu tôi với! Buông ra!!!”

Cái giọng nói the the này nghe sao quen quá! Kim Ngưu một lần nữa tìm lại trong ký ức xem đây là giọng của ai.

“Hu hu hu! Tôi không muốn mà, thả tôi ra!”

“Ngoan nào con cừu non bé bỏng của anh, anh sẽ chiều em hết mình mà.”

Thiên Bình! Là cô gái nói nhiều hôm nọ! Kim Ngưu cố gắng định vị giọng nói ấy phát ra từ phòng nào.

Rầm!

“Thiên Bình!”

“Cái thằng này, mày điên à?”

Âm thanh cao vút từ một người đàn ông không mảnh vải che thân đang ôm ấp cô gái cũng tương tự làm cậu bất giác nổi da gà.

“Xin lỗi, nhầm phòng.”

Rầm!

“Thiên Bình!”

“Kim Ngưu!!!”

Đập vào mắt anh chàng chính là hình ảnh Thiên Bình bị một tên đàn ông trạc 39-40 tuổi đang nắm chân kéo lên giường. Tên đó không mặc áo, quần tây cởi xuống, Thiên Bình thì áo sơ-mi bị bung mất cúc, nước mắt nước mũi tèm lem trên mặt.

Đôi mắt Kim Ngưu bắt đầu hần lên những tia máu, bàn tay siết chặt thành quyền. Cậu dùng một cái như tên bắn tung cú đấm hướng thẳng mặt tên dê xồm đó mà đánh.

“Đừng bao giờ đụng đến học sinh của trường tao!!!”

“Đừng mà Kim Ngưu, cậu giết ông ta mất. Kim Ngưu à!!!”

Thiên Bình thấy người đàn ông đó nằm bất động, mặt mũi đầy máu thì vô cùng hoảng hốt. Cố gắng lôi Kim Ngưu ra không được, cô bèn dùng tay ôm chặt lấy người của cậu.

“.....”

Kim Ngưu toan dồn hết sức đấm cú cuối cùng thì bỗng thấy một cảm giác ấm nóng đụng chạm vào cơ thể. Cái gì đó... cái gì đó mềm mềm chạm vào lưng cậu (Ha ha ha, tự thấy mình thật là đen tối!!!).

“Nè!” Như có một luồng điện chạy dọc cơ thể, Kim Ngưu nhanh chồm quay người lại.

“Hu hu hu... Lúc này... lúc này may là có cậu... Kim Ngưu, tôi sợ lắm...” Thiên Bình bắt đầu khóc rống lên.

Bình sinh Kim Ngưu rất sợ con gái khóc. Cậu chỉ đưa tay lên ôm lấy cô, nhẹ nhàng vỗ vào lưng cô, miệng cứ liên tục “Không sao rồi, đừng khóc”, còn gương mặt thì lộ rõ vẻ bối rối. Không bối rối làm sao được a~ khi cái cảnh xuân cứ lồ lộ trước mặt như thế kia?

“Nín! Không nín tôi không đưa cô về nữa.”

“Tôi nín rồi, tôi nín rồi.” Bị Kim Ngưu đe dọa, Thiên Bình sợ hãi lau nước mắt, nhận ra mình đang rất “mát mẻ”, cô lại bối rối kéo chặt áo lại.

Kim Ngưu thở dài, cởi áo khoác ra, choàng lên người cô nàng.

“Tại sao lại đến đây?”

“Tại vì... tôi cần tiền. Chị em tôi...”

“Cần tiền đúng không? Tôi có một công việc cũng không khó lắm, muốn làm không?”

“Công việc gì cơ?” Thiên Bình ngẩng thơ ngược mặt lên nhìn Kim Ngưu. Đôi mắt ấy sao mà trong sáng thế, cái này a~ làm tim cậu đập loạn một nhịp rồi.

“E hèm, hiện tại tôi đang cần một người giúp việc, tuần sau đến đi.”

“Giúp việc sao? Được, tôi có thể! Cảm ơn cậu nhiều lắm!” Thiên Bình vui vẻ ôm chầm lấy Kim Ngưu khiến cậu giật mình đẩy cô ra.

“Về thôi.”

“À... ừm...”

Nói đoạn, cậu ôm ngang hông cô, cẩn thận đưa Thiên Bình rời khỏi đây mà không cho ai biết.

Xoảng!

“Biến ngay cho tao!!! Biến cho khuất mắt tao!!!” Tiếng nói phát ra từ một căn biệt thự sang trọng khiến cho người ta không rét mà run.

“Tôi không làm! Không phải do tôi!”

“Mày câm ngay! Mày không lấy thì ai lấy! Đồ con lai! Biến ra khỏi nhà tao ngay!”

“Dì đừng có quá đáng! Tôi biết dì không ưa tôi, nhưng đây là nhà do mẹ tôi xây nên, tôi sẽ không bao giờ đi!”

Bảo Bình gằn giọng, mắt căm phẫn nhìn người đàn bà đó. Lấy cớ gì mà bà ta lại đuổi cô đi khỏi căn nhà này? Cô không đi! Có chết cũng không đi!

“Mày...!”

Bà ta cùng với hai cô con gái nắm lấy tay cô, lôi lôi kéo kéo, một phát đạp cô té nhào ra khỏi cổng.

“A! Mở cửa ra! Mở cửa ra cho tôi! Khốn khiếp thật mà!”

Bảo Bình đôi mắt đỏ hoe vì tức giận. Tại sao? Tại sao ông trời lại không công bằng như vậy? Tại sao mọi thứ lại luôn luôn bất công với cô?

Mẹ cô từ khi cô lên năm đã một mình sang Mỹ định cư với ba, để lại cô ở đây sống với người dì tàn nhẫn này. Cô hàng ngày không làm việc nhà thì cũng phải cung phụng cho ba người họ. Cô ráng nhịn nhục, một phần là nghĩ vì đây cũng chính là gia đình mình. Một phần nghĩ rằng ông trời sẽ cho cô được gặp lại ba mẹ, được sống cùng với ba mẹ, được mẹ cưng chiều như lúc còn nhỏ. Nhưng không! Từ khi sang Mỹ, mẹ không hề gửi thư cho cô, hiển nhiên cô cũng không biết số điện thoại của mẹ để mà liên lạc. Chẳng lẽ mẹ đã quên đứa con này rồi sao? Mẹ ơi...

Bảo Bình một mình lang thang trong công viên. Cái áo thun màu đen đã bị nước mắt cô làm cho ướt một mảng. Cô cứ thế ngồi khóc. Khóc cho hoàn cảnh của mình, cũng là khóc cho tương lai cô sau này không biết phải làm như thế nào.

“.....”

Một chiếc khăn tay nhỏ màu trắng được chìa ra trước mắt làm Bảo Bình giật mình.

“Hội phò...?!! Sao cậu lại ở đây vào giờ này? Cậu... a xin lỗi...”

Bảo Bình nhận lấy chiếc khăn, vội vàng lau đi khuôn mặt đang lem lốc của mình.

“Cô bị người ta ức hiếp à?” Xứ Nữ chậm chậm ngồi xuống bên cạnh cô, tay đưa ra sau đầu một điệu bộ thoải mái.

“Ừ...” Bảo Bình thở dài, môi mím chặt, cô đã tự hứa sẽ không bao giờ bày ra cái bộ dạng yếu ớt này trước mặt người khác nhưng... chẳng phải nãy giờ đã bị cậu thấy hết rồi sao? “Tôi bị người ta đuổi ra khỏi nhà rồi.”

“Chà... Vậy thì khó cho cô rồi.” Xứ Nữ nghiêng đầu sang Bảo Bình, đôi mắt sâu hun hút bình thản làm cô không biết cậu thật sự đang nghĩ cái gì. “Lời đề nghị lần trước, cô xem thế nào?”

“Đề nghị? Cậu đề nghị tôi cái gì?”

“Xem ra Cinderella bây giờ rất cần một hoàng tử đón về đúng không? Được rồi, sang nhà tôi đi. Dù sao tôi cũng cần một cô gia sư cho hai đứa em gái của tôi.”

“Cậu có em gái à?” Bảo Bình ngạc nhiên, trong tưởng tượng ra hình ảnh hai cô em gái với khuôn mặt giống cậu y đúc, tính tình cũng rất chỉ là khó tính. Ba người họ, làm sao sống chung nổi đây?!

“Có gì lạ à? Đi nhanh thôi, tôi không thích về nhà quá trễ đâu.”

Nói đoạn, Xử Nữ đứng phắt dậy, duỗi tay một cái rồi quay sang nhìn cô.

“Nhưng mà... như vậy cũng không tiện cho lắm...”

“Cô muốn đi hay để tôi phải nhắc lên?” Xử Nữ nghiêm giọng. Bây giờ đã trễ quá rồi, ngủ sau 10h là không tốt đâu a~

“Tôi tự đi...”

“Tốt!”

“Hội phó à...”

“Huh?”

“Cảm ơn nhiều lắm.”

Xử Nữ bắt giác khoé môi khẽ nhếch. Cô nhóc này, bình thường thì bướng bỉnh thế đấy, nhưng lúc rụt rè cũng thật là đáng yêu. Cậu mỉm cười rồi quay đầu đi thẳng lên xe hơi, Bảo Bình cũng theo đó mà cùng tới căn biệt thự của cậu.

Két... ét... t... t...

“Xuống đi.”

Bảo Bình mắt mở to nhìn căn biệt thự trước mặt, nó phải lớn gấp năm lần căn biệt thự của mẹ cô ấy chứ!

Đi qua một thảm cỏ xanh mướt có đài phun nước nhỏ là một cánh cửa to gấp ba lần cơ thể cô. Mở cửa ra chính là một hàng dài những người giúp việc và một quần gia đã trạc ngoại ngũ tuần.

“Chào mừng thiếu gia đã về.”

“Sắp xếp cho cô ta một phòng, từ nay đây sẽ là gia sư của hai tiểu thư.”

“Vâng, thưa thiếu gia.”

“Anh hai!! Hú hú, anh hai về rồi nè!” Một cô nhóc cỡ sáu, bảy tuổi mặc váy xoè với mái tóc xoã dài, một ít tóc được cột lên hai bên lon ton chạy đến ôm chầm lấy chân của Xử Nữ. “Anh hai đem bạn gái về ạ?”

“.....”

“Không không, chị là gia sư của các em.” Bảo Bình cười thật tươi, cô bé này, hoàn toàn khác xa với tưởng tượng ban nãy của cô.

“Em không tin a~ anh hai dẫn bạn gái về, em méc ba mẹ nè!” Một bé gái khác với mái tóc được búi thành củ tỏi hai bên cũng ôm lấy chân bên này của Xử Nữ.

“Evangel, Jelly! Tại sao hai đứa lại chưa đi ngủ?” Xử Nữ gần giọng làm cả hai vội vàng đứng nghiêm thành hàng, phô trương ưỡn ngực ngẩng cao đầu như trong quân đội.

“So yes sir! Chúng em đi ngủ đây!!! Ha ha ha!” Nói rồi, hai đứa xô đẩy nhau chạy ào vào phòng ngủ.

“Thật là...”

“Hội phó, em gái cậu thật là dễ thương, chẳng bù với...” Bảo Bình không nói tiếp về sau, miệng nhếch lên một cái đầy tinh ranh.

“Ngủ ngon.” Xử Nữ nhú mày, làm ra một bộ dạng tôi-không-thèm-để-ý-đến-cô rồi quay lưng đi mất vào phòng ngủ.

“Hi... Cảm ơn nhé.” Bảo Bình phì cười. Hội phó a~ tôi tự hứa sẽ làm thật tốt cái chức trách này, chắc chắn sẽ không uống công cậu giao phó cho tôi đâu. Bảo Bình tự nhủ, miệng bắt giác tạo nên một đường cong vô cùng tuyệt hảo.

Các độc giả thân mến a~ ta thật sự rất xin lỗi vì hôm qua không đăng truyện được, tha lỗi cho ta nhé :)) chương này ta viết dài quá chừng luôn nè :’> cũng xem như đã tạ lỗi. Các nàng/chàng có thấy tên ta ở trong truyện không? Ha ha ha! XD Đọc truyện vui nhé, nhớ vote và comment cho ta :3 đa tạ!

12. Chương 10

Cự Giải bưng khay thức ăn cuối cùng vào trong, đặt xuống bồn rửa chén. Cậu rửa tay rồi tháo cái tạp-dề ra treo lên tường.

“Nhân Mã, chị xong chưa?”

“Đợi chị một lát!”

Cự Giải phì cười, lưng dựa vào tường, hai tay khoanh trước ngực, đầu nghiêng nhẹ sang một bên.

“Chúng ta cùng về nhé!” Nhân Mã sau khi thay xong đồng phục thì mỉm cười bước ra.

“Uhm, em đang đợi chị mà.”

Con đường khuya ở thành thị luôn luôn sáng hơn ở thôn quê, Cự Giải và Nhân Mã đi bên nhau nói chuyện vui vẻ, lâu lâu còn chỉ trỏ lên bóng đèn cười đùa mấy con thiêu thân ngốc nghếch.

“Giải Giải, em xem chị đi thăng bằng được nè!”

“Mã Mã, chị té bây giờ, xuống đi.” Cự Giải hoảng hồn khi nhìn thấy Nhân Mã đi trên thành của đài phun nước cạnh công viên. “Cẩn thận đó!”

“Không sao đâu, ha ha!”

Bốp!

Nhân Mã sau khi nhảy xuống, đầu đụng phải cái gì đó cứng cứng. Cự Giải chạy như bay lại đỡ Nhân Mã nhưng không kịp, chỉ có thể dùng tay xoa xoa vết thương cho cô thôi.

“Con ranh kia, mày không có mắt à? Lại đụng phải đại ca của bọn tao.” Một tên đầu đinh hùng hổ đi ra.

“Tôi xin lỗi, xin lỗi, chúng tôi không cố ý...”

Chưa nói hết câu, Cự Giải đã lãnh đủ một cú đấm vào mặt khiến cậu té nhào ra sau.

“Nè! Quá đáng nha!” Nhân Mã đỡ Cự Giải dậy, mắt căm phẫn nhìn thẳng vào tên vừa nãy. “Tốt nhất là đừng cho tôi thấy mặt của ông nữa. Nếu không thì...” Nhân Mã gằn giọng, thần thái băng lãnh nói.

“Mã Mã, thôi, em không sao mà.” Cự Giải nửa ngồi nửa nằm nói, tay nắm cánh tay của Nhân Mã kéo nhẹ.

“Mày tưởng tao sẽ để yên cho chuyện này hả?” Tên cầm đầu sau khi rên rỉ thì vùng đứng dậy. “Ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của bọn mày. Tụi bây, xông lên đánh con nhỏ đó cho tao!!!”

Mười mấy tên đầu đinh khuôn mặt y chang nhau cùng bay lên. Nhân Mã thân thể nhanh nhẹn tóm lấy tóc tên này, đập vào mặt tên kia. Cự Giải không làm gì được chỉ đứng đó lo lắng, hai bàn tay đan vào nhau, thầm cầu mong Nhân Mã có thể toàn mạng.

Nhưng đối với một đứa con gái dù giỏi võ đến cách mấy, đối đầu với mười mấy tên con trai thân thể cường tráng quả là chuyện không tưởng. Đúng như vậy, Nhân Mã sau khi chống đỡ được vài tên thì bắt đầu đuối sức. Cô quỳ xuống, hai tay ôm lấy đầu, cắn răng chịu đựng những đòn đánh của bọn chúng.

“Nhân Mã!” Cự Giải thấy Nhân Mã bị đánh thì dơ ra vài giây. Sau đó liền nhanh chóng bay vào ôm lấy cơ thể nhỏ bé của cô.

Bốp! Bốp! Bốp!

“Ngu nè, đỡ nè! Tao cho mày đỡ hết luôn nè!” Tên vừa nãy cầm một cây gậy gỗ, cứ thế nhắm thẳng vào lưng cậu mà đập.

Nhân Mã thấy gì đó nặng nề đè lên mình thì ngược dậy nhìn. Đập vào mắt cô chính là gương mặt mỉm cười của Cự Giải, đôi mày cậu nhú chặt, miệng hộc ra một ngụm máu tươi. Là Cự Giải đang đỡ đòn giúp cô sao? Khoé mắt Nhân Mã bỗng cảm thấy ươn ướt, cô cắn chặt môi, hét lên một tiếng rõ to.

“Mẹ kiếp! Dừng lại hết đi!!!”

Lời vừa dứt, Nhân Mã đẩy nhẹ Cự Giải sang một bên, nhào vào đánh một trận ta sống ngươi chết với bọn chúng. Cô nhanh chóng dùng tay cướp lấy một cây gậy, chân đá xoáy vào bụng tên đó, lại quay ra đằng sau quơ một đường rất đẹp mắt. Chỉ một loáng sau, cơn thịnh nộ của Mã Mã nhà ta đã làm cho bọn chúng nằm bẹp dí dưới đất.

“Giải Giải, em không sao chứ? Chị xin lỗi nhiều lắm, xin lỗi vì đã kéo em vào chuyện này...” Nhân Mã nước mắt mũi lem lem khi thấy Cự Giải nằm co lại dưới đất, lưng áo toàn máu là máu.

“Không sao...” Cự Giải gắng gượng đứng dậy, nở một nụ cười nhạt cho cô yên tâm. Đoạn, cậu đưa bàn tay lên, lau đi nước mắt trên gương mặt của Nhân Mã. “Chị mít ướt quá đi, em là con trai, làm chút chuyện này thì có sao chứ.”

“Là em ngốc thì có! Đã không có võ lại yếu ớt, vậy mà còn đỡ đòn cho chị làm gì? Ngốc!” Nhân Mã sụt sùi, hai tay đỡ Cự Giải đứng dậy. “Chị đưa em đến nhà thuốc, chúng ta bôi thuốc xong thì cùng về, ha.”

“Uhm.”

Đèn đường khuya nhẹ nhàng chiếu xuống mặt đất, cắt thành hình những vệt dài màu vàng nhạt. Bóng một cô gái nhỏ bé dịu dàng trai cao hơn mình vài phân đi chậm chậm trong bóng tối.

Người ta nói a~ đêm đen tĩnh mịch...

Tối đó, Bạch Dương nhân dịp rảnh rỗi lại chạy sang Kitty Food để ngắm vài vật dụng cho mèo.

“Dây dắt mèo đi dạo, áo cho mèo, nón cho mèo... Không biết con Sói thích cái gì đây?” Anh chàng ngẫm nghĩ mãi, cuối cùng quyết định chỉ đi dạo một vòng thôi, đợi một lát nữa đến nhà Song Ngư sẽ bàn bạc sau vậy.

Bộp.

“Ô, xin lỗi.” Do bất cẩn, Bạch Dương huých trúng vai một cô gái có mái tóc màu nâu đỏ.

“Bạch Dương?”

“Haleen?”

“Anh làm gì ở đây vậy?”

“À... Đang mua một số đồ cho con mèo anh mới nuôi thôi mà.” Bạch Dương gãi đầu, không ngờ lại cô ở đây. Haleen chính là bạn gái cũ của cậu, hai người chia tay vì cô phải đi Mỹ du học. Đến nay đã là 6 năm rồi.

“Anh nuôi mèo à?” Cô gái đó chớp mắt, nghiêng đầu sang một bên với dáng vẻ đầy nữ tính đáng yêu.

“Ừ... Anh nhờ một người nuôi hộ, vì chung cư không cho nuôi mèo.”

“Chúng ta đi ăn đi.” Haleen cười nhẹ, khoác lấy tay Bạch Dương, khiến cậu cảm giác có cái gì đó mềm mềm chạm vào tay mình. “Đã lâu rồi không nói chuyện, em thật sự nhớ anh lắm...”

“Haleen à, anh...”

Cô gái tóc nâu đỏ tên Haleen kiễng chân, đặt lên môi Bạch Dương một nụ hôn nhẹ, thấy cậu không chống cự, cô càng tiến tới, dùng lưỡi chậm chậm tiến vào.

Bạch Dương bị động, có chút giật mình, nhưng nhanh chóng lại chiếm được thế thượng phong. Cậu không nhanh không chậm vòng một tay qua eo cô nàng, kéo sát vào người mình.

“E hèm... Các cô cậu trẻ tuổi, nơi đây là cửa hàng, không phải nhà nghỉ.” Tiếng của nhân viên bán hàng làm Bạch Dương giật mình, vội kéo nhẹ Haleen ra.

“Xin lỗi...” Cậu khẽ cúi đầu mỉm cười, nắm tay cô cùng ra ngoài.

Reng... Reng...

“Alo, Song Ngư đây. À ừm... Được rồi, không sao đâu, anh cứ đi đi. Uhm, tôi biết rồi, không sao, hẹn gặp lại. Bye.”

Cầm chiếc điện thoại trong tay, Song Ngư cảm thấy khá là hụt hẫng. Cái cảm giác này... nó khó chịu như thế nào ấy...

“Sói à, xem ra mẹ với con phải ăn hết hai đĩa bánh kia cùng nhau rồi.”

“Meo...”

Song Ngư mỉm cười ôm con mèo nhỏ vào lòng. Chỉ có nó là thương cô nhất thôi à~

Sáng hôm sau...

Bạch Dương ra khỏi giường với dáng vẻ ngái ngủ, cậu vươn vai, ngáp một cái rõ to. Chà, hôm nay chỉ mới thứ bảy thôi nhỉ. Nghĩ lại, hôm qua cậu với Haleen đi ăn đến hơn 12h tối mới về. Những kỷ ức, những hình ảnh sống động của sáu năm trước như hiện hữu về trong trí óc, thật đẹp, cũng thật... ấm áp.

Bạch Dương ngược đầu lên trần nhà, mỉm cười.

Reng... Reng...

“Alo?” Là số của Song Ngư.

“Bạch Dương, Sói có chuyện rồi. Nó hôm qua tới giờ không ăn uống gì cả, đã vậy còn không kêu meo meo, chỉ nằm im một chỗ thôi. Bây giờ tôi đưa nó đi khám, anh có muốn đi chung không?”

“Được rồi, cô đến phòng khám thú y ABC đi, tôi tới liền.”

“Ừ, bye.”

Reng... Reng...

“Alo?” Lần này là số của Haleen.

“Anh à, Jane bị gì rồi, nó thở khò khè không ra hơi, hức... Em lo lắm anh à... Hức...”

“Anh...” Bạch Dương trong lòng bối rối, một bên là Song Ngư, một bên là bạn gái cũ. Cậu biết làm thế nào bây giờ?

“Nhanh lên anh à, em... hức... em sợ...”

“Anh tới liền, em thay đồ đi rồi chúng ta chở nó đến phòng khám.”

Phòng khám thú y ABC...

“Cô đừng lo, mèo con chỉ bị ốm thôi, tôi đã chích một mũi cho nó, về nhà cô cứ cho nó ăn uống bình thường là được.”

“Cảm ơn bác sĩ ạ.”

Song Ngư sau khi trả tiền rồi thì ôm lấy Sói vào lòng, miệng cười gượng.

“Sói à, anh ấy lại bỏ quên con rồi. Haiz... Cái tên chết bầm đó, lần này mẹ sẽ không nói chuyện với hắn nữa đâu.”

Nói rồi, cô một mạch đi thẳng về nhà, trong lòng vô vàn khó chịu, cảm giác giống như ai đó lấy một con dao đâm thẳng vào tim của cô vậy. Nhớ đó Bạch Dương, anh để tôi leo cây hai lần rồi, về sau tôi sẽ cho anh lãnh đủ.

Các độc giả thân yêu mến :’> cái hình trên là do ta rảnh rỗi lang thang trên pinterest, thấy khá là giống Cự Giải với Nhân Mã nên download về :3 các vị có thấy giống không? Nhớ comment và vote cho ta nhé các tênh êu, không comment, ta sẽ..... sẽ..... sẽ buồn lắm a~ :’((

13. Chương 11

Reng... Reng...

“Alo?” Song Tử lười biếng nhắc máy.

“Tiểu Tử!!! Giúp em với!!! Em không biết mặc đồ gì để đi hẹn hò cả!!!” Tiếng hét của Thiên Yết trong điện thoại làm Song Tử tỉnh ngủ hẳn.

“Cái gì? Hẹn hò?”

“Giúp em đi! Chỉ còn vài phút nữa thôi. Hu hu...”

“Okay okay, chị qua liền.”

Lời vừa dứt, Song Tử đã nhờ chú tài xế riêng phóng như bay sang nhà Thiên Yết.

“Em mặc áo thun đi, cái này hợp nè.”

“Nhưng mà sợ mẹ của thầy ấy không thích năng động quá.”

“Ai biểu nhận lời làm gì, ráng chịu ey... Nè, cái đầm này chị thấy năm ngoái em mua mà chưa bao giờ mặc, mặc đi!”

“Cái này...” Thiên Yết xụ mặt. Chả là cô không quen mặc đầm cho lắm, đáng người cô lại có chút mảnh khảnh...

“Chả sao cả, chị thấy em mặc cũng hợp mà. Quyết định vậy nhé, em chẳng còn thời gian đâu.”

“Okay...”

Blunie Club, đột xem mắt của Sư Tử.

“Ha ha, tôi không thích xem thể loại Hàn Quốc lắm. Xin lỗi nhé...” Sư Tử cười lớn, cố làm ra vẻ nhàm chán nhất có thể, trong lòng tự hỏi sao Thiên Yết lại lâu đến thế.

“Vậy anh có xem thể loại hành động không?” Cô gái kia có vẻ dần mất hết kiên nhẫn.

“Tôi á?” Cậu nghiêng đầu, tay chỉ vào mình. “Tôi chỉ thích đua xe, xem phim XXX nè. Ey, lần nào chúng ta xem chung đi!” Cậu nháy mắt với cô nàng một cái, bày ra một bộ dạng hư hỏng.

“Xin lỗi, tôi nghĩ chúng ta không hợp nhau rồi.” Cô gái bị Sư Tử chọc tức đứng dậy, cười gượng cúi đầu một cái rồi ngoảnh lưng đi mất.

“Phew...” Sư Tử thở phào, mắt liếc sang mẹ mình đang ngồi ở đằng xa. Cậu biết là mẹ sẽ theo dõi chứ, nhưng mẹ à, bắt quá, con sẽ diễn cho mẹ xem một vở kịch rất là đặc sắc a~

“Thầy... à không, Sư Tử à...” Thiên Yết ngại ngùng từ xa bước lại.

Hôm nay cô mặc một bộ váy màu trắng tinh khiết, có điểm xuyến một vài hoa văn nhỏ trông rất bắt mắt. Mái tóc đen mượt của cô xoã dài, hai bên tóc được cột ra đằng sau bằng một chiếc nơ cũng màu trắng. Thiên Yết trang điểm không quá đậm, chỉ tô một chút son nhưng cũng đủ nổi bật được làn da trắng và tràn đầy sức sống. Điều này vô tình khiến cô trở thành tâm điểm của mọi người.

“Yết Yết, em đến rồi à? Anh xin lỗi đã để em chờ lâu.” Sư Tử thấy cô thì đơ mắt vài giây, nhưng lại nhanh chóng phục hồi tinh thần đỡ cô ngồi xuống.

“Em không sao.” Thiên Yết bị người ta nắm tay thì ngại ngùng cúi mặt, đôi gò má đỏ lên trông rất đáng yêu.

“Anh nhớ em.” Sư Tử nhếch mép một cái, bàn tay xiết chặt lấy tay cô, Thiên Yết cũng muốn rút ra lắm chứ, nhưng cậu cứ xiết chặt thế kia, cô không thể nào động đậy được. “Lần này ỷ khuất cho em rồi. Mẹ vẫn muốn anh nhanh nhanh tổ chức đám cưới với người khác. Đến nỗi, hôm nay là kỷ niệm hai năm mình quen nhau mà anh cũng không dẫn em đi đâu được.”

Biểu cảm trên gương mặt cậu trông thật quá, điều này làm Thiên Yết có chút nghi ngờ. Cậu với cô có quen nhau thật à?

“Không sao, em biết mà, anh cứ nghe theo lời mẹ đi. Dù sao chúng ta cũng chỉ là quen nhau thôi, tương lai của anh mới là quan trọng nhất. Em... em hiểu mà.” Đôi mắt Thiên Yết sụp xuống, nhưng trong đầu thầm tán thưởng rằng mình diễn quá hay, hay đến nỗi cô cũng tự cảm thấy tội nghiệp cho chính mình.

“Yết Yết, anh yêu em.”

Cái quái gì thế này? Ánh mắt của Sư Tử, nó... nó... nó chân thành đến nỗi cô cũng xém tin là thật. Thiên Yết lạnh người, cái màu xanh dương trong đôi mắt cậu sao mà yên bình quá, nó làm cô có cảm giác... tin tưởng? What the hell?

“Hai đứa... đang quen nhau thật sao?” Một người phụ nữ với mái tóc gọn sóng chậm chậm tiến đến bên bàn của cô và cậu.

“Mẹ? Sao mẹ lại ở đây?” Sư Tử giả vờ giật mình đứng lên, nhưng bàn tay vẫn nắm chặt lấy tay của Thiên Yết. “Đây là... ờm...”

“Mẹ biết rồi.” Bà ấy ngồi xuống, khoé miệng khê nở một nụ cười nhẹ. “Tại sao hai đứa không nói cho mẹ biết?”

Bình sinh bà đây rất thích những cô gái hiền lành như Thiên Yết. Nhưng vì cậu con trai quậy phá luôn làm cho người mẹ như bà phải lo lắng, bà sợ cậu sẽ quen với những cô gái hư hỏng, mà như vậy chỉ khổ cho cậu thôi.

“Cháu chào bác ạ, cháu là Thiên Yết.” Thiên Yết lễ phép đứng dậy, cúi chào, tay khê rút lại. Điều này làm bà vô cùng hài lòng, duy chỉ có ánh mắt của Sư Tử là có gọn chút sóng, nhưng cũng rất nhanh chóng trở lại bình thường.

“Nếu hai đứa yêu nhau thì bác sẽ không ngăn cản đâu. Nhưng mà... Sư Tử, cái thằng ngốc này, nó lúc nào cũng làm người khác lo lắng, bác mong con sẽ không phiền...”

“Không ạ! Không phiền đâu!” Thiên Yết đột nhiên nói gấp làm Sư Tử và cả bà đều có chút giật mình.

“Yết Yết...” Sư Tử bực môi nở một nụ cười vô cùng hạnh phúc, ánh mắt dịu dàng chiếu xuống cô.

“Vậy thì tốt quá!” Mẹ của Sư Tử mỉm cười. “Hai đứa chừng nào mới làm đám cưới?”

“Đám cưới?” Thiên Yết quay sang nhìn Sư Tử. Đám cưới sao? Chuyện này cô thật sự chưa bao giờ nghĩ tới.

“Không ạ! Chúng con chỉ đang quen nhau thôi, cô ấy còn chưa tốt nghiệp nữa.” Sư Tử hoảng hốt vội xua tay nói.

“Vâng ạ, vâng ạ, nếu bây giờ nói về đám cưới thì đúng là sớm quá.” Thiên Yết cười gượng, trong lòng thầm đổ mồ hôi lạnh.

“Ừ nhỉ...” Mẹ của anh chàng chép miệng, đoạn quay sang nắm lấy tay Thiên Yết. “Yết Yết đúng không? Yết Yết à, bác rất là quý con, nếu như con chịu làm bạn gái của Sư Tử, bác rất vui mừng. Nhưng thật sự thì sau này phiền con rồi.”

Ừ thì là phiền thật... Đã lỡ hứa rồi, nếu sau này lại nói là không phải bạn gái, không biết bác ấy có giận cô không nữa. Thiên Yết thở dài, mắt nhìn sang Sư Tử. Anh chàng chỉ cười cười nhìn cô không nói. Sư Tử hôm nay... có chút không giống như bình thường nhỉ?!

Đại hội thể thao mùa xuân còn gọi tắt là Hội thao, là một lễ hội được tổ chức nhằm nâng cao tinh thần đoàn kết giữa các thành viên trong lớp và cả rèn luyện sức khỏe. Hội thao được tổ chức mỗi năm một lần, là đợt thi đua giữa các khối lớp. Năm ngoái, khối lớp 11 đã giành thắng lợi vẻ vang với số điểm cao nhất.

Lớp A11...

“Các em trật tự!” Sư Tử đập bàn đứng dậy. “Hôm nay chúng ta sẽ nghỉ tiết này! Như các em đã biết, chỉ còn vài tuần nữa thôi là đã đến Hội thao của trường. Chúng ta sẽ phải nỗ lực hết sức để bảo toàn cúp vàng cho khối 11 như năm ngoái.”

Nói đoạn, Sư Tử liếc mắt qua Song Ngư ý nói tiếp tục.

“Vâng ạ.” Song Ngư cười hiền một cái, nhưng mắt lại nhanh chóng quét một vòng quanh lớp học. “Hội thao có rất nhiều trò chơi, nhưng mỗi lớp chỉ được chọn ra 4 trò thôi. Vì vậy, một lát nữa đây, cả lớp sẽ viết lên phiếu bốc thăm xem nên chọn ra trò gì và ai là người đảm nhiệm.” Ngừng một lát, Song Ngư lại tiếp lời. “Những người còn lại sẽ cùng phụ giúp việc thức ăn, nước uống, thiết kế áo lớp và băng rôn cùng với thầy và cô.”

Lớp A12...

Bạch Dương và Song Tử chậm chậm bước vào lớp.

“Im lặng! Im lặng!” Song Tử hô to. “À ya~ im lặng cho thầy Bạch lên phát biểu nè!”

“E hèm...” Bạch Dương cầm lấy micro, hắng giọng một cái. “Sắp tới Hội thao của trường rồi, chắc các em cũng đã biết. Hôm nay thầy sẽ nói sơ bộ về cách tổ chức của cuộc thi. Năm nay hầu như tất cả các lớp sẽ chọn chạy tiếp sức làm môn thi chính để tham gia nhằm lấy điểm đoàn kết. Ngoài ra...”

“...Ngoài ra còn được chọn thêm ba môn thi nữa.” Song Tử nhanh chóng tiến đến giữa lớp, ánh mắt hào hứng thấy rõ, đây quả thật là lần đầu tiên cô tham dự một Đại hội lớn như thế này. “Có tổng cộng là bốn môn thi, lớp ta ngoài chạy tiếp sức còn có đánh cầu lông, bơi lội và bóng bàn. Tất nhiên, đây cũng là những hoạt động có số điểm tổng cao nhất.”

Bạch Dương: “Thầy và cô đã chọn ra danh sách trò chơi hợp với một vài cá nhân trong lớp thông qua bảng đánh giá năm ngoái...”

Lớp A11...

Sư Tử: “Tất cả các môn thi này hầu hết đều là phối hợp ăn ý giữa hai người, trừ bơi lội. Nên thầy thiết nghĩ, chúng ta sẽ dành ra vài tiết để tập luyện tinh thần đoàn kết cho các em.”

Với ánh mắt chứa đầy nhiệt huyết, cả Sư Tử và Bạch Dương cùng nắm chặt tay thành quyền, mắt hướng các học sinh mà hô to: “Năm nay, quyết giành chiến thắng! Cả lớp, cố lên!!!”

Lời vừa dứt, những tiếng hoan hô đồng loạt vang dội khắp trường. Không chỉ có A11 và A12, tất cả các học sinh ở Genius Project đây đều một lòng hướng đến Hội thao, ai cũng mong sẽ lấy được danh hiệu chiến thắng, mang phần thưởng lớn về cho cả lớp.

14. Chương 12

A11...

“A!! Tuần tới tôi không tham gia đâu nha!”

“Tao bỗng dưng nhận ra mình sẽ bị đau lưng.”

“Không biết nên sơn móng tay màu gì nhỉ?”

“Trật tự! Trật tự!” Thiên Bình một lần nữa hô to nhưng vẫn không ai nghe theo.

Rầm!

Một tiếng đá vào bàn thật mạnh làm cả lớp phải im bật.

“Kim Ngưu... Cảm ơn...” Thiên Bình mỉm cười nhìn cậu một cái, ánh mắt đầy vẻ thán phục.

“Được rồi cả lớp.” Sư Tử bước vào với tư thế gấp gáp. “Hôm nay chúng ta sẽ bầu chọn ra các môn thể thao và từng người chơi nhé! Song Ngư, cô phát giấy ra đi.”

“Vâng ạ. Trên tay cô đây là những mẫu giấy trắng. Các em sẽ viết tên các học sinh mà mình đề cử tham gia hoạt động lần này, rồi sau đó chúng ta sẽ chọn ra hoạt động phù hợp cho họ.” Vừa nói, Song Ngư vừa phát cho mỗi học sinh một tờ giấy trắng nhỏ. “Cho các em năm phút nhé. Bắt đầu!”

Sư Tử nhìn Song Ngư giơ ngón tay cái lên. Tốt lắm a~ cô rất ra dáng một cô giáo.

30 phút sau...

“Được rồi các em, sau đây chính là kết quả bình chọn cho các hạng mục thi đấu. Cả lớp sẽ cùng nhau chạy tiếp sức. Cự Giải, đua xe đạp. Thiên Bình và Yết... Thiên Yết, thi đấu bóng bàn. Kim Ngưu, bơi lội. Mọi người đồng ý chứ?” Sư Tử sau khi phổ biến xong thì vội uống liền một ngụm nước. Thật mệt chết cậu a~

“Không có ý kiến ạ.” Thiên Yết nhìn sang Thiên Bình cười một cái. Từ hồi nhập học đến giờ, đây chính là cơ hội để hai đứa thân nhau, vậy thì sao không thử chứ?

“Tốt, vậy tóm lại là đồ ăn thức uống gì đó cả lớp sẽ hùn tiền lại mua. Cô xung phong nấu ăn cho mấy đứa nhé!” Song Ngư tươi cười nói, mặt không giấu nổi vẻ hào hứng. Gì chứ nấu ăn thì là nghề của nàng mà.

“Okay! Perfect!” Sư Tử cười lớn, đoạn cậu nghĩ thầm. “Haiz... Cái lớp này rất là may mắn mới được mình làm chủ nhiệm a~”

Lớp A12...

“Nghe đây!” Bạch Dương từ khi bước vào lớp thì sát khí tăng ngàn ngút. Ai chứ anh chàng giáo viên môn thể dục này sẽ không phép cho lớp thua ở Hội thao đâu. “Sau khi bàn luận với cô Song, thầy đã quyết định các môn thi sẽ được chia ra như sau. Cả lớp cùng nhau thi chạy tiếp sức. Nhân Mã!”

“Dạ có em!”

“Vì em rất nhanh nhẹn, lại hay đánh nhau trong trường...” Bạch Dương ngừng một chút, ánh mắt mang đầy dao găm nhìn cô. “...nên em sẽ thi bơi lội.”

“Vâng ạ! Mặc dù nó chẳng liên quan...” Nhân Mã cố gắng nhin cười ngồi xuống.

“Riêng môn bóng bàn, Xử Nữ và Ma Kết, hai em đảm nhiệm đi.”

“Cái gì?” Xử Nữ cau mày. Dù sao cậu cũng là con trai, bóng bàn có hơi... ờm... nhẹ nhàng quá? “Thưa thầy... em không...”

“Không đồng ý!” Ma Kết tay chậm chậm gỡ cuốn sách trên mặt xuống.

“Vậy em muốn như thế nào?” Song Tử nhướn mày, đi tới bên bàn Ma Kết, khoanh hai tay trước ngực.

“Sao cũng được, trừ môn đó ra.”

“Thầy Bạch! Em thiết nghĩ hay là cho cậu ấy đua xe đạp đi, còn Xử Nữ thì bơi lội. Hai người này khỏe, chắc chắn sẽ đánh bại được các đối thủ khác.”

“Duyệt! Vậy bóng bàn giao lại cho Nhân Mã và Bảo Bình nhé.”

“Vâng ạ!” Bảo Bình nhìn Nhân Mã cười nói, hai cô thân nhau đã từ bé, làm sao mà không ăn ý cho được chứ.

“Tốt a~ vậy hẹn vài ngày tới chúng ta tập trung tại nhà của cô để cùng làm băng rôn và khẩu hiệu nhé! Khi nào tới Hội thao, cô sẽ bao nước và đồ ăn cho cả đám!” Song Tử hào hứng nhún nhảy.

Ready!!! Kỳ chuẩn bị cho Hội thao bắt đầu!

Tối đó...

“Em có chắc là đến đúng nhà không?” Nhân Mã dừng chiếc xe đạp lại, đưa mắt lên nhìn vào địa chỉ, đúng mà, là nhà của Thiên Yết. Sao nó... lại to đến thế!?

“Em chắc mà, chị đi trước đi, em có mang đồng phục rồi, sáng mai tụi em sẽ cùng nhau đi học.”

“Tốt, chị đi làm đây, bye nhóc.”

“Dạ!”

Thiên Bình tay nắm chặt cái quai đeo chéo. Đoạn nhón lên để bấm chuông.

Kính cong...

“Mời vào...” Vị quản gia đáng kính của chúng ta đã trở lại!!!

“Cảm ơn ạ.”

“Thiên Bình.” Thiên Yết từ trong bước ra, cô mặc một bộ váy trắng tay phồng, rất ra dáng một vị tiểu thư sang trọng. “Cậu vào đi, tớ đã nghĩ ra được một vài kế hoạch cho đợt tác chiến lần này rồi.”

“Thật không? Tốt quá, tớ có đem theo vài món tráng miệng đã làm sẵn, chúng ta vừa ăn vừa nói nhé.”

“Okay!”

2 tiếng sau...

“Oa~ bộ váy này thật đẹp!”

“Chị Song... Chị họ tớ mua cho tớ đấy!” Thiên Yết cười nói, trong lòng tự hỏi buổi đàm đạo về bóng bàn sao lại nhanh chóng trở thành tiệc ngủ thế này?!

“Yết Yết à, cậu có người yêu chưa?” Thiên Bình nằm xuống bên cạnh Thiên Yết, mắt mở to với vẻ tò mò.

“Tớ... à... thật ra thì tớ đang thích một người, anh ấy học khối 12.” Thiên Yết nghe hỏi đến vấn đề này thì có chút ngượng ngùng.

“Thật á? Tên gì vậy? Tớ có biết không?”

“Bình Nhi, cậu tò mò quá đi.” Thiên Yết ném một cái gối bông vào người Thiên Bình, đoạn cười hiền một cái. “Người này... hầu như ai cũng biết...”

“Mã Mã, chị đến rồi à? Sắp tới là Hội thao, chị có chuẩn bị gì chưa?” Cự Giải tay cầm một khay nước, vừa đi vừa xoay người lại nói chuyện với Nhân Mã.

“Lớp chị á? Có chứ! Mọi người đang rất rất rất là hăng hái, nào là thầy Bạch đe dọa nè, cô Song dụ dỗ đồ ăn nè, mọi thứ đều cực kỳ thú vị.” Nhân Mã đeo một cái tạp dề vào, miệng tươi cười hỏi khách muốn gọi gì.

“Mã Mã, chị đừng tự tin quá, khối 11 năm ngoái đã giành chiến thắng, năm nay tụi em cũng sẽ cố gắng giữ vững danh hiệu đó.”

“Vậy à? Có dám cá không?”

“Đương nhiên.” Cự Giải cười nhếch mép một cái, mặt ngược lên tràn đầy tự tin.

“Vậy ai thua sẽ đãi người kia bánh flan, được chứ?” Nhân Mã cũng không kém gì, cô tiến lại trước mặt cậu, bốn mắt nhìn nhau, sát khí tràn ngập khắp nơi.

“Deal!”

“Deal!”

“Lo làm việc kìa trời ơi! Điêu với chẳng đâu!” Ông chủ quán vầu cái môi thệt bò ra, mắt gườm gườm nhìn hai người họ.

“Xin lỗi a~ xin lỗi...”

“Alo?”

“Bành Bạch, tôi đến rồi nè! Ngay trước cửa luôn!”

“.....”

Cạch!

“TÔI ĐÃ NÓI LÀ TÔI GHÉT CÁI TÊN ĐÓ!”

“Hú, hôm nay có đá banh à?”

Sư Tử không nhanh không chậm bước vào nhà, hoàn toàn bỏ ngoài tai lời nói của Bạch Dương, điều này làm anh chàng hận không thể đâm cho cậu một cú thật đau.

“Đến đây có chuyện gì?” Bạch Dương giật lấy túi đồ Sư Tử cầm trong tay, mở ra xem. “Bánh kem? Cậu nghĩ tôi vừa ăn bánh kem vừa xem đá banh hả?”

“Có sao đâu! Cậu khó tính quá Bành Bạch.” Sư Tử dán mắt vào màn hình, tay bốc một miếng mực nướng cho vào miệng. “A! Hụt rồi!!!”

“Sư Tử, chuẩn bị cho Hội thao chưa?” Bạch Dương ngồi xuống bên cạnh Sư Tử, tay xấn một miếng bánh kem, mặc kệ anh chàng muốn gọi cậu là gì cũng được.

“Tất nhiên! Cậu nghĩ tôi là ai? Lớp tôi năm nay thắng chắc rồi. Ấy, lại hụt nữa!”

“Ha! Cậu đừng có tự tin quá. Mà năm nay so với mọi năm, không khí của Hội thao có vẻ sôi sục lên hẳn, cậu có thấy không?”

“Hả?”

“Tôi nói là năm nay không khí Hội thao có vẻ khác đi...” Bạch Dương liếc qua Sư Tử một cái, anh chàng vẫn là dán mắt vào màn hình tivi, nhưng đĩa mực nướng thì lại sắp hết mất rồi.

“Uhm hum, tất nhiên là năm nay tôi sẽ thắng rồi!”

“Cái thằng này...” Bạch Dương lấy gối ném vào đầu Sư Tử một cái làm cậu giãy nảy.

“Ừầy, nghe mà, nghe mà. Năm nay đúng là có hơn nhiều so với các năm trước.” Vừa dứt lời, Sư Tử bỗng đứng quay sang nhìn Bạch Dương, bạc môi khê nhếch. “Nhưng tôi không tự tin thái quá đâu, năm nay tôi đặc biệt chuẩn bị rất tốt, nên cậu đừng hòng thắng nổi.”

“Còn tùy vào người chỉ huy như thế nào nữa.” Bạch Dương cười nhẹ, nhưng ánh mắt lại chứa đựng vô vàn sát khí.

Hội thao này, thật là mong chờ quá đi!!!

15. Chương 13

“Ai... Biết vậy hôm qua đi ngủ sớm, chỉ tại mấy cái chương trình thể dục thể thao kia... Oáp! Còn có đánh bóng bàn nữa...” Bảo Bình xốc balo lên với tư thế uể oải, cô nàng lấy tay dụi dụi mắt, miệng ngáp một cái rõ to.

Trưa hôm qua, Xử Nữ có nói với Bảo Bình, nếu như một quá có thể sắp xếp việc dạy học cho mấy đứa nhỏ sang một bên, cứ tập trung cho Hội thao lần này. Nhưng cô nàng đã nhanh chóng từ chối. Cô muốn là một người làm công ăn lương, chứ không phải ăn bám vào người khác.

“Ủa? Bảo Bối?” Song Tử ôm một xấp hồ sơ lớn, khệ nệ đi về phía cô. “Sao trông em ủ rũ quá vậy?”

“A~ cô đừng có gọi em bằng cái tên đó mà...” Bảo Bình thở dài, đoạn vừa đi vừa nói. “Vì hôm qua em mới tìm được vài video nói về cách đánh bóng bàn hay lắm, xem xong rồi thì là đúng 3h sáng.”

“Oa! Cực cho em rồi. Lên phòng y tế ngủ một giấc cho lại sức đi, cô sẽ không điểm danh vắng cho em đâu.” Song Tử cười nghịch ngợm, nháy mắt với Bảo Bình một cái.

“Thật à?” Bảo Bình mắt mở to, long lanh nhìn Song Tử. “Cảm ơn cô!”

Vừa dứt lời, Bảo Bình đã nhanh chóng phóng ngay vào phòng y tế. Cái nơi bình yên nhất của cô đây mà~~ Oh, I love you!!!

“Hây!” Bảo Bình phóng nhanh lên giường, vất chiếc giày sang một bên. Mà cái hành động vừa thiếu nữ tính lại vừa ồn ào này đã vô tình làm ai đó nhú mào.

Bảo Bình ngậy thơ phui phui kéo gối, chỉnh trang y phục, vuốt vuốt mái tóc dài. Sau đó... sau đó a~ thẳng một giấc đánh cờ với chu công.

“Z... z... z...”

“.....”

Xử Nữ đêm qua sau khi sắp xếp lại hết tất cả các giấy tờ thay Ma Kết thì đã thấm mệt. Cái anh chàng Ma Kết này, mặc dù là Hội trưởng nhưng chả bao giờ cậu đụng đến những việc như sắp xếp Hội thao, tổ chức Lễ chào mừng học sinh,... Toàn là Xử Nữ! Là Xử Nữ cậu đây lúc nào cũng phải cùng Thiên Bình lo liệu tất thảy mọi việc. Nhưng mà a~ Thiên Bình nhà ta thì cũng chỉ làm một số việc như ghi tên, nhắc nhở học sinh, giống như một nữ giám thị. Oà...

Xử Nữ thở dài, khẽ ngồi dậy kéo tấm màn ngăn cách cạnh giường ra. Không biết bây giờ là mấy giờ rồi nhỉ? Hôm qua, cậu phải thức đến 3h30 sáng để lên kế hoạch cho Hội thao, còn phải chi tiền và sắp xếp lịch thi nữa chứ.

“Cinderagua?” Xử Nữ thì thầm, mắt liếc nhanh qua cô gái đang nằm co ro trên giường đối diện. “Cô ta ở đây làm gì vậy?”

Xử Nữ tò mò bước lại gần cô, phóng hàng ngàn dấu chấm hỏi lớn về phía Bảo Bình.

“Lạnh... lạnh...”

Lạnh sao? Cũng biết lạnh nữa à? Xử Nữ phì cười nhìn tấm chăn bị cô đá văng xuống giường. Đoạn, cậu nhặt nó lên, phui phui vài cái, rồi đắp lại trên người Bảo Bình.

“Đồ ngốc...”

Cạch!

Chiều hôm đó...

Kính cong...

“Oa! Tới rồi hả?” Song Tử lon ton chạy ra mở cửa, miệng tươi cười nhìn cả lớp.

“Nhà cô Song đẹp quá nha!”

“Uy uy~ em muốn vào trước!”

“Hú! Cô Song hôm nay cũng đẹp y như cái nhà!”

“Cô Song a~ tụi em tới sớm nhất có thể đó!” Nhân Mã tay ôm một thùng các-tông lớn cố gắng chạy thật nhanh vào.

“Uy, thầy Bạch, anh mang cái gì tới ăn vậy?”

“Chỉ là một chút nguyên liệu thôi.” Bạch Dương cười cười, đưa cái túi lên cao trước mặt. “Một lát nữa sẽ làm một bữa đãi mọi người. Nhưng mà... chắc cũng không cần đâu nhỉ!”

Bạch Dương liếc mắt nhanh sang những cô giúp việc và ông quản gia đằng xa, rồi lại quay sang nhìn Song Tử.

“Ai chà... Không sao, không sao! Thầy thích thì cứ làm, để em nói với bọn họ là được.”

“Okay!”

Bảo Bình đằng sau cũng chen chân đi trước, trên tay cô nàng là những bản thiết kế áo lớp, cùng với vài quyển tạp chí thể thao mà cô mới tìm được sáng nay.

“Bảo Bối, em vẽ gì mà nhiều thế?” Song Tử tò mò cầm lấy một tờ giấy vẽ lên xem.

“Không được! Cô phải đợi em vẽ xong mới được nhìn!” Bảo Bình không nhanh không chậm rút tờ giấy về. “Và đừng có gọi em bằng cái tên đó nữa mà...”

“Hề hề...” Mặc cho Bảo Bình chu miệng ngoáy mũi, Song Tử vẫn là cười nham nhở đi vào.

Thiên Yết hôm nay được Song Tử giao cho một nhiệm vụ đặc biệt đó là xách một nùi băng rôn ở nhà cô sang nhà Song Tử. Vì ngôi nhà hai người cũng không xa lắm, chỉ cách vài con hẻm, nên Thiên Yết quyết định đi bộ. Nhưng mà... bây giờ thì... cô đã biết đây chính là một ý kiến sai lầm. Đoạn đường tuy không xa, nhưng với một đồng băng rôn trên tay, cô quả là chịu không nổi.

Thiên Yết lảo đảo, cả người bắt đầu nghiêng về phía trước. Bỗng dưng, vào cái thời khắc môi sắp chạm mặt đường thì có một cánh tay ai đó ôm lấy eo của cô, kéo vào lồng ngực. Một cảm giác ấm áp bao trùm lấy toàn bộ cơ thể Thiên Yết.

“Có sao không?” Ma Kết cất giọng trầm trầm hỏi.

“A... Không sao...”

Gương mặt Thiên Yết bỗng đỏ ửng. Cô luống cuống chỉnh trang lại y phục rồi khẽ liếc mắt lên nhìn cậu. Là Hội trưởng! Là Hội trưởng đó nha!!! Thiên Yết nội tâm mừng rỡ múa may quay cuồng.

“Cảm ơn Hội trưởng.” Nhưng bên ngoài vẫn điềm đạm, không quên gật đầu nhẹ một cái.

Ma Kết sắc mặt không đổi, đưa tay ra cầm phụ cô hai bịch lớn.

“Đi đâu?”

“À... Nhà của chị Song Tử. Hôm nay em đưa vài bịch đồ cho chị ấy.”

“Chị?” Ma Kết nhướn mày nhìn cô.

“Vâng, chị họ.” Điều này làm cho Thiên Yết không khỏi ngại ngùng.

Cái này a~ năm xưa, lúc đó Thiên Yết nhà ta mới tròn bảy tuổi, do xảy chân nên bị té xuống sông. May là có một cậu con trai nhảy xuống vớt cô lên. Mà cái màn anh hùng cứu mỹ nhân này đã in đậm vào sâu trong tâm trí cô. Dựa vào những gì mà quản gia điều tra, chàng trai đã cứu cô hôm đó tên là Ma Kết. Đúng, chính là cậu Hội trưởng đáng mến của chúng ta bây giờ. Từ đó, Thiên Yết một lòng chỉ hướng về cậu, hoàn toàn không đem những tên con trai khác đặt vào mắt.

“.....”

“.....”

“Hội trưởng.”

“Huh?”

“Năm xưa, anh có nhớ đã từng cứu một bé gái bảy tuổi rớt xuống sông không?”

“Tôi cứu rất nhiều người. Không nhớ.”

Thiên Yết hắc tuyến giăng đầy đầu: “.....”

Cạch!

“Yết Yết, Ma Kết, hai người vào đi.” Song Tử nhú mày. Đợi từ nãy đến giờ hai cái con người này mới tới.

“Oa! Đây là em họ cô Song đó hả? Hình như học lớp dưới chúng ta thì phải.”

“Đúng rồi, tên là Thiên Yết nè.”

“Uy uy~ tránh ra một bên coi!” Bảo Bình thấy Thiên Yết thì mắt sáng rỡ như vớ được con chuột thí nghiệm nào đó. “Vào đây bé, chị có cái này cho em nè.” Kèm theo đó là một nụ cười lạnh cả gáy.

Xử Nữ lắc đầu nhìn Bảo Bình, đoạn lại quay sang Song Tử. “Cô Song, hình như chúng ta còn thiếu một vài bút dạ thì phải.”

“Bút dạ ư? Được rồi, ai xung phong đi mua với cô?”

“Em!”

“Em!”

“Okay! Cô đi với Ma Kết!” Song Tử cười ha ha rồi nắm tay anh chàng Hội trưởng đang loay quay chả hiểu gì hết, đi mất.

“A... Em cũng...” Thiên Yết sau khi thấy Song Tử và Ma Kết đi cùng nhau thì trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác mát mát khó hiểu. “.....”

“Yết Yết, lại đây chơi với tụi chị nè, nhanh lên!”

“Dạ...”

“Ma Kết.”

“Huh?”

“Hội thao lần này, em đã chuẩn bị gì chưa?”

“.....”

“Em có biết đi xe đạp không?”

Ma Kết hắc tuyến giăng đầy đầu. Cô nghĩ cậu là loại người gì thế này?

“Tất nhiên là biết.” Cậu nhìn cô bằng ánh mắt kỳ hoặc, đoạn chỉ tay về phía trước. “Muốn đi một vòng không?”

Song Tử đưa mắt theo hướng chỉ tay của Ma Kết. Ý, có một chiếc xe đạp đang dựng bên góc tường. Nhưng mà, mượn xe của người khác như thế này thì...

“À, bây giờ không cần đâu.”

“Cứ thử đi.” Ma Kết leo lên yên trước, tay vỗ vỗ vào yên sau ý nói cô ngồi lên. “Nhanh!”

“Ồ ờ, okay.” Song Tử luống cuống chạy lại, đặt mông xuống yên, tay loạng choạng không biết nên bám vào đâu.

“Bắt đầu đây.”

“Á á á á!”

Vừa dứt lời, Ma Kết đã dồn hết sức đạp một cách nhanh nhất có thể. Song Tử mồ hôi tuôn ra như tắm, cứ thế ôm chặt lấy anh chàng không dám buông.

“Cô làm gì vậy?” Ma Kết nhú mày khó hiểu, chỉ là xe đạp thôi mà, cô có cần ôm chặt như vậy hay không?

“Đây là lần đầu tiên cô đi xe đạp mà!!! Chậm một chút đi!!!” Song Tử hét lớn, vẫn ôm gì lấy lưng cậu.

Kết... ét... t... t...

“Không cần chậm, tới nơi rồi, xuống đi.”

“Oa... Thật đúng là kinh khủng mà. Lần sau không bao giờ đi xe đạp nữa. Ê mông chết đi được...”

Nhìn Song Tử đi lảo đảo bước vào sạp bán bút, Ma Kết bỗng phì cười không biết nên nói gì. Cái cô nàng này thật bó tay mà...

15 phút sau...

“Không biết chủ của chiếc xe này có biết lúc này chúng ta mượn xe không nhỉ?”

Song Tử ngó nghiêng, loay hoay một hồi bỗng đụng trúng cái gì đó mềm mềm.

“Song Tử?”

“Pan?”

“Ai vậy?” Ma Kết nhìn sang cô gái đang mắt tròn mắt trắng nhìn anh chàng kia như nhìn quái vật.

“Tôi là Pan, bạn trai của Song Tử, rất hân hạnh được biết cậu.” Chàng trai tóc nâu đưa tay ra với ngụ ý bắt, nhưng thấy Ma Kết vẫn nhú mày nhìn thì cậu đành rút tay về, cười nhạt.

“Chính xác là bạn trai cũ.” Song Tử bổ sung, cô thật sự không hiểu tại sao lúc trước mình lại có thể quen hẳn. Một tên vừa tự cao vừa lẳng nhăng, đúng là đáng ghét!

“Thôi nào Song Nhi, em biết anh vẫn rất yêu em mà.” Pan vòng tay qua eo Song Tử, kéo người cô lại sát vào mình mặc cho cô vùng vẫy không chịu.

Bốp!

Một cú đấm ngay bên má làm Pan phải lùi lại ba bước, mắt căm phẫn nhìn Ma Kết.

“Mày làm cái quái gì vậy?”

“Bỏ cái tay bẩn thỉu của mày ra khỏi người Song Tử.”

“Nếu không thì sao?” Pan hung hăng ôm chặt eo cô, Song Tử khẽ nhú mày, cố hết sức đẩy cái tên phiền phức này ra nhưng vẫn không được.

Bốp! Bốp!

Ma Kết không nhanh không chậm đạp thẳng vào bụng tên Pan một cái làm hắn ngã nhào ra sau. Cậu đẩy Song Tử sang một bên, bước lại đấm vào mặt tên đó thêm mấy cái nữa.

“Nghe cho kỹ đây, không được đụng vào người của tao. Rõ?”

Lời vừa dứt, Ma Kết đã nắm chặt lấy tay Song Tử kéo đi.

“Khoan đã, Ma Kết, buông cô ra. Hây ya~”

Đi được một đoạn, Song Tử bỗng nhiên dừng lại, rút tay về.

“Đau quá đi... Em đó, em nói cô là người của em có nghĩa là sao?” Song Tử xoa xoa cổ tay, chu miệng hỏi. Cái gì mà người của cậu, làm như cô là bạn gái cậu không bằng.

“.....”

“Thế nào? Giải thích đi! Người của em là sao? Ế ế, sao lại bỏ đi rồi! Đợi cô với!”

Ma Kết thở dài ngao ngán. Người của cậu? Tại sao cậu lại nói như vậy nhỉ? Haiz... Chắc là lúc đó đầu óc không được tỉnh táo rồi... Đúng vậy! Người ta nói a~ chỉ là nhất thời hồ đồ thôi mà...

16. Chương 14

Bảo Bình thở dài, tay cầm lọ keo dán sắt lên sẫm soi. Chà... Không biết tại sao keo lại không bị dính vào thành lọ nhỉ?

“Làm gì vậy?” Xử Nữ đầu đầy hắc tuyến nhìn Bảo Bình, lúc này cậu có nói cô lấy giúp lọ bút dạ, vậy mà khi quay sang thì lại như thế này đây.

“Hả? Cái gì?” Bảo Bình sau khi bị Xử Nữ hỏi thì giật mình một cái, tay vừa khéo quơ trúng lọ sơn màu vàng.

Bịch.

“.....” Xử Nữ con mắt bên trái giật giật. “CINDERAQUA!!!”

Đúng vậy, lọ sơn ấy đã vô tình dấy một đường dài vào chiếc áo sơ-mi trắng tinh của Xử Nữ. Bình sinh, anh chàng đã rất ghét sự bừa bộn rồi mà...

“Xin lỗi, xin lỗi, tôi không cố ý!”

Bịch.

“Cái bà này!!!”

Tiếng hét thánh thót của Nhân Mã reo lên khi Bảo Bình lại làm đổ lọ sơn màu đỏ lên chiếc quần jeans mới toanh của cô.

“Oa! Thật tình là tại... hây ya~ Ma Kết! Tại sao cậu lại không đóng nắp lọ sơn vậy?” Bảo Bình sau khi loay hoay một hồi thì cũng tìm được người để đổ lỗi.

Ma Kết mặt đen như đít nòi:“.....”

“Thật là... mấy em phá quá đi! Lát nữa nhớ lau dọn cái đồng đó nha! Cô không có dọn đâu.” Song Thỏ thở dài, đúng là con nít, cũng may cô là người lớn nhất đám, nếu không thì sẽ không được la mắng tụi nó. Cái cảm giác này... thật là sáng khoái!

“Bây giờ đã mấy giờ rồi?” Bạch Dương đưa tay lên lau mồ hôi, đoạn quay sang Xử Nữ hỏi.

“10h28'. Trễ thế rồi cơ à?” Xử Nữ nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay, miệng lẩm bẩm.

“Trời, em còn chưa làm bài nữa!”

“Em chưa có tắm luôn nè!”

“Cô Song, hay là để phần còn lại dịp sau làm nha, em còn phải về sớm, vì Thiên Bình nó ở nhà một mình...”

“Okay okay! Cô biết rồi.” Song Tử mắt hướng Nhân Mã một nụ cười hiền. “Nhưng phải dọn cái đồng này rồi mới được về nha mấy bạn...”

“Dạ!” Bảo Bình nghe xong liền nhanh tay quơ hết mấy chai lọ vào bao, sau đó gom một nùi băng rôn cho vào thùng, và cuối cùng là ôm lấy một đồng hình thiết kế. “Xong rồi ạ! Em xin phép về trước!”

Lời vừa dứt, Bảo Bình đã phóng nhanh ra cửa trước ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người. Cô nàng này... Không phải là siêu nhân thì chắc cũng là siêu nữ. Nhưng mà a~ cái đồng sơn lúc này Bảo Bình làm đổ, cô nàng vẫn còn chưa có dọn!!!

Xử Nữ bạc môi khê nhếch. Thú vị lắm... thú vị lắm...

15' sau...

“Được rồi, tạm biệt mọi người, tạm biệt!” Song Tử ôm lấy cánh cửa, vẫy vẫy từng người từng người một.

Thiên Yết bàn tay nắm chặt, mắt chăm chú nhìn Ma Kết. Cô phải làm sao đây? Ma Kết sắp về rồi. Chào cậu như thế nào mới là đúng? Ma Kết cậu càng lúc càng tới gần mà Thiên Yết thì cứ loay hoay mãi vẫn chưa thể cất lời được.

“Bye.” Ma Kết cất giọng trầm trầm nhìn về phía Thiên Yết.

Oá! Là cậu chào cô đó! Đã chào rồi đó! Ma Kết đã chào Thiên Yết rồi đó! Nội tâm Thiên Yết múa may quay cuồng đủ kiểu, thậm chí có cả nhào lộn. Nhưng bên ngoài thì vẫn là nên giữ hình tượng một chút, Thiên Yết cười nhẹ đáp lại.

“Bye Hội trưởng.”

Đêm nay, chắc chắn sẽ có người mất ngủ rồi đây...

Lớp A11...

Rầm! Cánh cửa lớp lại bị Sư Tử mở một cách thô bạo nhất có thể.

“Cả lớp! Cả lớp!”

Quả là tiếng trước người sau, Song Ngư đang nói chuyện với Thiên Yết cũng giật mình quay lại.

“Mọi người, bên lớp A12 đã chuẩn bị xong băng rôn và áo lớp rồi, trong khi chúng ta chưa làm gì cả!”

Thiên Bình thở dài, chẳng phải hôm trước cô đã nói với cậu là phải họp mặt lớp ít nhất hai lần rồi sao, nhưng Sư Tử lại nói chẳng có gì gấp cả. Haiz... Bây giờ lại như thế...

“Thầy tính toán rồi, thứ bảy tuần này chúng ta sẽ cùng nhau đến nhà Thiên Yết. Cái này thầy rành lắm, chắc chắn đủ chỗ cho hơn 40 người.”

Lời nói vừa dứt, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía hai nhân vật chính. Cái gì mà “rành lắm”, cái gì mà “chắc chắn đủ chỗ”?! Gian tình, gian tình is everywhere!

“Thưa thầy...” Thiên Bình gơ tay, đoạn sau khi được cho phép liền đứng lên nói nhỏ. “Vậy ai sẽ làm phân đoạn gì?”

“À, cái này do cô Ngư phụ trách.” Sư Tử cười cười, tay gãi đầu nói.

“Bây giờ, cô tạm phân chia như thế này nhé.” Song Ngư mỉm cười duyên dáng nhìn Sư Tử rồi lại quay sang các học sinh. “Cự Giải, em đem theo thùng các-tông được không? Thiên Bình, em và một vài bạn nữ sẽ phụ trách về thiết kế áo lớp. Kim Ngư, em sẽ cùng một vài bạn nam giúp cô mua băng rôn và đồ trang trí. Còn Thiên Yết, em chỉ cần ở nhà chuẩn bị thật tốt khâu trang trí là được rồi.”

“Dạ!”

Cả lớp đồng thanh, gương mặt lộ rõ vẻ háo hức (trừ ai đó đang nằm ngủ gục trên bàn). Hội thảo đúng là sắp đến thật rồi!

Sư Tử nhìn Song Ngư, khẽ đưa ngón cái lên, miệng cười tươi. Cô nàng này học tập phong cách hiên ngang của cậu thật giống mà!

“À, còn có một chuyện nữa. Cô xin lỗi vì thứ bảy này không đi với các em được, cô có công chuyện cần phải xử lý gấp.”

“Oà... Cô Ngư làm mất khẩu khí của tụi em quá nha!”

“Tiếc ghê, mất đi một người đẹp rồi.”

Song Ngư hắc tuyến giăng đầy đầu: “.....”

Tối đó, Song Ngư một đêm buồn chán liền ôm Sói ra công viên đi dạo.

“Sói, con có biết tại sao mặt trăng hình tròn không?”

“Meo...”

“Vì nó không thể hình vuông! Ha ha ha!”

Song Ngư sau khi tự kỷ một hồi thì cười lớn, ôm con mèo nhỏ vào lòng. Cái cảm giác che chở, bảo vệ cho Sói như thế này làm cô cảm thấy rất ấm áp. Nhưng mà... mỗi lần như vậy, cô lại nhớ đến cái con người kia. Haiz... Một khi đã cố quên thì lại không bao giờ quên được.

“Bạch Dương, anh thấy em đeo chiếc bông tai này như thế nào?”

“Đẹp lắm, em đeo cái gì cũng đẹp mà.”

Bạch Dương? Song Ngư nheo mắt, tò mò nhìn cặp trai gái đang đứng trong cửa hàng chuyên bán đồ trang sức đẳng xa.

“Em thích cái này, thích cả cái này nữa a~”

“Vậy lấy hết đi, em thích là được mà!”

Bạch Dương tay ôm eo một cô nàng bốc lửa, hai người anh anh em em, tình tứ nhìn nhau. Song Ngư khẽ nhún mày một cái, lồng ngực bỗng có cảm giác khó chịu như bị ai bóp chặt.

“Haleen, thôi nào, em biết là anh không thể chọn mà.” Bạch Dương cúi đầu xuống, đặt lên môi cô nàng kia một nụ hôn nồng cháy, day dưa mãi không dứt. “Em cứ lựa đi, tùy em thôi.”

“.....”

Song Ngư quay mặt đi, tay khẽ xiết chặt Sói vào lòng.

“Về thôi nhé, chắc có lẽ anh ấy sẽ không đến thăm con nữa đâu.”

“Meo...”

Song Ngư kéo áo khoác lại che cho con mèo nhỏ đang ôm trong lồng ngực, đoạn chậm chậm đi về phía chung cư.

Ai bảo cậu nhờ cô nuôi con mèo này chứ? Ai bảo cậu bước vào cuộc sống cô làm gì? Đáng ghét thật mà! Không lẽ... cô đã thích cậu rồi ư?

17. Chương 15

5h chiều...

Hôm nay là một ngày vô cùng trọng đại đối với Thiên Bình, ừ thì cũng không trọng đại lắm. Chẳng qua là cô sẽ đến nhà Kim Ngư để giúp việc thôi.

Kính cong...

Cạch.

“À... Chào cậu.” Thiên Bình tay cầm chặt lấy cái giỏ đeo chéo, miệng lí nhí nói.

Kim Ngư cậu mặc áo phông với quần Jeans lửng, trông rất bắt mắt. Vì đây là lần đầu tiên cô thấy cậu mặc thường phục nên có chút ngại ngùng không quen.

“Vào đi.”

“Ya, uhm...”

Thiên Bình chậm chậm bước vào nhà. Phải nói là, căn biệt thự này của Kim Ngưu rất đẹp, như một toà lâu đài nhỏ ấm cúng. Thiên Bình đảo mắt một vòng rồi dừng lại nơi treo bức tranh gia đình. Nhưng mà... chỉ có Kim Ngưu và mẹ cậu thôi sao? Thiên Bình lấy làm lạ, miệng định hỏi nhưng rồi lại thôi.

“Thiên Bình.”

“Uhm... Hả?”

“Công việc ở đây cũng không nhiều lắm. Cô thích gì thì làm, lau nhà, rửa chén, nấu cơm gì đó... Okay?”

“Uhm.” Thiên Bình đưa mắt nhìn vào phòng khách.

Nơi đây rất sạch sẽ! Mẹ của Kim Ngưu quả là đảm đang mà. Căn nhà rộng thế này, cô đoán chắc phải lau tới 1h mới hết được.

“Cô được phép dọn dẹp hết tất cả các căn phòng, trừ phòng tôi và căn phòng số 2 bên trái.”

“Tại sao vậy?”

“Cứ như vậy đi.”

Nói rồi, Kim Ngưu dứt tay vào túi quần, đoạn xoay người đi vào phòng, để lại Thiên Bình với hàng trăm câu hỏi.

“Được rồi, em cứ chia cái này với cái này. Uhm... Đúng đúng, sau đó lại nhân với cái này.” Bảo Bình đánh dấu bút chì vào vài con số rồi xoay sang Evangel và Jelly. “Có hiểu không?”

“Dạ... Tụi em hiểu mà...” Evan ngán ngẩm cắn cắn cây bút chì. “Đâu phải em không biết làm, tại vì lúc đó em không học bài chứ bộ.”

“Đúng rồi, đúng rồi.” Jelly cũng phụ hoạ. “Vì lần đó có Star vs. The forces of evil tập mới, tụi em thấy hay quá nên...”

“Hay ya~ tụi em muốn bị điểm kém không hả?” Bảo Bình lườm lườm hai đứa nhóc.

“Cinderagua, hay là chúng ta nghỉ một chút đi, em thấy chóng mặt quá à...” Jell lay lay cánh tay Bảo Bình với vẻ nũng nịu.

“Đúng rồi, chơi trốn tìm đi! Anh Xử rất hay chơi trốn tìm với bọn em.”

“Chị sẽ chơi với một điều kiện.” Bảo Bình day day thái dương, làm ra vẻ mệt mỏi. “Đừng gọi chị là Cinderagua nữa, okay?”

“Okay!” Evan và Jell reo lên, haha, không ngờ Bảo Bình lại dễ bị dụ như vậy. “Nhưng tụi em phải là người trốn.”

“Tuỳ em thôi, chuẩn bị chưa? Chị đếm đây! 1 2 3...”

Lời vừa dứt, Evan và Jell đã chạy trốn chết ra phía cửa.

“Haiz... Cái tụi nhóc này. Để xem ai sẽ là người bị bắt.” Bảo Bình phì cười, ánh mắt thoảng lên một tia tinh ranh.

Nơi đầu tiên Bảo Bình đi tìm chính là phòng ngủ của hai đứa.

“Oh, không có sao? Thông minh đấy.” Cô cười thầm, ánh mắt khẽ liếc sang chiếc tủ âm tường. “Gotcha! Không có ai sao?” Bảo Bình nhún vai, bắt đầu lại vòng sang phòng bếp.

Cô mở tất cả các cánh cửa tủ vừa đủ cho một đứa nhóc chui vào. Đúng vậy, người mà cô tìm thấy đầu tiên chính là Evan, con bé này rất thích đồ ăn mà.

“Chị bắt được em rồi nhé!” Bảo Bình ôm con bé vào lòng, lấy tay捏 đôi má phần nộn của Evan.

“Chưa a~ chị còn phải kiếm Jell nữa.” Evan phụng phịu lắc lắc đầu.

Bảo Bình cười ranh, đoạn cùng Evan đi về phía phòng khách. Nhưng vừa đi tới phòng Xử Nữ thì cô bỗng khựng lại. Có khi nào nó ở trong đây không nhỉ?!

“Chị muốn tìm thì cứ vào đi, anh Xử lúc chiều mới đi rồi.”

“Ok!”

Bảo Bình nhún vai, chậm chậm mở cửa vào. Bên ngoài, Evan mâu quang chợt loé, miệng khẽ nhếch lên một đường cong vô cùng tinh ranh.

“Jelly?”

Bảo Bình gọi khẽ, mắt đảo khắp các góc ngách. Ồ, phòng tắm đang có người sao? Là tiếng nước chảy! Không lẽ Jelly ngốc tới nỗi trốn mà vẫn bật nước? Oa, hay là trộm? (Đọc đến đây thì biết rồi nhé :3)

Bảo Bình chậm nhẹ vào nắm cửa. Không khoá? Cô sau khi định thần lại, một tay liền mở tung cửa ra.

“Aaaaaaaa!!!” Bảo Bình hét lớn, mắt chữ A, miệng chữ O không ngậm lại được.

Bên trong, Xử Nữ đang nude toàn tập cũng giật mình không kém. Cậu nhanh chóng giật lấy cái khăn bông, che đi phần dưới cơ thể.

“Hừ... Tôi là người bị thiệt thòi còn không la, cô la cái gì?”

“Tôi... tôi... tôi...” Bảo Bình con mắt trái giật giật, không lẽ lại nói mình vào đây chơi trốn tìm?

“Được rồi, đi ra ngoài đi.” Xử Nữ hắc tuyến giăng đầy đầu vội đẩy Bảo Bình ra ngoài. Nếu là người khác, khi gặp cảnh này sẽ che mắt quay đi, còn Bảo Bình lại đứng ngây ra đó, mắt không rời khỏi cái kia, hỏi cậu làm sao không ngại cho được.

Cạch.

Bảo Bình vẫn chưa hoàn hồn, trong đầu lại hiện lên hình ảnh lúc nãy. Cô bay nhanh ra khỏi phòng liền nhìn thấy Evan và Jell đang đứng cười lớn.

“Hừ...”

Bảo Bình cô đây không thèm nhìn hai đứa, một nước đi nhanh về phòng làm cả hai lại nhún vai nhìn nhau rồi tiếp tục cười.

Ta thật sự xin lỗi vì chương này khá ngắn, chưa đến 1000 từ vì đầu ta bây giờ rất choáng váng (sau khi đi máy bay) @@ À... Còn một điều nữa, truyện sau này có lẽ post sẽ không còn nhanh như trước vì ta phải đi học rồi :v Ta xin tạ lỗi, nhưng dù có gì đi chăng nữa, ta quyết không drop đâu :))) nên đừng lo. Đa tạ vì đã thông cảm cho ta. Yêu mọi người nhiều lắm, đọc rồi nhớ vote và cmt cho ta nhé :’>

18. Chương 16

“Tới đây, tới đây.” Nhân Mã tay bưng hai ly trà sữa, chân chạy nhanh nhanh ra bàn số 4. “Của quý khách đây ạ, một trà xanh, một chocolate. Vâng, cảm ơn.”

“Người cuối cùng rồi đúng không?” Cự Giải cười hiền, lau tay vào tạp dề rồi bắt đầu dọn hết ly tách.

“Uhm... Một hết cả người. Để chị gọi cho Bình Nhi cái đã.”

“See ya.” Cự Giải sau khi ôm gọn hết ba mâm thì quay người đi vào trong.

Reng reng...

“Alo, chị hai?”

“Uh, nhóc đang làm gì vậy? Ăn cơm chưa? Hôm nay chị về trễ đó nha, khách đông quá, vừa mới hết nè.”

“Okay okay, em cũng mới vừa tìm được một công việc nhẹ nhàng mà lương cao lắm. Lát em mới về, chị tự nấu cơm...” Thiên Bình khựng lại, trong đầu khẽ liên tưởng đến cảnh tượng nhà bếp khi Nhân Mã bước vào.
“...chị tự mua cơm rồi ăn đi nhé. Em đang làm việc, bye chị hai!”

“Ế? Ế? Ế?”

Cụp.

Nhân Mã méo mặt. Không có Thiên Bình, cô biết sống sao đây?

“Chị gọi xong chưa Mã Mã? Chúng ta chuẩn bị về nào.” Cự Giải từ bên trong đi ra, hướng Nhân Mã hỏi.

“À... Haiz... Chắc có lẽ em về trước đi, chị đợi khi nào Thiên Bình về rồi mới về.”

“Hả?”

“Bình Nhi nó về trễ, chị lại không biết nấu cơm. Mà mua cơm thì... chị chẳng biết lựa cái gì cả!!!” Nhân Mã lại thở dài, đôi mắt nhìn về phía xa xăm.

“.....” Cự Giải cứng họng. “E hèm... Hay là, chị qua nhà em đi, em cũng chuẩn bị nấu cơm rồi, xem như thêm một cái chén, một đôi đũa thôi.”

“Thật á? Thật á? Yay! Đi thôi, đi thôi, chị xong rồi này.” Nhân Mã mừng rỡ lay lay cánh tay Cự Giải, đoạn treo nhanh tạp dề lên tủ rồi kéo cậu chạy ra phía cửa.

Cự Giải phì cười, cậu nhún vai một cái rồi cùng Nhân Mã đi về nhà.

Nhà Cự Giải...

“Mẹ à, con về rồi đây!” Cự Giải chậm chậm mở cửa, từ ngoài nói vọng vào với vẻ mặt tươi cười. “Đây là Mã Mã, là người mà con đã kể với mẹ đó.”

Cậu nắm tay Nhân Mã, kéo về phía mẹ mình.

Mà Nhân Mã, từ khi bước vào căn nhà này, cuối cùng hiểu được hoàn cảnh của cậu. Gia cảnh Cự Giải không phải cô không biết, Thiên Bình thỉnh thoảng... à không... thường xuyên kể (than phiền) về chuyện trường lớp với cô nên Nhân Mã cũng biết chút ít. Nhưng điều mà cô không ngờ tới chính là Cự Giải lại túng thiếu đến như vậy.

Ngôi nhà cậu cực kỳ đơn sơ, vách được làm bằng gỗ mục, tất thấy đều không an toàn. Còn nói đến mẹ của cậu... Mẹ cậu không thể sử dụng thị giác, điều này quả là đã kích cô. Vậy thì tất cả công việc nhà, đều không phải Cự Giải làm hết sao? Cự Giải đúng thật là một người con trai hiếu thảo...

“Cháu chào bác.” Nhân Mã cười nhẹ, bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay của người mẹ.

“Ồ, chào cháu, Giải Giải nó kể với bác rất nhiều về cháu. Cảm ơn cháu thời gian qua đã giúp đỡ nó.”

“Không có gì đâu ạ, cháu là đàn chị mà, hi hi.”

“Mẹ à, mẹ ngồi đây chơi với Mã Mã nhé, con vào trong làm đồ ăn một lát.”

“Để chị giúp em.”

“Thôi cháu cứ ngồi chơi, để Giải Giải nó làm cho.”

“Không được bác ạ, ai lại làm như vậy?” Nhân Mã vỗ vỗ lấy bàn tay của mẹ cậu, đoạn xoay sang Cự Giải.
“Đi, chúng ta vào trong.”

“Uhm...”

Lại một đêm khó ngủ, Thiên Yết mắt dán vào màn hình điện thoại. Đây chính là facebook của Ma Kết, chỉ có vài tấm hình của cậu và bạn bè, tuyệt đối không có tấm ảnh chụp một mình. Cái vẽ đẹp này, cô đã luôn ghi nhớ từ nhiều năm rồi.

“Mình có nên tỏ tình với anh ấy không nhỉ?” Thiên Yết nghĩ thầm, xoay tới xoay lui vẫn chưa thể quyết định được. “Okay, mình sẽ add friend, mình sẽ gửi yêu cầu. 1.. 2... 3...”

Reng reng...

Tiếng chuông điện thoại reo lên làm Thiên Yết giật bắn, điện thoại rơi đúng vào chóp mũi, đau điếng. Cô lằm bằm thầm mắng người nào đó đang gọi đến.

“Alo? Có chuyện gì vậy Song Nhi?”

“Yết Yết, chuyện lớn rồi! OMG! What am I gonna do?”

“Hả?” Sau khi nghe giọng nói đầy hoảng hốt của Song Tử, biết có chuyện không hay, Thiên Yết vội vàng bật dậy, quên luôn cả cái mũi đang đỏ chót. “Từ từ, bình tĩnh, có gì nói em nghe.”

“Qua nhà chị mau lên!”

Cụp.

“.....”

Thiên Yết thở dài, vội vàng khoác áo rồi bay nhanh sang nhà Song Tử.

Nhà Song Tử 15 phút sau...

“Cái gì? Chị điên à? Tại sao lại nói cho hần?” Thiên Yết sau khi nghe Song Tử thuật lại câu chuyện liền nhảy dựng lên.

“Sorry sorry... Tại lúc ấy Pan là bạn trai chị nên... Aiz... Ai biểu hần đẹp trai quá làm gì.” Song Tử xịu mặt.

“Vậy bây giờ làm sao? Hần đã nắm được bí mật của chị và Song Ngư, nếu chị không quay trở lại với hần, liệu hần có nói chuyện này cho người khác biết không?”

“Chị không biết nữa, cái tên khốn khiếp chết bầm ba trợn tâm thần ấy thì cái gì cũng dám làm. Kể cả bây giờ chị có từ chối cũng không được gì, không chừng hần còn phao tin đồn nhảm thì chết.”

“Bà chị già này... chị đại trai quá rồi đó...” Thiên Yết ánh mắt hình viên đạn nhìn sang Song Tử đang đứng ngồi không yên. “Thôi chị cứ quay lại đại đi, dù sao cũng chỉ là quen nhau thôi mà. Sao phải xoắn?”

“Ày ya~ điều đặc biệt bây giờ là chị hết thấy hần đẹp trai rồi, sao mà quen?”

Thiên Yết mặt đen như đất nồi: “.....”

“Giờ thôi chứ... okay, chị sẽ làm như ý em. Haiz... Tiếc ghê à... tên chết bầm khốn khiếp!”

Thiên Yết khẽ lắc đầu ngán ngẩm nhìn cái con người đang đá đá cái gối ôm. Song Tử a~ Song Tử, khi nào thì chị mới trưởng thành được đây?!

19. Chương 17

Song Ngư hôm nay dậy sớm, cô chậm chậm đi quanh sân trường, đầu ngẩn ngơ nghĩ đến Hội thao sắp tới.

Bộp.

“Á!!!”

Bỗng dưng có một bàn tay ai đó bịt lấy mắt cô từ đằng sau, Song Ngư giật thót hét lên, cù chỏ nhanh chóng thực mạnh vào bụng của cái người xấu số kia.

“A!” Một giọng nói quen thuộc vang lên.

“Bạch Dương?”

“A~~ Song Ngư... Cô mạnh tay thật đấy...” Bạch Dương cười khê, vừa ôm lấy cái bụng của mình, vừa nhũu mảy đau đốn. “Tôi định tạo bất ngờ cho cô...”

“Bất ngờ? Anh gọi đấy là bất ngờ à?” Song Ngư phùng má, hai tay chống hông. “Đấy đã là nhẹ lắm rồi đấy, tôi mà mạnh thêm một chút nữa thì anh chẳng đi được đâu. Haiz... Có chuyện gì?” Cô phì cười, cậu chàng này, trông như vậy thôi chứ rất là con nít, luôn bày ra những trò tinh quái chẳng khác gì học sinh.

“Đoán xem.”

“Uhm... Anh mua áo mới à?”

“Hả? Việc đó cũng là bất ngờ sao?” Bạch Dương môi khê giật giật.

“Anh sắp nghỉ việc?”

“Nah! Sai rồi, tôi sống nhờ làm thầy giáo đấy.”

“Vậy là gì? Tôi không giỏi khoản này đâu.” Song Ngư cười lớn.

“Tôi và Haleen quay lại với nhau rồi! Ha ha! Cuối cùng thì cô ấy cũng chịu làm bạn gái của tôi!”

Bạch Dương mừng rỡ reo lên, gương mặt tràn đầy hạnh phúc, thật sự không để ý đến Song Ngư nụ cười dần tắt hẳn, thay vào đó chỉ là một cái nhếch môi đầy gượng gạo.

“Uhm... Chúc mừng nhé. Vậy là tốt quá rồi nhỉ?” Cô cười cười, vỗ vào vai anh một cái.

“Còn một chuyện nữa. Sói, tôi có thể lấy nó về chứ? Haleen đang nuôi một con mèo đực, tôi định là cho chúng nó...”

“Cái gì?” Nghe đến đây, Song Ngư bắt đầu nhảy dựng lên, cô coi Sói như là một thành viên trong gia đình, bây giờ anh lại một lần nữa muốn cô đau lòng sao? “Xin lỗi, không được, anh muốn tôi làm gì cũng ok, nhưng tôi sẽ không trả lại Sói đâu. Nó rất có ý nghĩa với tôi, xin lỗi tôi không thể đồng ý.”

“À...” Bạch Dương gãi gãi đầu, mắt lơ đãng nhìn về phía Song Ngư. Cái này, khó xử thật, bạn gái anh muốn Sói, nhưng thật ra bây giờ cô mới là người có quyền quyết định. “Vậy thôi không sao, tôi sẽ nói lại với Haleen. Tôi... tôi vào lớp trước nhé, bye.”

Bạch Dương cười gượng quay lưng bước đi, để lại một mình Song Ngư đứng đó. Cô đau? Đau lắm chứ! Cái cảm giác này như hàng ngàn mũi dao đâm vào tim cô vậy. Song Ngư tự trấn an mình một lúc rồi cũng bắt đầu đi vào lớp.

Như thường lệ, Thiên Bình lại đến nhà Kim Ngư làm việc. Công việc ở đây không ít như cô nghĩ. Nào là phải lau dọn hết tất cả các phòng (trừ hai phòng), giặt đồ, nấu cơm,... mà căn nhà của Kim Ngư lại không hề nhỏ. Haiz... Một chết cô!

“Xong rồi! Chỉ còn một phòng nữa thôi!” Thiên Bình dừng lại, đưa tay lên lau mồ hôi trên trán. “Phòng mà Kim Ngư nói không được vào... hình như là bên phải thì phải... Uhm, đúng rồi! Bên phải!”

Nghĩ đến đây, cô nàng bắt đầu mở cửa căn phòng thứ hai bên trái, căn phòng mà đáng lẽ cô không được phép vào.

Két... ét... t... t...

“A~”

Một âm thanh ngâm khê làm tóc gáy cô dựng hết lên. Căn phòng này lạ quá, cô chưa từng vào đây bao giờ. Chết rồi! Là bên trái, bây giờ nhớ ra thì đã quá muộn, trí tò mò sẵn có thôi thúc cô bước sâu vào bên trong.

“A~ uhm~”

“What the heck?!” Cô nàng nghĩ thầm, bước chân bắt đầu khựng lại khi thấy một người phụ nữ chỉ mặc độc mỗi bộ underwear, mà còn sắp tuột xuống, đang ngồi trên người một người đàn ông đứng tuổi.
“.....”

Thiên Bình giật bản người, biết đây là chuyện 18+, cô vội vàng thu gom đồ đạc, đi nhẹ nhẹ ra ngoài cửa.

Sau khi đóng cửa lại, Thiên Bình mới có thể hoàn hồn. Ba mẹ Kim Ngưu... thật là quá... ờm... Thôi bỏ đi! Thiên Bình lại tiếp tục công việc của mình, trong đầu không ngừng suy nghĩ.

Vài ngày sau...

Vẫn như thường lệ, Thiên Bình sau khi lau dọn nhà cửa thì bắt đầu thu gom đồ để đi giặt.

Cạch.

Khi cô đang lui hui lấy cái áo khoác treo trên ghế so-fa thì cách cửa chính chợt mở. Và đập vào mắt cô chính là hình ảnh người phụ nữ đêm đó đang khoác tay một người đàn ông lạ hoắc, cô thì là mình nhớ mặt rõ người đàn ông hôm nọ và hoàn toàn chắc chắn ông ta không phải người đàn ông hôm nay. Thiên Bình mắt chữ A, miệng chữ O nhìn hai người đang từ từ tiến lại gần mình.

Người phụ nữ kia có gương mặt trái xoan nhỏ nhắn, trông rất sắc sảo, đôi mắt với hàng mi cong vút dài hẹp quyến rũ. Mái tóc đen mượt của cô thả dài lượn sóng, một chiếc đầm ôm ngắn nhẹ nhàng bao trọn lấy từng đường cong cơ thể khiến cho đàn ông hận không thể biến thành chiếc đầm đó.

Người phụ nữ ấy thì thầm cái gì đó với người đàn ông, ông ta không nhanh không chậm đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ rồi liếc mắt qua Thiên Bình, khẽ cười. Thiên Bình cũng chỉ ngậy ngốc mỉm cười đáp lại. Rồi thì người đàn ông đó bước lên lầu, đi vào căn phòng số hai bên trái.

Còn người phụ nữ? Cô ta tiến lại gần Thiên Bình, khoe miệng nhếch lên một đường cong vô cùng, vô cùng quyến rũ. Nhìn kỹ, Kim Ngưu thật giống mẹ, đôi mắt cả hai đều lạnh lùng vô cảm, thần thái lại cao ngạo nhưng cũng rất âm lãnh.

“Thiên Bình sao?” Cô ta nâng cằm Thiên Bình lên, bạc môi khẽ mở. “Kim Ngưu, con thật là biết chọn người. Quả là không tồi... không tồi...” Một nụ cười quyến rũ lại nhẹ nhàng xuất hiện trên khoé môi, người phụ nữ ấy rời đi, vẫn là tiến vào căn phòng số hai bên trái.

Thiên Bình thở mạnh, trượt ngồi như té xuống ghế so-fa, tim đập thật mạnh.

“Cuối cùng... mẹ của cậu ấy là loại người gì thế này?”

20. Chương 18

Thiên Yết nằm dài trên giường, lẩn qua lẩn lại mãi cũng không muốn dậy. Hôm nay là thứ bảy mà, cô muốn ngủ thêm tý nữa. Nhưng...

Reng... Reng...

“Alo? Tiểu Tử?”

“Dậy! Dậy mau! Chị sắp đi gặp cái tên khốn khiếp đó rồi!”

Tít... Tít...

Haiz... Song Tử là vậy, cứ thích nói nửa chừng rồi cúp máy, chưa kịp cho người ta trả lời gì hết. Thiên Yết uể oải bò xuống giường. Cái bà chị họ này...

15 phút sau tại nhà Song Tử...

“Giờ chị tính sao? Đồng ý hay không đồng ý?” Thiên Yết ngồi khoanh chân, tay chống cằm nhìn Song Tử đang loay hoay chọn váy.

“Chị nghĩ chắc đồng ý đại đi, dù sao cũng chỉ là quen thôi mà. Cái này được không?” Song Tử xoay người sang Thiên Yết, đưa bộ váy ướm lên người.

“Không, quá già! Vậy cũng được. Nhưng mà... haiz... thôi không gì...”

“Okay! Chị chọn bộ này! Let’s go, let’s go! Chị trễ 10 phút rồi!!!”

“.....”

Công viên 30 phút sau...

Thiên Yết tìm được một chỗ núp khá hoàn hảo theo lời của Song Tử để theo dõi hai người. Nếu tên Pan dám giở trò gì, cô sẽ gọi người ra hỗ trợ.

“Pan.” Song Tử với chiếc áo crop top màu trắng phối với váy da đen và đôi boots trông cực kỳ xinh xắn. “Xin lỗi, tôi đến trễ.”

“Song Nhi, em đẹp quá.” Pan tiến lại, nắm lấy tay cô, kiss nhẹ lên đó.

“Nah~ cảm ơn, nhưng đừng gọi gọi tôi bằng cái tên đó.” Song Tử nhanh chóng giật tay lại, mắt lơ đãng nhìn sang chỗ khác.

“Song Tử, em biết nếu không nghe lời anh thì anh sẽ nói chuyện đó ra chứ?”

“Okay, okay, fine! Honey, chúng ta đi đâu bây giờ?” Song Tử cố nặn ra nụ cười giả tạo nhất có thể.

“Tốt.” Anh kiss nhẹ lên má cô nhưng bị cô đẩy ra. “Được thôi, đến chỗ mà em thích nhất đi, gấp thú nhè.”

“Ồ.”

Thiên Yết thở dài, vì Pan mà cô phải ngồi đây bị muỗi đốt. “Tên Pan chết bầm.” Cô mắng khề.

“Này, cho em. Lúc trước em rất thích gấp thú mà, không có hứng thú sao?” Khoé miệng Pan khề nhếch lên, ánh mắt nhìn Song Tử đầy thích thú.

“Em thích lắm, cảm ơn anh.” Song Tử cười giả lả, đoạn nghĩ thầm. “Thích cái @&%*#¥€ ấy! Đồ điên!”

Bộp.

Một cậu con trai do không để ý nên đụng vào người cô.

“Xin lỗi. Ô?!”

Sư Tử mở to mắt nhìn Song Tử đang đi với một chàng trai lạ mặt. Quái, cậu nhớ cô từng nói cô không có bạn trai cơ mà. (Đừng hỏi ta vì sao Sư Tử lại hỏi Song Tử có bạn trai chưa :’>)

“Cô....”

Ngay khi cậu vừa định mở miệng nói tiếp trong gương mặt bối rối của Song Tử và ánh mắt tò mò của Pan, Thiên Yết đã nhanh chóng xuất hiện, ôm lấy cánh tay cậu.

“Anh đi lâu quá đấy, làm em chờ mãi. Đi thôi!” Thiên Yết cười gượng rồi gật đầu với Pan một cái. “Xin lỗi, bạn trai tôi nhầm người ấy mà. Đi anh! Nhanh lên!!!”

“Ể?!” Sư Tử ngêch mặt ra, hết nhìn Song Tử lại nhìn Thiên Yết rồi quay sang Pan.

Nói đoạn, Thiên Yết kéo Sư Tử đi mất hút. Lúc này, Song Tử cô mới có thể thở phào nhẹ nhõm, đưa tay lên vuốt vuốt ngực.

“Kia không phải là Song Tử à?” Sư Tử nhìn Thiên Yết, thắc mắc.

“Đúng là chị ấy, nhưng... haiz... Thầy cứ ngồi đây theo dõi đi.” Thiên Yết nhăn mặt, kéo Sư Tử núp xuống một bụi cây gần đó. Thú thật, có cậu cô cũng yên tâm hơn, nếu như lỡ xảy ra chuyện gì, chắc hẳn cậu cũng có thể giải quyết, nhỉ?!

“Okay...” Sư Tử vẫn là khuôn mặt chẳng hiểu gì, cùng Thiên Yết núp trong bụi cây quan sát. “Nhưng đó là ai vậy?”

“Anh ta tên Pan, là bạn trai cũ của Tiểu Tử, em cũng chả biết hẳn muốn quay lại làm gì nữa. Tên này lúc trước quá lãng nhăng nên bị Tiểu Tử đá, chắc là muốn nối lại tình xưa đây mà.”

“Ồ, ra vậy.” Sư Tử gật gù đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó lại lặng lẽ đánh giá đối tượng tên Pan kia.

Sau hơn 30 phút chơi vài trò chơi, tâm trạng Song Tử cũng khá lên đôi chút. Cô chạy nhảy khắp nơi, chụp ảnh rồi còn làm trò với Pan nữa.

“Đấy mà gọi là cô ấy đá hấn sao?” Sư Tử nói khê.

“Em hiểu mà, em hiểu tính của chị ấy mà...” Thiên Yết hắc tuyến giăng đầy đầu, cảm giác như có một con quạ bay ngang không ngừng kêu éc éc.

“Song Nhi, anh muốn dẫn em đến một nơi.”

“Đi đâu? Đi đâu?” Song Tử hào hứng hỏi.

“Đi theo anh.”

“Okay!”

Thiên Yết giật mình nhìn Song Tử hồ hởi bước theo Pan, thậm chí còn quay lại đá mắt với cô nữa chứ.

“Thầy, đi theo, mau lên! Mau lên!”

“Ồ ờ...”

Sư Tử chớp mắt vài cái, không nhanh không chậm liền kéo Thiên Yết chạy như bay ra chiếc moto phân khối lớn màu đen của anh.

“Moto á?”

“Uh, nhanh lên, không kịp nữa bây giờ!”

Sư Tử vừa nói vừa cài dây nón bảo hiểm cho cô, điều này làm Thiên Yết có chút rung động. Tại sao cậu lại giúp cô nhỉ? Sư Tử trông khá nghiêm túc, không hề có vẻ cợt nhả như ngày thường. Thiên Yết khẽ mỉm cười, ánh mắt nhìn cậu thoáng chút ấm áp.

“Em ngây ra đó làm gì! Đi mau!”

Sư Tử nói lớn làm Thiên Yết giật cả mình, vội vàng nhảy lên yên sau.

Chiếc xe phóng nhanh như xé gió, Thiên Yết sợ hãi ôm chặt lấy Sư Tử không dám buông. Phía yên trước, có người nào đó bạc môi cười đắc ý.

“Anh định dẫn tôi đi đâu vậy Pan?” Song Tử thò đầu ra ngoài cửa kính xe hơi, thưởng thức cảm giác gió len lỏi qua từng lọn tóc.

“Song Nhi, em làm ơn ngồi yên được không? Coi chừng cái đầu đó.” Pan cười khỏ, tại sao bây giờ anh lại biến thành người trông trẻ thế này.

Két... ét... t... t...

Cuối cùng, hai chiếc xe cùng lúc dừng lại ở một nhà nghỉ nhỏ bên ngoài thành phố.

“Nhà nghỉ Marmeld. Nhà nghỉ... Nhà nghỉ? Nhà nghỉ sao?” Song Tử giãy nảy lên. “Nè!”

“Sao? Em nói muốn đi theo anh đến đâu cũng được mà.” Pan nở một nụ cười nửa miệng, vẻ tinh ranh hiện lên rõ nét.

“Buông ra! Anh! Buông tôi ra!!!”

Sư Tử và Thiên Yết bắt đầu xuống xe, theo dõi tình hình. Thấy Pan hai tay kéo Song Tử vào nhà nghỉ nhỏ, cả hai nhìn nhau tròn mắt.

“Có chuyện rồi thầy! Chúng ta phải làm sao đây?” Thiên Yết sợ hãi lay lay cánh tay của Sư Tử.

“Em ở đây, thầy ra đó. Okay, ngồi yên nhé!”

Nhưng khi Sư Tử vừa đứng dậy định xông ra thì đã có một bóng đen đột ngột đứng chắn phía trước làm cậu phải dừng lại.

“Ma Kết...” Thiên Yết nói khẽ, ánh mắt nhìn cậu đờm buồn.

Bốp!

Một cú đấm ngay giữa mặt làm Pan lão đảo lúi lại, tay buông Song Tử ra. Do mất đà, Song Tử loạng choạng bật ngã ra sau. May thay, cánh tay của Ma Kết đã nhanh chóng ôm eo, kéo cô vào lòng.

Một mùi hương bạc hà đầy nam tính bao bọc lấy Song Tử, cánh tay rắn chắc giữ lấy sau đầu cô. Đây cũng không phải là lần đầu tiên có người ôm cô áp vào lòng ngực. Nhưng không hiểu sao, cái cảm giác như thế này, cái cảm giác Ma Kết ôm cô như thế này... Song Tử đỏ mặt đứng yên, không dám động đậy.

“Tao chẳng phải đã nói mày rồi sao, tên kia.” Ma Kết cất giọng trầm trầm, ánh mắt thâm trầm hướng về phía Pan.

“Song Tử là của tao, nghe rõ chưa? Cô ta là bạn gái của tao, liên quan gì đến mày?” Pan một tay chống dưới đất, một tay lau máu ở khoé miệng.

“Mày...!”

Không nhanh không chậm, Ma Kết để Song Tử sang một bên, xông vào đánh nhau với Pan.

“Này! Dừng lại!” Song Tử hai tay ôm Ma Kết từ đằng sau, miệng không ngừng la hét. “Dừng lại Ma Kết!” Cô một tay chặn trước ngực Pan, một tay đẩy Ma Kết ra.

“Em có muốn bị hạ hạnh kiểm không?”

“Hey, tôi vừa cứu cô đó!” Ma Kết bất mãn nói, tay chỉ về phía Pan. “Hắn không đáng để cô quan hệ đâu Song Tử.”

“Quan hệ? What the...?! Hey hey hey, anh nghĩ tôi với anh ta.... no no no, that’s imposible!”

“Này, hai người biết tôi vẫn còn ở đây chứ?” Pan nhướn mày, hai tay đút vào túi quần.

“.....”

Ma Kết không nói hai lời, một tay kéo Song Tử đi mất.

“Wey wey, nè!”

“.....”

Thiên Yết nhìn theo bóng lưng của Ma Kết, trong đầu nghĩ vẩn vơ gì đó. Cô ngồi bệt xuống bãi cỏ, ánh mắt nhìn về phía xa xăm.

Sư Tử hết nhìn Ma Kết lại nhìn Song Tử, nhưng đôi mắt cậu chợt trùng xuống khi liếc sang Thiên Yết. Đúng là, cái cảm giác không thể có được cái mà mình muốn, rất khó chịu. Sư Tử thở dài, đưa tay kéo lấy tay Thiên Yết đứng dậy.

“Hết chuyện rồi, về thôi.”

“Uhm...”

Thiên Yết không nói gì, chỉ im lặng để yên cho Sư Tử đội nón cho cô. Cô ngồi lên yên sau, choàng tay ôm lấy Sư Tử.

“So... em định về nhà luôn à?”

“Uhm...”

“Có muốn đi ăn ở đâu không?”

“Tuỳ thầy.” Thiên Yết tay siết lấy tấm lưng rộng lớn ở phía trước, khẽ áp đầu vào.

“Yết Yết...” Sư Tử thở dài.

Chiếc xe lao vun vút trong gió, xé toạc đi những suy nghĩ trong đầu của cả hai.

“Ma Kết, buông ra! Thả cô ra! Ma Kết!” Song Tử cuối cùng cũng rút được bàn tay về. “Em làm cái quái gì vậy? Tại sao tự dưng lại kéo cô đi?” Cô xoa xoa cổ tay, không biết đây là lần thứ mấy cậu nắm tay cô như thế rồi.

“Không biết.” Ma Kết trả lời nhẹ tênh.

“Không biết? Cô biết em thích cô nhưng em cũng phải biết cô lớn tuổi hơn em chứ. Như vậy không được!”

Ma Kết mặt đen như đất nồi: “Huh? Tòì thích cô hồi nào?”

“Vậy tại sao em lại nắm tay cô? Tại sao lại kéo cô đi? Huh? Trả lời đi!” Song Tử gào lên, trong lòng bức bối, thập phần khó chịu. Cậu nhóc này, xuất hiện mọi lúc mọi nơi cứu cô khỏi tên Pan, không lẽ đó chỉ là tình cờ tương trợ?

“.....”

Ma Kết không nói gì, chỉ xoay người đi, bỏ mặc Song Tử hậm hực đứng đó.

21. Chương 19

Sáng thứ bảy...

Kính... coong...

“Chào mừng mọi người.” Thiên Yết mở tay nắm cửa, hướng cả đám một nụ cười ấm áp.

“Vào đi, vào đi!” Sư Tử chỉ đợi đến lúc này, vội phóng nhanh vào nhà trước. “Các em đi hướng này, ừ ừ, mang cái thùng vào phòng kia. Em! Chậm chậm thôi, ở đây có lát đá Graphit, cẩn thận coi chừng bị trầy... blah... blah...”

Sư Tử cứ huyền thuyên mãi về chỗ này chỗ kia, cứ như cậu rất quen thuộc với nơi này dù mới chỉ đến có một lần. Điều này tình cờ lại khơi dậy sự hoài nghi trong lòng các học sinh về cái gian tình thầy-trò giữa cậu và Thiên Yết, chỉ khổ cho cô cứ đứng nhử mầy mải mà vẫn không làm được gì.

“Thiên Bình, cậu đang vẽ hình gì vậy?” Một cô học sinh với mái tóc ngắn ngó đầu sang Thiên Bình.

“Cỏ hoa lá gì đó, tớ nghĩ bằng rôn phải thêm một chút thiên nhiên cho sinh động.”

“Cẩn thận kéo nhiều hoa quá nó sến...” Thiên Yết mỉm cười, với tay lấy cây kéo đưa cho Cự Giải.

“Cảm ơn. Ủa, Kim Ngưu đâu? Sao bây giờ vẫn chưa đến?”

“Ồ, nãy giờ đúng là không thấy cậu ta thật.”

“Nè, có ai có số điện thoại Kim Ngưu không?” Sư Tử hỏi, tay cầm cây kẹo lolipop hiên ngang đứng chống hông.

“Em có!” Thiên Bình đứng phắt dậy, rước lấy ba mươi mấy ánh mắt tò mò của mọi người. “À... Tại... tại em là Thư ký nên chắc chắn là phải để ý những bạn... à... như Kim Ngưu.” Thiên Bình đưa tay vuốt vuốt tóc, biết mình bị hổ nên chậm chậm ngồi xuống lấy điện thoại ra gọi.

Tít... Tít... Tít...

“Thuê bao quý khách vừa gọi không liên...”

Cạch.

“Sao rồi, được không?” Thiên Yết hỏi khề.

“Không được, cậu ấy không bắt máy. Thầy Sư, để em đi bộ đến nhà cậu ấy xem sao, cũng gần đây thôi.”

“Okay, đi đi.” Sư Tử vẫy tay, ngồi xuống bên cạnh Thiên Yết làm cô nhú mày nhích qua.

“Em cũng đi nữa.” Cự Giải đứng lên, bước đến chỗ Thiên Bình. “Nếu có chuyện gì, hai người thì vẫn tốt hơn một người.”

“Okay, đi mau đi.” Sư Tử lại vẫy vẫy tay, ngồi nhích sang Thiên Yết một chút. “Em làm cái gì vậy? Thầy có ăn em đâu.”

Thiên Yết mặt đen như đất nòi: “.....”

Học sinh hào hứng rì rầm.

Nhà Kim Ngưu 25 phút sau...

Kính... coong...

Không có ai mở cửa.

Thiên Bình và Cự Giải bốn mắt nhìn nhau, bấm bụng cùng mở cửa.

Cạch.

“Xin lỗi, có...”

Rầm!!!

Xoảng!!!

“Dừng lại đi! Tôi chịu hết nổi rồi.” Là tiếng của Kim Ngưu, cậu đang nói chuyện với ai vậy? “Nếu thật là một người mẹ, người ta sẽ không bao giờ làm như vậy!”

“Mày câm đi! Mày có biết tao phải cực khổ như thế nào mới có thể nuôi mày ăn học không?” Tiếng của phụ nữ sao? Thiên Bình mím môi nhìn Cự Giải, giọng nói này cô đã nghe qua rồi.

“Vậy thì nghỉ. Tôi không thích xài những đồng tiền dơ bẩn như vậy! Bà có biết cảm giác của tôi như thế nào khi mẹ mình luôn luôn cặp kè hết người đàn ông này đến người đàn ông khác?”

“Câm ngay!” Mẹ của cậu hét lên, tay vung một cái tát hướng thẳng mặt Kim Ngưu.

Bốp!

“Cự Giải?” Kim Ngưu hoảng hốt khi bỗng dưng bị đẩy ra, càng hoảng hốt khi thấy Cự Giải là người hứng chịu cái tát ấy cho mình.

“Giải Giải, cậu có sao không?” Thiên Bình giật mình chạy lại, nhìn vào khuôn mặt in năm ngón tay ấy mà tim đau nhói, dù sao Cự Giải cũng nổi tiếng là yếu ớt, chỉ một cái tát thôi mà miệng cậu đã đầy máu là máu. (Đánh mạnh quá ấy mà)

“Xin lỗi... Cô...” Mẹ Kim Ngưu đôi mắt hoang mang nhìn cả ba, cơ thể vô thức lùi lại.

“Thật sự cô không hiểu Kim Ngưu!” Thiên Bình giàn giụa nước mắt quay phắt lại, mặt đối mặt với mẹ của cậu. “Tại sao cô lại làm như vậy? Cô biết là Kim Ngưu lúc nào cũng yêu thương cô mà! Cậu ấy chỉ muốn tốt cho cô nên mới ngăn cản. Cái nghề mà cô làm đó, quả thật rất không tốt.”

Thiên Bình nói xong không chịu nổi mà đứng đó khóc rống lên. Cự Giải định nói gì đó nhưng Kim Ngưu đã nhanh chóng đưa tay ôm cô vào lòng.

Mà mẹ của cậu, nước mắt cũng bắt đầu chảy dài. Cô ngồi bệt xuống đất, tay không ngừng lau nước mắt.

“Mẹ xin lỗi con, mẹ xin lỗi con rất nhiều. Có điều này, mẹ nghĩ cuối cùng cũng phải nói cho con biết thôi. Đó là về ba con.” Cô bắt đầu hoài niệm, giọng nói nhỏ dần, chậm lại, ánh mắt nhìn về nơi xa xăm nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi. “Lúc còn học cấp ba, mẹ là con gái của một gia đình giàu có, được gia giáo rất cẩn thận, nhưng không may gia đình bị phá sản, mất hết tất cả. Lúc đó cũng là lúc mẹ biết ba con.

Ông ấy dẫn mẹ đi bar để quên đi muộn phiền. Sau được vài tháng, mẹ biết tin mình có thai. Nhưng tiếc là... ông ngoại con sau khi biết được liền đuổi mẹ ra khỏi nhà vì mẹ quyết không chịu phá thai, còn ba con... bật vô âm tín. Mẹ vì không biết làm gì để nuôi con nên đành sinh con ra rồi dấn thân vào con đường mại dâm. Mẹ... mẹ... mẹ đã không biết nên làm gì lúc đó. Mẹ không có nghề nghiệp, không bằng cấp, không có gì cả. Nếu mẹ không như vậy, con sẽ không có cuộc sống sung túc... Hức... hức...”

Cô nói xong liền đưa hai tay lên mặt mà khóc lớn. Thiên Bình nước mắt giàn giụa cũng đi đến nắm lấy bàn tay cô. Cự Giải nước mắt chảy xuống nhưng nhanh chóng lau đi. Kim Ngưu cúi gầm mặt, cậu quyết không khóc. Lần này cậu sai thật rồi, mẹ đã hy sinh mọi thứ vì cậu, cậu phải làm cái gì đó. Đúng! Cậu phải làm gì đó để đáp trả công ơn dưỡng dục của mẹ.

“Mẹ... con... con xin lỗi.” Kim Ngưu nói khẽ, ánh mắt thoáng một tia sáng. “Con sẽ không làm cho mẹ thất vọng nữa đâu, con hứa. Sau này, hãy để con nuôi mẹ, mẹ không cần phải dựa dẫm vào mấy tên đàn ông đó nữa.”

“Kim Ngưu...”

Kim Ngưu bước đến ôm lấy mẹ mình, hướng Thiên Bình và Cự Giải cười nhẹ.

“Cảm ơn.” Cậu nghĩ thầm.

“Kim Ngưu, cậu hết khóc chưa?” Thiên Bình mỉm cười hỏi, còn một đoạn nữa là đến nhà Thiên Yết rồi.

“Tôi không khóc.” Kim Ngưu quay đầu sang một bên quả quyết, tay dút vào túi quần.

“Thật à? Vậy có nghĩa là cậu có thể chảy mồ hôi qua mắt.” Cự Giải cười hì hì, hất đầu với Kim Ngưu một cái.

“Thằng này...” Kim Ngưu bật cười nhẹ, kẹp đầu Cự Giải xuống, chà chà một cách mạnh bạo.

“Ha ha ha!”

Kính... coong...

“Ừa, tới rồi à? Vào đi!” Sư Tử mở cửa, tay đang cầm một quả táo, bày ra điệu bộ thanh thoi.

“Thầy à... thầy cũng đừng có tùy tiện quá, đây đâu phải là nhà của thầy...” Thiên Bình nghĩ thầm, đoạn kéo Kim Ngưu cùng Cự Giải vào nhà.

“Mọi việc làm tới đâu rồi? Xin lỗi, tôi đến trễ.” Kim Ngưu cười nhẹ nhìn mọi người.

“Giế? Thằng này hôm nay cười luôn bây!”

“Ê tao nhìn lầm hay đó là thằng Ngưu poker face?”

“Mày nhìn đúng rồi, không ngờ bây giờ mình lại phải gọi nó là mặt cười ngu, haiz... Đời không ai đoán trước được...”

Kim Ngưu hắc tuyến giăng đầy đầu nhìn đám bạn trước mắt. Quả là bây giờ cậu mới biết mình có nhiều biệt danh như vậy. Nhưng ánh mắt Kim Ngưu bỗng trở nên ấm áp khi nhìn thấy cô gái với mái tóc vàng xoăn đuôi đang cười đùa đằng xa.

“Thiên Bình, tôi nghĩ là tôi đã thích cô rồi.” Cậu mỉm cười, một nụ cười cực kỳ hạnh phúc.

22. Chương 20

Cũng là sáng thứ bảy...

“Alo?”

“Mẹ à? Con chuẩn bị về nhà đây. Vâng ạ, dạ dạ. Bye mẹ!”

Song Ngư cúp máy, miệng nở một nụ cười nhạt, trên tay cô là xấp tài liệu cần đưa cho mẹ. Haiz... Cũng lâu rồi cô không về nhà, không biết mẹ có khoẻ không.

Cạch.

“Tiểu Ngư Nhi...”

Mẹ cô, một người phụ nữ thành đạt, là người làm trong Sở giáo dục. Lâu nay luôn làm tốt nhiệm vụ, được người người kính trọng. Bà cỡ chừng 40 mấy tuổi, phong thái sang trọng, thanh lịch. Chồng bà mất sớm, để lại hai mẹ con nương tựa nhau mà sống. Song Ngư rất biết đỡ đần cho mẹ, luôn ngoan ngoãn nghe lời.

“Mẹ... Con nhớ mẹ quá...” Song Ngư vừa về nhà đã ôm lấy mẹ, hít hà mùi hương ấm áp trên người bà.

“Con bé này, con mới dọn ra ở riêng có mấy tuần thôi chứ có phải mấy tháng đâu.”

“Hi hi... Mẹ à, đây là tài liệu của mẹ.” Song Ngư ngồi xuống ghế, hai tay để xấp tài liệu lên bàn.

“Ngư à, bên Úc cũng đã gửi thư nhập học đến, khoảng hai tháng nữa con chuẩn bị đồ đạc sang đó là được rồi.”

“Dạ...”

“Sao vậy? Chẳng phải mơ ước sau này của con là được học ngành hội hoạ kiến trúc à?”

“Con biết, nhưng mà... bỏ lại các học sinh như vậy, con không đành lòng.”

“Con gái à, con cũng không phải là giáo viên, chuyên môn của con mới là không đủ để dạy dỗ, gốc quá đi. Đầu phải không có con, chúng nó không thành tài được đâu.”

“Uhm... Con biết rồi...” Song Ngư cười nhạt, đoạn lại được mẹ ôm vào lòng.

Sắp tới sẽ phải xa rời ngôi trường đó rồi, phải xa rời Bạch Dương... Bạch Dương...

Song Ngư hai tay siết chặt lấy mẹ. Cô sẽ xa cậu, sẽ tập quên dần, sẽ không còn thích cậu nữa...

Reng... reng...

“Alo? Nào Cá? Có chuyện gì?” Song Tử tay cầm điện thoại áp vào má, mắt đảo dáo nhìn xung quanh.

“Bà Nào Dơi ấy! Chuẩn bị đi, thư mời nhập học của tui cũng đến rồi, sau Hội thao là tui mình hết nhiệm vụ ở trường, tui với bà đường ai nấy đi. Bà cũng bắt đầu qua Mỹ du học, đừng có mãi chơi quá lại quên.” Song Ngư cằn nhằn trong điện thoại, cái con bạn này, ai chứ Song Tử thì lúc nào cũng phải để người khác phải nhắc nhở.

“Ồ ờ, biết biết... Mấy cái đánh giá trường học gì đó xong hết rồi hả? Bà đưa rồi phải không? Okay, còn sau Hội thao là xong nửa cuối cùng. Nhưng mà nói nghe, để hết HKI được không? Dù sao tui mình cũng còn 1 tháng chuẩn bị bay mà, lo gì?”

“Ừ okay, để tui nói lại với mẹ. Bye Nào Dơi.”

“Bye Nào Cá!”

Song Tử cúp máy, mắt hướng về phía căn nhà lụp xụp đằng xa.

Cốc... Cốc...

“Song Tử?” Ma Kết mặt tối sầm khi thấy người đứng trước cửa là cô giáo sinh thực tập thân yêu của mình.

“Ấy khoan khoan! Cô có điều muốn nói!” Song Tử vừa thấy Ma Kết toan đóng cửa liền lách người vào trong, hậu quả là nửa người bị kẹp bên ngoài. “Ấy ya ya~ đau nha... Em đó! Đừng có lạnh lùng như vậy chứ, người ta đến đây thăm em cơ mà...”

Song Tử chu môi luyên thuyên, không để ý khoé môi Ma Kết khê nhếch lên một cái.

“Két Két yêu dấu, xem cô đem cho em cái gì nè! Tada~ bấp cải xanh!”

Ma Kết mặt đen như đất nồi:“.....”

“Khoan khoan, còn nữa! Tada~ cà chua!”

“Cô về được rồi đó...”

“Aiz... Cô sẽ làm mì xào cho em ăn! Để coi a~ cái chảo ở đâu nhỉ?”

Song Tử giả vờ không chú ý đến Ma Kết, lúi húi đi vào nhà bếp. Cậu đứng đó nhìn cô lắc đầu, cơ mặt giãn ra, ánh mắt chứa đầy ấm áp yên lặng theo dõi bóng lưng nhỏ bé đó.

Ma Kết ngồi xuống chiếc ghế gỗ nhỏ, mắt hướng về phía bàn thờ. Mẹ ơi, mẹ thấy không, con trai mẹ cũng đào hoa lắm đấy chứ... Ma Kết mỉm cười chống một tay lên cằm. Nhưng cái khoảnh khắc yên ắng này chẳng giữ được bao lâu, vì cứ vài phút lại có một tiếng hét.

“Ai da! Dầu bắn vào tay rồi!”

“Ồi ôi! Hết hồn, mém đổ.”

“Ủa ủa, một gói bột nêm, một gói rau, còn cái gì nữa ta?!”

Song Tử sau một hồi loay hoay dưới bếp thì hai tay bưng một đĩa mì xào hoành tráng bước ra.

“Tèn ten~ mì xào đặc quyền của Song Tử ta đây! Két Két, chỉ có em với Yết Yết là được ăn thôi đó nha, ha ha!”

Song Tử phô trương quảng cáo một hồi cũng bắt đầu dọn chén đĩa ra.

Ma Kết im lặng không nói, cậu đưa tay gấp thử vài sợi mì đưa vào miệng.

“Thế nào? Thế nào?” Song Tử nín thở hỏi, ánh mắt to tròn chờ đợi câu trả lời.

“Không tồi.” Ma Kết cười nhạt, tay bắt đầu gấp thêm mì vào chén.

“Ha ha ha! Cô nói rồi mà, nói rồi mà!”

Song Tử vừa ăn vừa liến thoắng kể chuyện. Nào là lúc Thiên Yết còn bé bị cô ăn hiếp ra sao, nào là lúc mới vào lớp một cô hồi hộp thế nào, còn có chuyện lúc quen tên Pan nữa.

“Đó đó, hồi đó hần đẹp trai lắm, ai ngờ đầu lại là tên lẳng nhăng như thế. Haiz... Cô cũng chẳng biết hần muốn quay lại làm gì nữa.”

“Vậy tại sao lại đồng ý?” Ma Kết cất giọng trầm trầm, có vẻ rất quan tâm đến chuyện này.

“À... Tại... khó nói lắm... Haiz...”

Một bầu không khí im lặng bao trùm, Song Tử cũng không biết nói gì, chỉ im lặng cầm đầu ăn. Còn Ma Kết cậu lại đắm chìm với hàng ngàn những suy nghĩ vẩn vơ. Cứ thế, hai tiếng đồng hồ bắt đầu trôi qua nhanh chóng.

Nhân Mã dạo này chẳng hiểu sao rất siêng, sáng nào cũng chạy qua giúp Cự Giải dọn đồ ra chợ bán.

“Giải Giải, em dọn bên đó đi, chị bên này.”

“Uhm, em biết rồi.”

Nhìn Nhân Mã lúi húi bưng đồng trái cây ấy là trong lòng, Cự Giải lại nảy sinh ra một cảm giác khá là kỳ lạ. Cậu muốn che chở cho cô.

Cái what the...?! Cậu có là cái gì của cô đâu nhỉ? Huống hồ gì, đó lại là đàn chị... Cự Giải lắc lắc đầu, đoạn cùng Nhân Mã chất đồ lên xe kéo.

Bộp.

Một trái táo đỏ rơi xuống đất.

Nhân Mã thấy vậy, vội vàng cúi xuống nhặt, cùng lúc Cự Giải cũng đưa tay ra. Thế là, tay chạm tay a~

“À, xin lỗi, chị...” Nhân Mã lúng túng rút tay lại, cảm giác tim đập thình thịch.

“Em... ờ... không sao, không sao, ha ha!” Cự Giải cười gượng, vội nhặt trái táo lên rồi một mình đẩy xe đi mất (không hiểu sao lúc này mạnh dõ).

Nhân Mã đứng một lúc, ngây ngốc nhìn theo bóng lưng của Cự Giải, trong đầu bỗng hình thành những suy nghĩ kỳ lạ.

Tại sao... tại sao lúc này, Cự Giải lại ra dáng con trai như thế... Ấy gờm đã, cậu trước giờ vẫn là con trai cơ mà... Cô là đang bị cái gì vậy nè?! Nhân Mã giật mình lắc lắc đầu, vội vã chạy theo.

23. Chương 21

Một đêm trăng tròn, Bảo Bình sau khi thay váy ngủ liền khoác chiếc áo khoác mỏng mở tung cửa ban công, đứng đó ngắm nhìn bầu trời đêm. Cô thật sự rất nhớ nhà và nhớ mẹ. Không biết bây giờ mẹ cô có khoẻ không nhỉ? Không biết ngôi nhà thân yêu của cô bây giờ có còn nguyên vẹn hay không. Haiz... Bảo Bình cô đây luôn nhớ mãi một câu mà mẹ đã nói: “Người khác dạy con của họ phải đối xử tốt với tất cả mọi người, nhưng mẹ thì không. Con gái à, hãy chỉ đối tốt với những người đối xử tốt với con.”

Cạch.

Tiếng mở cửa ban công bên phòng Xử Nữ ngay lập tức cắt đứt mạch suy nghĩ của Bảo Bình. Cô nhanh chóng núp sau tấm màn nhung, khẽ đưa mắt theo dõi cậu.

“Mẹ, con đã nói là không đồng ý rồi mà... Không, ý con là... Con xin lỗi. Vâng, nhưng bây giờ còn có hôn ước nữa sao?” Xử Nữ nhú mày, tay mở cửa một cách thô bạo, hành động rất hiếm khi gặp ở một người luôn cư xử đúng mực như cậu. “Vâng, tất cả theo ý mẹ...”

Xử Nữ sau khi cúp điện thoại liền thở dài, vẻ mặt suy nghĩ lo lắng, nhưng rồi lại nhanh chóng giãn ra khi nhìn thấy Bảo Bình đứng núp phía ban công bên cạnh.

“Chưa ngủ à?”

“Uhm, ngủ không được.” Bảo Bình nhún vai một cái.

“Thay đồ đi, chúng ta chuẩn bị có khách.”

“Có khách?”

“Uhm.”

Lời vừa dứt, Xử Nữ đã nhanh chóng quay về phòng. Bảo Bình bĩu môi. Hôn ước sao? Không biết cô gái nào mà xấu số thế nhỉ? Liếc mắt nhìn xuống dưới sân trước, cô thấy một chiếc Ferari màu đen đang chậm chậm rời khỏi cổng. Đoán biết đó chính là Xử Nữ đi rước cô dâu tương lai về, cô chợt cười gượng một cái, nhưng lại nhanh chóng quay vào trong thay trang phục.

Xử Nữ nhìn vào bảng số ghi ngày giờ ở sân bay. Chuyến bay của Alisa đáng lẽ phải đáp xuống từ hai giờ trước rồi chứ. Tại sao đến bây giờ vẫn không thấy mặt?

“Anh!” Một giọng nói đáng yêu cất lên từ cô gái có mái tóc màu nâu nhạt uốn gọn sóng đằng xa nhanh chóng thu hút sự chú ý của Xử Nữ. “Xin lỗi, là do chuyến bay của em bị hoãn lại 30 phút.”

Xử Nữ không nói gì, chỉ mỉm cười đáp lại. Cậu lặng lẽ cầm túi hành lý của Alisa đi thẳng ra xe. Nhưng cô không những không khó chịu, ngược lại trên môi còn nở một nụ cười ngoan ngoãn nghe theo.

1h45 phút sau tại nhà Xử Nữ...

“Evangel! Jelly! Đừng nghịch nữa, nếu không lát nữa chị méc anh Xử của tụi em bây giờ!” Bảo Bình chỉnh trang lại y phục, không quên quay sang liếc hai đứa nhóc sinh đôi đang cố gặm cái bình cổ từ thời thể chiến thứ nhất kia.

“Dạ!” Evan và Jelly đồng thanh rồi lại bò lăn ra đất cười ha ha.

Bảo Bình thở dài. Từ khi nào mà cô lại trở thành bảo mẫu của hai đứa nhóc mới có mười một tuổi rưỡi như thế này...

Cạch.

“Quản gia, ông sắp xếp phòng cho Alisa giúp tôi.”

“Vâng ạ.”

Xử Nữ từ ngoài đi vào, ánh mắt băng lãnh lướt qua toàn bộ rồi dừng lại trên người của Bảo Bình.

“Tại sao lại ăn mặc như vậy?”

“Lúc nãy cậu nói có khách mà...” Bảo Bình méo mặt cười, cái tên này, là đấng trí hay cố tình đây?

“Ừ...” Xử Nữ thở dài, đoạn liếc mắt sang Evangel và Jelly làm cả hai đồng loạt phô trương ưỡn ngực đứng ngay ngắn thành hàng. “Về phòng ngủ đi.”

“Dạ!” Nói rồi hai đứa ủa nhau chạy một mạch về phía phòng mình.

Bảo Bình cười nhẹ, ánh mắt tò mò hướng ra phía cửa. Không biết cô vợ tương lai ấy của cậu là người như thế nào nhỉ?

“Ấy ya~~ nhẹ nhẹ một chút, đây toàn là đồ dễ vỡ, có làm cả đời các người cũng chẳng thể nào mua nổi đâu!” Một giọng nói yếu điệu vang lên sau lưng Xử Nữ, vì chiều cao của Alisa khá khiêm tốn mà lại bị Xử Nữ che hết, nên Bảo Bình cô phải nghiêng đầu sang mới thấy được.

Đó là một cô bé khoảng chừng 16 tuổi, vóc dáng thanh mảnh, tướng chừng như một cơn gió cũng có thể thổi bay. Mái tóc nâu gợn sóng được thả xuống tự nhiên như những cô tiểu thư đài các, trên đầu có đính một cái nón nhỏ bằng ren màu trắng. Bảo Bình nhướn mày, quả là hợp với Xử Nữ nhà ta...

“Hân hạnh được gặp mặt.”

Bảo Bình đưa tay ra có ý chào nhưng Alisa lại nhìn với vẻ đầy kiêu ngạo. Cô đưa tay ra bắt, khoe miệng cười ngọt ngào, nhưng sau đó lại rút một chiếc khăn ra lau bàn tay của mình.

“Ha!” Bảo Bình nghĩ thầm. “Đùa với tôi đó à?”

“Khuya rồi, tắt cả về phòng ngủ đi.” Xử Nữ đưa mắt lên nhìn đồng hồ, 11h37, đúng thật, ngày mai còn phải đi học nữa...

“Bye.” Bảo Bình ngúng nguẩy đi về phòng ngủ.

Reng... reng...

“Alo?” Bảo Bình cô sau khi đã yên vị trên chiếc giường thì bỗng dưng điện thoại có ai gọi đến.

“Con gái của mẹ...”

“Dạ? Ai vậy ạ?” Cô vội vàng bật dậy khi nghe thấy tiếng khóc thút thít ở đầu dây bên kia.

“Là mẹ đây, vài ngày nữa mẹ sẽ về nước, chuyến bay 004 lúc AhB'. Mẹ có việc phải đi rồi, tạm biệt con.”

Tít... tít... tít...

Bảo Bình ngồi ngây ra, tay vẫn cầm chặt lấy điện thoại. Là mẹ sao? Là mẹ của cô sẽ về nước sao?

“Aaaaaaaa!!!!” Bảo Bình tâm trí nhảy múa la hét, nhưng bên ngoài thì vẫn không thể thốt ra được câu nào.

Từ nay, cô lại được sống với mẹ rồi! Cô sẽ được gặp mẹ, được gặp cả ba. Cô sẽ không còn cô đơn nữa! Hai hàng nước mắt chảy dài trên má nhưng Bảo Bình đã sớm gạt đi. Cô không yếu đuối, cô độc lập, mạnh mẽ. Cô sẽ chứng minh cho mẹ thấy, bao lâu nay cô vẫn sống tốt.

Bảo Bình vội buông điện thoại, nhanh chân chạy xuống nhà. Đúng, phải khoe với Xử Nữ mới được, phải chia sẻ tin vui này với cậu ngay!

Cạch.

“Xử...”

“Anh à, hay là mình đổi thành tối mai đi luôn đi, à, tối ngày mốt cũng được, vì mai em có hẹn với bạn rồi, anh thấy thế nào?”

“Ừ, sao cũng được.”

“Hi hi, em yêu anh nhất!”

Cảnh tượng đập vào mắt Bảo Bình ngay lập tức đó chính là Alisa từ đằng sau ôm lấy cổ cậu, mà Xử Nữ thì chỉ ngồi im uống cà-phê, không đẩy ra cũng không từ chối.

Bảo Bình nhú mày, lồng ngực bỗng cảm thấy khó chịu nhưng không rõ là loại cảm giác gì. Cô thở dài, quay lưng đi về phòng.

Haiz...

Tình cảm thật đúng là phức tạp - trích lời tác giả.

24. Chương 22

Chiều chủ nhật, Thiên Yết chán chường mở điện thoại ra dạo một vòng facebook. Ai chà chà~ Ma Kết hôm nay lại không onl. Đường như anh rất ít khi đăng status, chỉ có một vài tấm hình trong album, còn lại là những dòng chia sẻ liên kết nhạc và phim gì đó. Đúng là con trai...

Thiên Yết cười nhẹ, mắt đang chăm chú nhìn vào màn hình thì điện thoại bỗng hiện lên gương mặt của Sư Tử làm cô giật cả mình.

“Alo?”

“15 phút nữa thầy sẽ có mặt ở nhà em, chúng ta cùng đi dự tiệc.”

Tít... tít...

“Alo? Alo? Cái gì vậy nè...?!”

Thiên Yết ngớ người ra hết nhìn vào điện thoại rồi lại nhìn vào mình trong gương.

15 phút nữa!!!

Kính... coong...

Cạch.

“Thầy... óái!”

Chưa để cho Thiên Yết kịp nói câu nào, Sư Tử cậu đã nhanh chóng nắm lấy tay Thiên Yết kéo lên chiếc moto mặc cho cô la oai oái.

“Ôm chặt vào.”

Vèo

Như lần trước, chiếc xe moto xé gió lao đi trong hoàng hôn rồi sau 30 phút lại đột ngột dừng lại ở một cửa hàng thời trang nổi tiếng S&Y.

“Thầy dẫn em tới đây làm gì?” Thiên Yết nhún mày hỏi, tự dưng nói đi dự tiệc rồi lại dẫn cô đến đây, thật chẳng hiểu nổi cậu nữa.

“Thế em nghĩ quần jeans với áo thun sẽ hợp đi dự tiệc à? Ngốc! Thầy đưa em đến đây để người ta tân trang cho em đó.” Sư Tử nói một hồi lại quay sang cô nhân viên ở đằng xa. “Cô giúp tôi trang điểm và chọn váy cho cô ấy.”

“Vâng ạ.”

“Này! Thầy...!”

Lại chưa kịp để Thiên Yết nói hết câu, hai cô nhân viên đã vui vẻ cười nói rồi kéo Thiên Yết vào phòng trong.

30 phút sau..

Thiên Yết đưa tay chỉnh lại cái nơ nhỏ trước ngực. Cô mặc một chiếc đầm xoè màu trắng bằng lụa, mái tóc dài đen được vấn lên, để vài lọn tóc rũ xuống vai trông rất quyến rũ. Gương mặt sắc sảo nay được trang điểm nhạt, chỉ nhấn phần môi và mắt càng tô điểm cho ngũ quan thêm thanh tú.

Thiên Yết không quen mang guốc cao, nên đi đứng có chút khó khăn. Cô túm lấy hai bên váy kéo nhẹ lên để khỏi ngã, chậm chậm bước ra khỏi phòng thay đồ. Mà ở đó, Sư Tử đang mặc một bộ comple như một vị hoàng tử đứng đợi cô.

Cả hai trở mắt nhìn nhau.

Sư Tử không còn cái vẻ bất nháo như thường ngày, thay vào đó là một chàng trai 22 tuổi chừng chạc và nam tính. Còn Thiên Yết, cái vẻ trầm tĩnh, xa cách ấy đã được thay bằng vẻ đẹp kiều sa tựa như một nàng công chúa nhỏ.

Sư Tử đưa bàn tay ra ngụ ý mời. Thiên Yết khoé môi khẽ nhếch, cũng bắt đầu bước ra cửa, không quên gật đầu cảm ơn sự giúp đỡ của các cô nhân viên.

Bên ngoài, một chiếc xe limouse màu trắng đang chờ sẵn. Sư Tử bước đến chiếc xe, mở cửa sẵn, hành động này vô tình làm Thiên Yết liên tưởng đến vị bạch mã hoàng tử trong truyện cổ tích. Số cô có phải là quá may mắn hay không?

“Em vào đi.”

“Dạ.”

1h sau, chiếc xe cuối cùng cũng dừng lại trước cổng một căn biệt thự rộng lớn. Thiên Yết sau vài giây kinh ngạc cũng bắt đầu cùng Sư Tử bước xuống xe.

Sau khi Sư Tử dẫn cô đi chào hỏi mọi người thì Thiên Yết cũng nhận ra được rằng đây chính là buổi lễ ra mắt bạn gái của cậu.

“Này, sao thầy không nói cho em biết trước?” Thiên Yết cười gượng gạo, thì thầm vào tai Sư Tử.

“Nếu biết trước thì còn gì là bất ngờ. Vâng, cảm ơn, cảm ơn.” Sư Tử đáp trả lại, nhưng vẫn không quên kính rượu với mọi người.

Ngày hôm nay quả thật rất đông người, toàn là những thương gia giàu có. A, chẳng phải kia là Thị trưởng hay sao? A! Chẳng kia chính là ông B, bà C hay sao? Toàn là những nhân vật có tiếng tăm lẫy lừng. Thiên Yết không khỏi toát mồ hôi. Sư Tử chỉ là một giáo viên bình thường, tại sao ba mẹ lại là người có tiếng tăm như thế? Vậy ắt hẳn cậu cũng không chỉ là một công tử giàu có thông thường.

Sư Tử đi kính rượu với vài người, nhưng nhất quyết vẫn không rời Thiên Yết. Thậm chí khi có cậu nhóc xấu số nào lỡ nhìn cô, cậu cũng phô trương trừng mắt cảnh cáo làm Thiên Yết bật cười.

“Thầy này, dù sao em cũng có phải là bạn gái của thầy thật đâu.”

“Chỉ là vấn đề thời gian thôi.”

“Dạ?”

Sư Tử khoé môi khẽ nhếch. Cậu nói ban nãy rất nhỏ, chỉ đủ cho mình cậu nghe thấy. Nhưng dù Thiên Yết có hỏi bao nhiêu lần đi chăng nữa, cậu cũng sẽ không nhắc lại, làm cho cô cực kỳ thắc mắc, ban nãy mình có nghe lầm hay không.

9h38 phút...

“Mẹ à, Yết Yết phải về sớm, con chở cô ấy về trước nhé.”

“Uhm, tạm biệt Yết Yết, con đi đường cẩn thận.”

“Con cảm ơn ạ.” Thiên Yết mỉm cười gật đầu cảm ơn rồi cùng Sư Tử bước lên xe.

Sư Tử và Thiên Yết ngồi cạnh nhau trên limouse. Cậu cố ý để cho người khác lái, cách âm cửa với toàn bộ thế giới bên ngoài, cốt ý là muốn nói chuyện riêng với cô một chút.

“Hôm nay em đẹp lắm Yết Yết.” Sư Tử cười nhẹ, đưa tay lên vén một lọn tóc rối xuống bên má cô.

“Cảm ơn thầy...”

“Làm bạn gái của thầy nhé.”

“Dạ?” Thiên Yết giật mình quay sang, mắt chạm phải một tia sáng loé lên trong ánh mắt của Sư Tử, biết mình không nghe lầm, cô bắt đầu cảm thấy ngại ngùng. “Em xin lỗi, em thích người khác rồi ạ.”

“.....”

“.....”

Sư Tử đôi mắt thoáng chút thất vọng nhưng lại nhanh chóng biến mất. Cậu gật đầu, quay mặt sang phía cửa kính.

“Uhm... Thầy sẽ đợi...”

Sư Tử cứ thế im lặng, tay chống cằm, ánh mắt nhìn về nơi xa xăm nào đó, nhưng miệng thì không nói một câu nào nữa. Thiên Yết cũng không biết nói gì, chỉ lẳng lặng đưa tay lên xoắn xoắn lọn tóc bên má lúc nãy.

Khó xử quá đi!!! Ma Kết là người cô thích, nhưng trong đầu cô bây giờ chỉ toàn là gương mặt tràn đầy thất vọng của Sư Tử. Cô phải làm sao bây giờ?!!

25. Chương 23

“Sói ơi, lại đây, ngoan.” Song Ngư nâng Sói trên tay, hôn nhẹ vào chóp mũi nó rồi lại ôm vào lòng. “Mẹ thật không biết phải làm sao đây. Không biết mẹ có nên nói với anh ấy mẹ và dì Song là thanh tra không nhỉ? Nếu nói cũng kỳ, vì anh ấy cũng đâu có thân với mẹ lắm. Mà không nói cũng không được vì mẹ sắp hết nhiệm vụ rồi... Haiz... Mẹ phải làm sao đây a~~?!”

Song Ngư thở dài, trong đầu miên man suy nghĩ gì đấy. Nghĩ sao đó, cô lại thay đồ, khẽ xoa đầu con mèo nhỏ rồi cười hì hì.

“Mẹ ra siêu thị một lát, mẹ sẽ mua phô mai cho con, ở nhà ngoan nhé.”

“Meo...” Con mèo nhỏ nũng nịu cạ đầu vào chân cô vài cái rồi lại chui vào cái rổ nhỏ có lót tấm vải bông lớn.

Cạch.

Siêu thị ABC nào đó...

Song Ngư đẩy xe đi lòng vòng quanh các dãy hàng, đầu óc vẫn không thể nào tập trung được. Không biết từ lúc nào mà Bạch Dương lại quan trọng đối với cô như thế. Kiểu như không gặp anh một ngày là rất nhớ, mà gặp rồi thì lại có cảm giác thật xa cách. Song Ngư lại thở dài, ánh mắt nhìn chăm chú vào hộp thức ăn cho mèo trên kệ.

“Anh à, mua cho em cái này đi, em thích lắm.”

“Ừ ừ, anh mua cho.”

“À ya~ cái này cũng đẹp nữa nè, em lấy cả hai được không?”

“Ha ha! Cái nào cũng được! Lấy hết luôn đi! À thôi lấy hai cái thôi, ha ha ha!”

Song Ngư khẽ nhủ mày, tiếng nói của cô gái này rất quen, dường như cô đã nghe ở đâu rồi thì phải. Song Ngư cô núp sau kệ trang sức nữ, liếc mắt nhìn xem. Là Haleen? Đúng rồi, gương mặt rất khả ái, đôi mắt to tròn, mái tóc dài với thân hình bốc lửa. Tại sao cô ta lại tay trong tay với người đàn ông khác? Song Ngư khẽ chắc lưỡi. Bạch Dương, anh bị lừa chắc rồi!!!

“Cảm ơn anh, em yêu anh nhiều lắm.” Haleen nũng nịu ôm tay người đàn ông kia, gương mặt biểu cảm rất phong phú.

Song Ngư vội vàng cầm điện thoại lên. Những tiếng tách tách nhanh chóng lưu lại hình ảnh Haleen và người đàn ông ấy. Nghĩ sao đó, Song Ngư cô lại tiến đến chỗ hai người họ.

“Haleen?”

“Vâng?” Nghe gọi tên, Haleen vui vẻ quay ngoắt lại, nhưng đập vào mắt cô chính là người quen của Bạch Dương, điều này làm cô có vẻ bất ngờ. “Có chuyện gì không?” Cô nàng cười giả lả.

“Cô nói cô đang quen Bạch Dương mà đúng không? Tại sao lại đi với người khác?”

“Hả? Em đang quen với tên khác hả?” Người đàn ông kia cũng ngạc nhiên, gương mặt thoáng vẻ tức giận quay sang Haleen.

“Không có. Nè, tôi với cô không quen nhau, đừng có nói chuyện xằng bậy.” Haleen liếc Song Ngư một cái rồi lại phụng phịu. “Anh đừng có nghe cô ta nói, em có quen biết gì với cô ta đâu.”

“Cô nói gì vậy, cô chính là người mà Bạch Dương đã giới thiệu với tôi mà.”

“Đã nói không quen là không quen, sao mà nói nhiều vậy?” Người đàn ông kia cau có hét lớn, rước lấy rất nhiều ánh mắt tò mò của những người xung quanh. “Biến đi!”

Rầm!

Nói rồi, ông ta đẩy một cái khá mạnh làm Song Ngư té ngã ra sau, mắt cá chân bị đập vào kệ hàng, đau điếng.

“Đi thôi em.”

“Dạ.”

Song Ngư tức giận nhìn Haleen cùng người đàn ông ấy tay trong tay ngoảnh lưng đi mất. Dám lừa Bạch Dương? Dám xô cô té? Được lắm Haleen... Thù này tôi nhất quyết phải trả!!!

Cốc... cốc... cốc...

Cạch.

“Bạch Dương?” Song Ngư bước ra cửa, mắt mở to ngạc nhiên, bây giờ đã hơn 10h rồi, tại sao cậu còn đến đây?

“Tôi có chuyện cần nói với cô.”

“Vào đi.”

Bạch Dương chậm chậm bước vào, Song Ngư vừa định mở miệng thì một thân ảnh đi đằng sau cậu nhanh chóng thu hút sự chú ý của cô. Đó chẳng phải là Haleen? Song Ngư hừ nhẹ, còn dám vác mặt đến đây nữa sao?

“Song Ngư, cô biết không, cô là người mà tôi thật sự tin tưởng, là người mà Bạch Dương tôi rất coi trọng. Nhưng tại sao cô lại làm việc này với Haleen?”

“Hả? Làm gì cơ?” Song Ngư ngó người nhìn Bạch Dương, trông cậu có vẻ tức giận, chẳng lẽ cô đã sai cái gì sao?

“Tại sao cô lại xô Haleen ngã vào kệ hàng đến nỗi bị thương như thế này?”

Bạch Dương kéo nhẹ tay áo Haleen lên, đúng là có một vết xước rất dài, máu tươi vẫn còn đọng lại mặc dù đã được bôi thuốc cẩn thận. Điều này vô tình như một con dao đâm mạnh vào tim Song Ngư.

“Không phải tôi.” Cô quả quyết.

“Haleen nói là chính cô.”

“Tôi không làm, tôi không vì cớ gì mà làm như vậy cả.” Song Ngư khoé mắt uơn ướn, thật là cậu không tin cô sao?

“Có chứ.” Haleen nước mắt sụt sùi với vẻ yếu ớt bám lấy cánh tay của Bạch Dương. “Chẳng phải là vì cô thích Bạch Dương nên mới làm như vậy, tôi nói không phải sao?”

“Cô thích tôi...?” Bạch Dương cơ mặt bắt đầu giãn ra, đẩy một dấu chấm hỏi lớn về phía Song Ngư.

Mà cô thì chỉ im lặng, cố tình né tránh ánh mắt của cậu.

“Đúng rồi còn gì.” Haleen lại được nước lấn tới. “Là vì cô thích Bạch Dương, anh ấy lại yêu tôi nên cô mới ghen ghét, đúng không?”

Song Ngư nước mắt sắp không kiềm lại được, cô vẫn im lặng, toan quay lưng bỏ đi thì cổ tay lại bị Bạch Dương nắm lại.

“Song Ngư, Haleen nói có thật không? Là cô thích tôi?”

“Buông ra!” Song Ngư ghìem giọng, cố gắng không cho nước mắt rơi xuống.

“Không, cô phải trả lời tôi.” Bạch Dương vẫn nắm chặt lấy tay Song Ngư, mà Haleen thì bày ra một bộ dạng như đang xem kịch, khoé miệng còn nhếch lên chế giễu.

Tức nước vỡ bờ, Song Ngư vung mạnh tay ra, hất cả tay của Bạch Dương về phía sau, ánh mắt tràn đầy căm phẫn.

“Đúng! Nhưng bây giờ thì không còn nữa!”

Nói xong, cô quay lưng bỏ chạy để lại Bạch Dương cứ thơ thẩn nhìn theo bóng lưng nhỏ nhắn ấy. Là cô thích cậu, không sai. Nhưng cậu đã làm những việc quá có lỗi với cô rồi...

Nhà Nhân Mã và Thiên Bình...

Reng... reng...

“Alo?” Thiên Bình tay bưng ly nước cam, tay cầm điện thoại áp vào má. “Mẹ?”

“Mẹ muốn gặp tụi con, có thể đến gặp mẹ được không?”

“Nhưng mà...” Thiên Bình quay sang nhìn Nhân Mã, ánh mắt bối rối cầu cứu.

“Mẹ nhớ tụi con lắm...”

Thiên Bình không biết nói gì, vừa định mở miệng lại bị Nhân Mã giật lấy điện thoại.

“Không! Tụi con bây giờ sống rất sung sướng, không cần mẹ lo. Bye mẹ!”

Cụp.

Reng... reng...

“Có chuyện gì?” Nhân Mã bắt máy một cách thô bạo, nhưng gương mặt lại nhanh chóng chuyển sau bất ngờ, sợ hãi rồi lại lo lắng.

Nghe được vài câu, Nhân Mã cô chậm chậm cúp máy, quay sang nhìn Thiên Bình đang đứng ngơ ra bên cạnh.

“Mẹ bị ung thư giai đoạn cuối, nghe người ta nói...” Lời nói của Nhân Mã nhanh chóng bị ngắt quãng bởi những tiếng nấc nghẹn.

“Người ta nói gì?” Thiên Bình sốt ruột lay lay cánh tay của cô.

“Người ta nói... mẹ sắp mất rồi.”

Thiên Bình nghe đến đó liền ngã ngồi xuống ghế.

“Chúng ta phải đến bệnh viện, nhanh lên!”

Nhân Mã đưa tay lên lau vội nước mắt. Đúng! Bây giờ không phải là lúc để yếu đuối. Mẹ cần cô, Thiên Bình cần cô. Là chị lớn trong nhà, cô cần phải chứng minh mình đủ dũng khí để đối mặt.

Chuẩn bị sơ sơ vài thứ cần thiết, Nhân Mã và Thiên Bình lao ngay đến bệnh viện, nơi mà mẹ cả hai đang phải cấp cứu.

26. Chương 24

Phòng bệnh trắng toát, mùi thuốc sát trùng thoang thoảng khắp nơi. Bên giường bệnh của một người phụ nữ trung niên có hai cô gái nhỏ bé đang ngồi cạnh. Đã hai ngày rồi kể từ khi nghe tin mẹ bị bệnh, Nhân Mã và Thiên Bình vẫn luôn túc trực 24/24 bên bà, chưa bao giờ rời mắt.

“Nhân Mã, chị nghĩ mẹ có qua khỏi không?” Thiên Bình lấy khăn ẩm nhẹ nhàng lau mặt cho mẹ.

“Chắc chắn sẽ được.” Nhân Mã quả quyết, hốc mắt vẫn còn đỏ hoe do đêm qua khóc quá nhiều.

Các cô ước gì ngày đó mình không bỏ đi khi ba mẹ ly dị. Cả ba và mẹ đều không còn ai chăm sóc cả. Có phải lúc đó hai đứa quá cứng đầu? Chỉ vì một phút nông nổi mà lại rời xa khỏi ba mẹ, quên mất đi nhiệm vụ mà một người con cần làm. Đúng thật là chỉ có con cái bỏ rơi đáng sinh thành, chứ họ thì không bao giờ làm như vậy.

“Bình Nhi, em cầm số tiền này đi đóng tiền viện phí giúp chị. Để chị thay quần áo giúp mẹ cho.”

“Vâng ạ.”

Thiên Bình cầm lấy phong bì mà Nhân Mã đưa, nhanh chóng chạy đến bên quầy đóng tiền.

“Xin lỗi, tiền viện phí của bệnh nhân này là bao nhiêu ạ?”

“Là ###.###.###đ.”

“Là ###.###.###đ?” Thiên Bình giật mình, không đủ rồi, cô chỉ có nhiều đây thôi, làm sao mà đóng tiền cho mẹ được? “Cảm ơn ạ.”

Thiên Bình mỉm cười gật đầu rồi quay lưng ra ghế đợi. Chết rồi, chết rồi... Cô không đủ tiền đóng thì ngày mai làm sao người ta đến tiêm thuốc cho mẹ?

“A! Đúng rồi!” Như chợt nhớ ra điều gì đó, Thiên Bình cô cầm điện thoại lên, bấm bấm rồi áp vào má. “Kim Ngưu, cậu có thể cho tôi ứng trước tiền lương được không? Tôi cần gấp lắm. Uhm, cảm ơn. À... Bệnh viện ABC... Không, không! Tôi không sao cả. Chỉ là... cậu đến đây giúp tôi nhé, cảm ơn. Bye!”

Thiên Bình cúp máy, môi nở một nụ cười hạnh phúc. Kim Ngưu... cậu lúc nào cũng giúp tôi cả, làm sao tôi có thể trả ơn cho cậu hết đây?

“Thiên Bình!”

Chỉ trong vòng 15 phút, Kim Ngưu đã nhanh chóng có mặt.

“Cảm ơn...”

“Không sao, đây.”

Thiên Bình hai tay cầm lấy phong thư rồi lại nhìn Kim Ngưu, ánh mắt chân thành nhìn thẳng vào cậu.

“Tôi sẽ cố gắng làm việc thật tốt, không phụ lòng của cậu đâu.”

Kim Ngưu bỗng chốc ngây người ra. Nụ cười này... trông Thiên Bình thật giống thiên sứ, thánh thiện và trong sáng. Liệu cậu có thể... À ya~~ là cậu đang nghĩ cái gì vậy nè!!? Kim Ngưu lắc lắc đầu, lúc bình tĩnh lại thì Thiên Bình đã đóng xong tiền viện phí.

“Cậu có muốn vào thăm mẹ tôi một lát không?”

“Uhm.”

Nói đoạn, cả hai cùng tiến đến phòng bệnh.

Cạch.

Tiếng mở cửa vô tình làm Nhân Mã giật nảy mình, cô vừa mới ngủ được mười phút, chỉ mười phút thôi cũng đủ nạp đầy năng lượng.

“Thiên Bình... Ô! Chào nhóc.” Nhân Mã vừa mở miệng thì lại thấy một cậu bé có vẻ ngoài khá điển trai đứng sau lưng em gái.

“Đây là bạn của em, cậu ấy đến thăm mẹ.”

“Chào.” Kim Ngưu khẽ gật đầu, mặt vẫn không hề biểu lộ cảm xúc, bị Thiên Bình huých một cái, cậu mới nhú mày rồi cười nhẹ.

“Ồ... Vậy hai đứa ở đây nhé, chị đi mua ít đồ ăn.”

Nhân Mã nói rồi phóng nhanh ra cửa, chưa kịp để Thiên Bình dặn dò gì cả. Bà chị này đúng là...

Thiên Bình bước gần lại giường bệnh, ánh mắt vô hồn nhìn về phía mẹ. Cô đã không nhìn mẹ gần như thế này cũng lâu rồi. Gương mặt mẹ trông rất tiêu tụy, thế mà cô lại không có mặt ở đó để chăm sóc. Thiên Bình bỗng dưng bật khóc, nước mắt thay nhau rơi trên khuôn mặt trái xoan xinh xắn. Mẹ ơi... con xin lỗi... Mong mẹ hãy mau mau tỉnh lại, con muốn được nghe giọng nói của mẹ một lần nữa.

Bỗng dưng, có một bàn tay ai đó rất ấm áp lau đi hàng nước mắt của cô. Thiên Bình vội ngược mặt lên. Kim Ngưu đứng đó, ánh mắt tĩnh lặng nhìn cô, đôi môi cười nhẹ như muốn nói “Đừng khóc, cô đã cố gắng hết sức rồi.”

Thiên Bình bỗng dưng vỡ oà, những cảm xúc giấu trong lòng bấy lâu bỗng làm cho cô không thể nào kiềm chế được nữa.

Kim Ngưu không nhanh không chậm ôm lấy cô vào lòng, bàn tay vuốt vuốt mái tóc của Thiên Bình, miệng liên tục nói “Nín đi, nín đi.” Kỳ thực, đây đã là lần thứ hai cậu thấy cô khóc, nhưng trong lòng vẫn cứ luôn đau nhói mỗi khi như vậy. Kim Ngưu thật sự không biết nó có nghĩa là gì, chỉ biết nếu như cô buồn, cậu đây còn đau gấp mấy lần như thế.

Thiên Bình hai tay ôm chặt lấy thân mình của Kim Ngưu, cứ thế khóc lớn. Cảm giác như cậu là cả thế giới của cô vậy, rất ấm áp và đáng tin cậy. Cô vùi mặt vào ngực Kim Ngưu, hít hà mùi hương nam tính

của cậu, đôi gò má chợt đỏ ửng. Thiên Bình dần dần ngừng khóc, ngược khuôn mặt dính đầy nước mắt lên nhìn thẳng vào đôi mắt cậu, đôi mắt màu cà phê ấm áp.

“Kim Ngưu, tôi...”

“Cứ để yên như vậy đi.”

Kim Ngưu vẫn ôm lấy Thiên Bình không buông, cảm giác ôm cô rất thích, giống như đang vỗ về một chú cún nhỏ vậy (:D).

Ánh nắng của buổi sớm mai len lỏi qua từng khe lá, cắt xuống mặt đất tạo thành những vệt dài. Và cũng vậy, ánh nắng ấm áp ấy cũng đang dần dần sưởi ấm trái tim lạnh giá của ai kia.

Nhân Mã sau khi mua thức ăn thì chợt nhớ tối nay phải đi làm thêm ở quán. Cô lấy điện thoại ra gọi ngay cho Cự Giải.

“Giải Giải, tối nay em xin nghỉ làm giúp chị được không? Chị đang ở bệnh viện chăm sóc mẹ. Uhm uhm... Cảm ơn em nhé. Ồ... Bệnh viện ABC, Bình Nhi và bạn nó, Ngưu thì phải, cũng đang ở đây. Ok, bye!”

Cự Giải sau khi nghe máy thì nhủ thầm phải làm gì đó giúp đỡ cô. A đúng rồi! Cậu có thể làm phần việc của cả hai người mà. Uhm, sau đó sẽ mua chút đồ ăn vào cho cô, cho cả Thiên Bình và Kim Ngưu nữa.

10h tối bệnh viện ABC...

Cốc... cốc...

Cạch.

“Ồ, Giải Giải, vào đi. Chị hai có nói cậu ngồi đợi một lát, chị ấy sẽ về ngay.”

“Uhm, chào Thiên Bình. Chào cậu, Kim Ngưu” Cự Giải cười hiền rồi quay sang Kim Ngưu đang ngồi trên ghế ở đằng xa, xem ra cậu cũng ở đây từ chiều đến giờ rồi.

Cạch.

“Ồ! Giải Giải, em có mua cơm á? Cảm ơn nhiều nhé.”

Nhân Mã vừa về tới đã bị mùi cơm thơm phức kích thích. Cả đám bắt đầu cùng nhau mở hộp ra, vừa ăn vừa nói chuyện.

“À đúng rồi Mã Mã, lúc này em có làm giúp phần việc của chị rồi, ông chủ sẽ không trừ lương đâu.”

“.....”

Nhân Mã đang ăn bỗng dừng lại. Cậu giúp cô như vậy là quá nhiều rồi, làm sao để trả ơn đây...

“Giải Giải, em không cần...”

“Có sao đâu, để cảm ơn chị sáng nào cũng giúp em dọn hàng thôi mà.”

“Cảm ơn em lần nữa...” Nhân Mã cười nhẹ, ánh mắt chân thành hướng Cự Giải, tim bỗng đập loạn một nhịp.

“Cậu cũng có ích đấy chứ.” Kim Ngưu liếc sang Cự Giải, bạc môi khẽ mở.

“Cái cậu này! Đã nói rồi mà, con trai lớp mình ai cũng galant hết.” Thiên Bình lại huých vào tay Kim Ngưu một cái làm cậu phì cười.

Cả đám cùng cười lớn, nhưng trong lòng Nhân Mã và Thiên Bình thì lại không như vậy. Hội thao sắp đến rồi, mẹ cả hai lại đang bị bệnh, phải làm sao đây a

Reng... reng...

“Alo?” Nhân Mã nhanh chóng bắt điện thoại lên. “Ba...”

“Tụi con đang ở phòng nào?”

“Dạ phòng 452.” Nhân Mã ghiền giọng, nước mắt lại sắp trào ra, lâu lắm rồi mới nghe thấy giọng của ba, cô thật sự nhớ ba nhiều lắm.

“Ba xin lỗi vì đã hiểu lầm mẹ con, lần trước là vì ba mà phải ly dị, bây giờ ba sẽ đến ngay, các con ở yên đó nhé.”

“Vâng ạ.”

“Uhm, ba yêu tụi con.”

Tít... tít...

Nhân Mã nước mắt lưng tròng nhìn Thiên Bình đang ngơ ngác.

“Ba sẽ đến đây... Chúng ta sẽ sống bốn người như ngày xưa.”

Vừa nói, cô vừa cố gắng để không phải bật ra tiếng khóc nào. Nhưng ngay lập tức, bàn tay của cô lại nhanh chóng được Cự Giải nắm chặt. Cự Giải nhìn cô, đôi môi mỉm cười ấm áp, điều này làm cho Nhân Mã bình tĩnh không ít. Cô nở một nụ cười hạnh phúc, ánh mắt vui vẻ nhìn vào mắt cậu.

Thiên Bình sau khi nghe chị mình nói thế thì mím chút nữa là nhảy cẫng lên, may là vẫn còn kiềm chế được. Kim Ngưu bên cạnh vẫn theo dõi từng biểu cảm trên khuôn mặt của cô. Cậu đưa tay lên, khẽ xoa đầu Thiên Bình, ánh mắt trêu chọc.

“Đồ mím ướm.”

Thiên Bình mắt đỏ hoe bật cười nhìn cậu. Không khí lạnh lẽo trong phòng bệnh bỗng chốc được sưởi ấm bởi bốn trái tim đầy lửa nóng.

27. Vài Lời Tâm Sự

Hôm nay mình muốn nói với các bạn vài điều, ngắn thôi.

Thứ nhất, mình đang rất rất là bận, vì mình đã vào năm học mới rồi. Mình cũng bị stress vài thứ nữa nên đầu óc hơi bị rối loạn. Mình xin lỗi nếu ra chap chậm hay là đăng lung tung thời gian không theo lịch. Vì mình rảnh khi nào là rảnh viết khi đó để kịp ra cho các bạn đọc. Cả khi tối mình cũng lén vào toilet viết nữa (cái này hơi bị dị :3). Nên thông cảm cho mình được không? Mình cũng đã cố hết sức rồi mà. Mỗi lần đăng chap mới là mình thêm lắm khi có người bình luận, nhưng cũng rất buồn khi lại bị nói ra chap lâu quá :(Thông cảm cho mình nhé!

Thứ hai là về các couple. Vì mình rất trân trọng cái truyện này mình viết nên đã ghi ra sẵn hết các ý tưởng cho đến cuối truyện, tạm gọi là cốt truyện (mới xong hôm bữa @@), nên yên tâm mình sẽ không quên cung nào đâu. Các bạn xin đừng nói mình thiên vị couple này, couple kia được không? Lâu lâu thậm chí mình còn viết mấy cung khác mà quên cả cung mình nữa. Nhưng mà lạ một điều là mình viết cung khác thì hỏi cung SoT đâu, cho SoT lên sàn một tý lại bị nói thiên vị :(các bạn như vậy mình biết làm sao đây? Mình xin một điều nho nhỏ thôi, thông cảm cho mình vì truyện về Cung hoàng đạo phải có 6 couple lận, rất khó để mà cho các couple xuất hiện nhiều, vì mình muốn trải đều hết cho các cung. Và các bạn biết mà, nhiều lúc mình có hứng với couple này, lúc kia có hứng với couple kia nên viết dài hơn tý, nhưng sau đó mình vẫn cho couple khác lên sàn. Thấy chưa, đâu có quên đâu :(Vì thế nên, đừng có nói mình thiên vị nha...

Thứ ba, các bạn ơi!!! Mình cũng như bao tác giả khác, rất thích đọc cmt của các bạn. Vì nó giống như là động lực vậy. Mỗi lần đăng chap là mình lại đợi cmt, có cmt là mình lại hú hét mừng rỡ vì được quan tâm, nên các bạn nhớ cmt cho mình sau khi đọc xong với nhé. Các bạn nghĩ gì thì cứ ghi, ghi dài dài xiu đọc cho đã :) Khen chê gì cũng sẽ tiếp thu, hứa không trả lời cộc cằn thô lỗ, vì mình rất ghét như vậy :v Cảm ơn rất nhiều.

Cuối cùng, mình xin lỗi vì đã ngốn mất hơi nhiều thời gian đọc cái tâm sự này của mấy bạn :)) Nó hơi dài nhỉ?! Rất cảm ơn các bạn đã quan tâm :))) Và rất rất cảm ơn vì đã ủng hộ mình :) Mình sẽ cố gắng trang thủ rảnh là viết liền để phục vụ cho các bạn.

Thân.

28. Chương 25

Nhân Mã và Thiên Bình sau khi sắp xếp hết đồ đạc thì đồng loạt cùng quay sang nhìn ba mình đang ngồi bên giường mẹ. Mẹ cô đã tỉnh lúc 3h tối hôm qua rồi, lúc đó cả hai chị em mừng rỡ đến phát khóc. Kim Ngưu và Cự Giải cũng nhìn nhau cười, cùng đến chung vui cùng Nhân Mã và Thiên Bình. Sau đó thì 5h sáng ba đến, Kim Ngưu cho Cự Giải quá giang cùng về. Cả gia đình bốn người Nhân Mã ngồi nói chuyện với nhau cho đến sáng. Ba cô nói sẽ đón ba mẹ con về nhà, mọi người lại sống hạnh phúc như xưa.

“Bình Nhi, em có bao giờ nghĩ rằng cả nhà chúng ta lại đoàn tụ như thế này không? Chị thì vẫn cứ nghĩ nó chỉ là một giấc mơ.” Nhân Mã mới nở một nụ cười hạnh phúc, cô ngã người ra sau ghế, ánh mắt lơ đãng nhìn ba và mẹ.

“Cái này... đúng là phải cảm ơn số phận đã không đối đãi quá khắt khe với chúng ta.” Thiên Bình cười vui vẻ, nhanh chóng mặc áo khoác vào. “Lần này thì không còn lo gì nữa, ba nói sẽ đưa mẹ về nhà chăm sóc, còn thuê cả người bác sĩ riêng nữa. Hội thao chúng ta không còn phải vương bận nữa.”

Nhân Mã khẽ gật đầu đồng tình. Cả hai ôm nhau thật chặt, cảm nhận sự ấm áp từ người kia. Xong lại cùng kéo nhau chào tạm biệt ba mẹ rồi về nhà trọ.

Kỳ Hội thao đã đến...!!!

Chỉ mới sáng sớm mà hầu hết tất cả học sinh đều có mặt tại trường để chuẩn bị tinh thần đối mặt với những thử thách sắp tới. A11 cũng đã đến đầy đủ, mọi người ai cũng mặc áo lớp, kể cả Sư Tử và Song Ngư. Thiên Bình cô chọn màu đỏ là chủ yếu, để phù hợp với không khí tung bừng và sôi nổi của kỳ Hội và cũng vì Sư Tử nói anh thích màu đỏ nên cả lớp bị buộc phải thích chung (Sư Tử: tôi là vì tinh thần thôi nhé tác giả. Evan: vàng vàng, thầy lúc nào cũng vì học sinh ==).)

Kim Ngưu tai đeo earphone, tay dứt túi quần, người mặc áo phong màu đỏ có in tên lớp phía trước trông khá trẻ con, quả thật không phù hợp tí nào với hình tượng lạnh lùng của cậu. Thiên Bình sau một hồi cười lăn cười bò liên vố vai cậu nói nhỏ.

“Cậu mặc áo này cũng không tệ đâu Tiểu Ngưu à?”

“Đồ ngốc.”

Kim Ngưu mỉm cười sủng nịnh xoa đầu Thiên Bình rồi bỏ đi làm cô nàng la oai oái rồi vội đưa tay lên vuốt vuốt mái tóc rối của mình.

Riêng Cự Giải thì cứ đứng ngó tới ngó lui, tại sao giờ này vẫn chưa thấy A12 đến? Có khi nào bận chuyện gì hay kẹt xe không nhỉ? Cậu nhíu mày, sau đó lại chạy đến chỗ Sư Tử và mấy đứa con trai đang khiêng một thùng đá bọt khổng lồ. Nhớ lúc trước Thiên Yết hỏi thùng lớn như thế để làm gì, Sư Tử chỉ cười hì hì nói vận động cần uống rất nhiều nước, lại phải tốn tiền đi mua, thà tốn sức chút nhưng tiết kiệm được một khoảng. Sư Tử cậu là thế, khá thực dụng nhưng rất rộng rãi với mọi người, chẳng hạn thà tốn tiền mua nước, cậu lại bỏ cả 350k ra mua nguyên cái thùng đá bọt (Sư Tử: tác giả, cô có thù oán gì với tôi thế ==. Evan: ta đang bị ghét cái người ngốc như người :v).

Song Ngư và Thiên Yết cuối cùng cũng xuất hiện, cả hai và một số học sinh nữ cùng nhau đem một đồng thức ăn tự làm ở nhà đến. Nào là sandwich, bánh snack, trái cây,... Thiên Yết đưa tay lên lau đi giọt mồ hôi

đang chảy trên trán, cô khẽ liếc sang Sư Tử, cậu đang đùa giỡn với các nam sinh, nhưng vẫn thủy chung không liếc nhìn cô lấy một cái. Trong lòng Thiên Yết bỗng dâng lên một cảm giác mất mát khó tả...

Sau vài phút, A12 cũng bắt đầu xuất hiện. Chả là đúng theo như Cự Giải đoán, chuyến xe buýt hôm nay quá là đông nên phải đợi chuyến nào ít người, cả nửa lớp mới chen lên chung được. Vừa mới thấy bóng Nhân Mã ở đằng xa là Cự Giải cậu liền nhanh chân chạy đến đỡ phụ thùng nước, làm cho cô bị mấy bạn học chọc ghẹo. Nhưng Cự Giải cũng chỉ cười hì hì gãi đầu rồi cùng Nhân Mã đỡ mấy thùng nước xuống.

Song Tử cô cũng bận rộn lắm nha, cô cùng một vài nam sinh như Ma Kết đang bận đứng đợi ở Lotteria để mua gà rán cho cả đám. Còn Xử Nữ? Ày ya~ anh chàng đang đứng giảng dạy vài mảnh khoé cho đám bạn cùng lớp, còn kiểm tra xem ai không mặc đồng phục, lại còn một lát phải chạy về nhà đón Bảo Bình đang còn đang dở với đồng khẩu hiệu kia lên trường. Haiz... Làm Hội phó quả thật đầu có sương...

Bạch Dương cũng vừa đến. Sư Tử thoáng thấy cậu liền kéo qua lớp mình nói chuyện liên thoăn, nào là đã chuẩn bị kỹ càng, nào là đồ ăn Song Ngư làm rất ngon. À mà nói đến Song Ngư, cô nàng vừa thấy Bạch Dương đến đã lảng nhanh sang chỗ khác, làm cho cậu vô cùng khó xử. Cái cảm giác ngọt ngào này, cậu không hề thích tý nào. Mà Sư Tử thấy Bạch Dương không chú tâm vào câu chuyện của mình thì một cước liền đạp ngay cậu về lớp. Xong xuôi lại đến bên cạnh Song Ngư ngồi đó. Cả hai im lặng, mỗi người một suy nghĩ.

“Cự Giải, lần này phải cảm ơn em nhiều lắm. Gia đình của chị cuối cùng cũng được đoàn tụ rồi.” Nhân Mã sau khi sắp xếp việc của mình đâu ra đó liền chạy ngay đến chỗ Cự Giải nói chuyện. “Chắc chị sẽ không đến quán làm thêm nữa đâu. Em ở lại vui vẻ nhé.”

“Không đến nữa sao?” Cự Giải giật mình, trong lòng bỗng cảm thấy khó chịu, biết làm sao được, bây giờ cô sẽ không còn như trước nữa, cô có cuộc sống của cô mà... “Uhm, vậy cũng tốt. Em về lớp trước nhé, bye.”

“Ồ... Bye!” Nhân Mã đưa tay lên vẫy vẫy, trong lòng cũng không hiểu lắm, nhưng thôi, con trai mà, ai biết được. Cô nhún vai một cái rồi cũng chạy nhanh về với các bạn của mình.

Bảo Bình thu dọn đồ đạc ở nhà, toan ôm hai thùng khẩu hiệu và băng rôn ra xe thì...

“Này, thật ra cô là gì của Xử Nữ?” Alisa chậm chậm bước lại gần Bảo Bình, điệu bộ cao ngạo không nhún nhường.

“Tôi là gia sư của Evangel và Jelly, không lẽ Xử Nữ vẫn chưa nói cho cô?” Bảo Bình nhếch mép, xem ra Alisa trong lòng của Xử Nữ đúng thật chẳng đáng một ký lô nào.

“Tôi không tin! Nếu một nam, một nữ cùng ở trong nhà, chắc chắn phải có chuyện gì đó mờ ám.”

“Không phải là một nam, một nữ. Cô không thấy vẫn còn rất nhiều người đó sao?” Bảo Bình hắc tuyến giăng đầy đầu, cô nhóc này còn định làm phiền cô đến bao giờ, Hội thao đã sắp được tổ chức rồi.

“À... Thì ra cô là loại có nhà nhưng không về. Muốn sống nhờ chồng sắp cưới của tôi chứ gì.” Alisa một tay chống hông, đi một vòng quanh Bảo Bình như muốn xem xét. “Cô đúng thật là lằng lờ quá...”

“Thôi đi.” Bảo Bình tức giận gầm nhẹ, đôi mắt liếc sang Alisa một cái thật sắc. “Tôi là người làm công ăn lương. Nếu cô không tin, tôi cũng không muốn nói nhiều làm gì.”

“Cô...!”

Tin... tin...

Tốt quá, Xử Nữ đã đến rồi. Bảo Bình khệ nệ ôm hai thùng giấy ra cửa thì lại Alisa đưa tay chặn lại, vẻ mặt thách thức nhìn cô.

Bộp một cái, Bảo Bình thẳng tay đẩy Alisa ra xa không thương tiếc khiến cô nàng tức giận muốn chạy lại nhưng không kịp. Bảo Bảo của chúng ta đã nhanh chóng lên xe đi mất.

Haiz... Thật đúng là phiền phức.

“Có chuyện gì sao?” Xứ Nữ quay sang Bảo Bình, hỏi nhỏ.

“Không gì đâu.” Cô cười gượng, quay đầu ra cửa kính.

Hôm nay cũng là ngày mà mẹ cô về, thật là có biết bao nhiêu chuyện phải lo. Bảo Bình đeo earphone vào, miệng lầm nhảm theo lời bài hát, trong đầu lại nghĩ ngợi lung tung.

29. Chương 26

Không khí của Hội thao vào năm nay quả là sôi nổi hơn mọi năm. Thiên Bình và Thiên Yết đang cùng nhau bàn bạc lại các chiến thuật như đã tập. Song Ngư nhanh chóng nhận lấy đồ bảo hộ từ ban tổ chức rồi mang về lớp cho Cự Giải.

Môn thi đầu tiên chính là đua xe đạp.

Ma Kết đứng thẳng người, ánh mắt chứa đựng âm áp nhìn Song Tử đang mang đồ bảo hộ cho mình.

“Cố lên nhé! Em mà dành được chiến thắng cô sẽ cộng điểm.”

Ma Kết môi khẽ nhếch một cái, cậu nắm bàn tay phải lại, vỗ vỗ vào ngực trái, ý nói cứ tin tưởng ở cậu. Song Tử hí hóp mắt cười, trong lòng thầm mong Hội thao này A12 sẽ giành được giải nào đó.

Tiếng còi hụ xuất phát vang lên, toàn thể các thí sinh đều nhanh chóng rời khỏi vạch khởi hành. Cả khán đài như vỡ oà, hào hứng cổ vũ, hô hào tên của thí sinh thuộc lớp mình.

Bánh xe đạp lăn mãi, vượt qua các chướng ngại vật. Cự Giải toát cả mồ hôi. Sức của cậu, cậu rõ hơn ai hết, nhưng vì lớp, vì sự kỳ vọng của mọi người, không thể thua được! Ánh mắt của Cự Giải vô tình lướt sang Nhân Mã, cô đang đứng ở lớp mình, thế mà lại cổ vũ cho cậu sao? Thật ngốc quá đi... Cự Giải mím môi lại, cậu hít một hơi thật sâu, tay nắm chặt, bắt đầu dùng sức đạp nhanh hơn nữa.

Nhưng...

Có một thí sinh đã vượt qua, Cự Giải nhanh chóng quay đầu nhìn. Là Ma Kết! Cậu rất nhàn nhã, cứ như đạp xe đạp chưa bao giờ là quá sức đối với cậu vậy! Cự Giải toát mồ hôi hột...

Nhìn thấy vạch đích không xa, Ma Kết tăng tốc. Gần tới rồi, gần tới rồi! Giải nhất thuộc về cậu là cái chắc!!! Ha ha! Song Tử, nhìn xem, đã nói cô chỉ cần tin tưởng vào tôi mà! Cậu liếc mắt sang Song Tử để nhìn xem vẻ mặt cô sẽ như thế nào, vui mừng hay ngạc nhiên? Nhưng không như Ma Kết nghĩ, từ đầu, Pan bỗng đứng xuất hiện, nắm lấy tay Song Tử cố gắng kéo cô đi mặc cho cô vùng vẫy không đồng ý. Ma Kết nhú mày, tên chết bầm!

Rầm!

Ma Kết do bị phân tâm, cả nửa thân trên và xe đạp đều chúi thẳng vào đồng rơm trước mặt.

Loại!

Cự Giải cậu cũng rất cố gắng, nhưng chỉ đứng hạng 26. Là một tên nhóc lớp 10 đã nhanh chân cán đích trước rồi. Haiz...

Bốp!

Ma Kết sau khi thoát khỏi đồng rơm liền tức tốc chạy lại nắm lấy tay Pan, đâm thẳng vào mặt cậu.

“Ma Kết!” Song Tử giật mình hét lên, hai tay ôm cậu từ đằng sau kéo lại. “Đây không phải là chuyện của em!”

Ma Kết khựng lại, cậu gỡ mạnh tay của Song Tử ra, cất giọng lạnh như băng.

“Không phải chuyện của tôi? Ừ đúng rồi, tốt thôi! Từ nay tôi sẽ không làm phiền cô nữa.” Nói rồi, cậu quay lưng bỏ đi, không hề quay đầu lại dù chỉ một lần.

“Dở hơi, Song Nhi, em...”

Bốp!

Song Tử nhanh chóng giáng cho Pan một cái tát ngay bên má làm anh chàng cắn phải môi, máu bật ra.

“Tôi nói cho anh biết, phần đi! Đê tiện!”

Song Tử nói xong liền bỏ chạy theo Ma Kết, mặc kệ tên Pan đang đứng chửi rửa.

“Bảo Bảo, hình như chúng ta vừa thấy cảnh không nên thấy rồi...” Nhân Mã đằng sau bụi cây chặc lưỡi, chẳng lẽ cô cùng Bảo Bình đang định đi tìm Song Tử, nhưng lại gặp Ma Kết, nghĩ là hai người ấy có chuyện riêng nên đành núp sang một bên nhường đường. “Này, Bảo Bảo?”

“Hử?” Bảo Bình giật mình quay lại, ánh mắt thì vẫn lơ đãng nhìn về phía Xử Nữ, thấy cậu gọi điện cho ai đó, cô lại nhú mày, tim bỗng cảm thấy đau nhói. Alisa...

“Giải Giải, cậu giỏi lắm, không thắng cũng không sao, cố hết sức là được rồi!” Thiên Bình cười hì hì, vội vàng chạy lại đưa khăn cho Cự Giải. “Chúc tớ may mắn đi, bây giờ tớ và Thiên Yết phải ra này.”

“Ừ, chắc rồi!” Cự Giải phì cười, tim vẫn còn đập rất mạnh để hô hấp, cậu lấy tay lau đi mồ hôi, gờ ngón tay cái lên trước mặt Thiên Bình. “Cố lên nhé!”

“Hi hi! Cảm ơn!”

Môn thi thứ hai, bóng bàn, bắt đầu!

Trận đấu diễn ra khá là quyết liệt và căng thẳng. Cả bốn người Thiên Yết, Thiên Bình, Nhân Mã và Bảo Bình sau khi chào nhau thì cùng cố gắng thăm dò đối phương. Bóng văng qua Bảo Bình, cô liền vung tay đánh một phát thật mạnh làm Thiên Yết xém nữa là đỡ không được. Bóng văng sang Nhân Mã, với hai năm kinh nghiệm, chỉ cần một đường nhẹ là bóng đã bay vút lên, may mắn thay, Thiên Bình cô nhanh trí đoán được chính xác cách chơi của chị hai, nhanh chóng lùi lại, nhảy lên đỡ. Trận đấu cứ thế tiếp diễn khá sôi nổi dưới sự cổ vũ của các khối lớp. Cuối cùng, Thiên Bình nháy mắt với Thiên Yết một cái rồi đưa ngón út lên, Thiên Yết đã nhanh chóng nắm bắt được chiến thuật, bóng bay nhanh sang phía đối diện. Bảo Bình ý thức được đường bóng thế nào cũng sẽ đến Nhân Mã nên hướng mắt nói cô mau đỡ. Nhưng Nhân Mã lại không hiểu ý của Bảo Bình, thế là bị bóng văng vào ngay giữa trán.

A11 thắng!

Cả lớp cùng hô hào ôm nhau mà hú hét. Sư Tử tự hào ưỡn ngực nhìn Bạch Dương, mà cậu chỉ nhún vai bĩu môi ý nói ăn may thôi làm Sư Tử nhú mày lắm bầm gì đó.

Bảo Bình thở dài, chậm chậm đi về chỗ.

“Không sao, thắng thua cũng không quan trọng mà nhỉ? Vui là được rồi.” Nhân Mã gãi đầu cười hì hì nhìn Bảo Bình. “Xin lỗi nha, này không hiểu kịp.”

“Không sao.” Bảo Bình cười nhẹ, vỗ vai cô bạn thân một cái. “Tớ đi ra đây một lát.”

“Okay, bye!”

Bảo Bình trở về lớp, tu luôn một chai nước suối. Vận động quả thật là mệt, nhưng bù lại rất vui.

“Lúc này đánh tốt lắm.” Xử Nữ hai tay khoanh lại, dựa hông vào ghế, ánh mắt dịu dàng nhìn cô.

“Cảm ơn, lát nữa phải thắng đấy nhé!”

Xử Nữ phì cười, cậu đưa tay lên xoa đầu Bảo Bình một cái rồi lại quay lưng bỏ đi. “Biết rồi.”

Cuộc thi thứ ba, bơi lội!

Kim Ngưu trở ra từ phòng thay đồ, chỉ mặc độc mỗi một cái quần bơi. Thân hình cậu hơi gầy, nhưng nhìn vẫn rất chuẩn. Ấy ya~ điển hình là có vài cô nữ sinh đã phụt máu mũi, vàng cả mắt, méo cả mồm vì ngây ngất. Mà Thiên Bình nhỏ bé của chúng ta chỉ đến đưa kính bơi cho cậu thôi cũng đã đỏ mặt vì xấu hổ rồi.

“Cố... cố lên.” Thiên Bình nói nhỏ, toan bỏ đi thì Kim Ngưu lại lên tiếng.

“Ừ, cảm ơn.”

Thề là nụ cười của cậu đã làm cho cô nàng mê mệt đến nỗi phải để Thiên Yết kéo về lớp, chứ không nàng ấy sẽ đứng đây mãi cho đến tối ấy chứ.

Xử Nữ chậm chậm nhận lấy kính bơi từ Bảo Bình, khuôn mặt anh tuần khê mỉm cười.

“Sao? Thế nào?”

“Ý cậu là sao? Tôi thậm chí còn thấy cả phần dưới của cậu rồi, phần trên có là gì.” Bảo Bình phán xong một câu liền quay lưng bỏ đi, khoé môi cười tinh nghịch, để lại Xử Nữ với gương mặt xám xịt đứng yên nhìn cô.

Tiếng súng nổ ra. Tất cả các thí sinh đều nhanh chóng nhảy xuống hồ bơi. Mọi người không nhanh không chậm đua nhau tiến lên.

Kim Ngưu cậu sải tay rất nhanh và dứt khoát, chân đạp nước liên tục. Nhưng một cảm giác đau nhói liền xuất hiện ngay bắp chân làm cậu chới với.

Có rần!!! Có người đã thả rần nước vào hồ bơi!!!

“Cứu người! Cứu người!” Tiếng một nữ sinh la hét làm cả khán đài đều xôn xao đứng lên, dồn hết sự chú ý vào Kim Ngưu, người đang không ngừng giẫy giụa vì bị sặc nước.

“Kim Ngưu!” Thiên Bình giật mình đứng phắt dậy, vừa định nhảy xuống nước thì bị Sư Tử ngăn lại.

“Ở yên đây!” Cậu nhíu mày nói.

Xử Nữ đang bơi gần đến đích, thấy Kim Ngưu chới với ngay ở vị trí gần mình liền vội vàng quay đầu lại, không nhanh không chậm kéo ngay cậu lên bờ, con rần cũng đã được các nhân viên cứu hộ bắt lên.

Sau khi đưa được Kim Ngưu lên, do các nhân viên cứu hộ chưa đến kịp, mà Kim Ngưu lại đang hôn mê, Thiên Bình liền nhanh chóng chen lại gần cậu trong khi Xử Nữ và Bạch Dương cố gắng chặn các học sinh tò mò bu lại xem. Thiên Bình cô lo lắng đến phát khóc, nhưng lại nhanh trí làm vài động tác như ấn vào ngực Kim Ngưu, rồi còn cả hô hấp nhân tạo. Vâng, đó chính là hô hấp nhân tạo - cái hôn cứu người trong truyền thuyết.

Thiên Bình một tay bóp lấy miệng Kim Ngưu, cô hít một hơi thật sâu, kề môi vào môi cậu thổi hơi vào. Chuyện đáng nói ở đây là lần thứ ba khi Thiên Bình cúi mặt xuống để hô hấp thì bỗng đôi môi cô như bị cắn chặt. Kim Ngưu đã tỉnh? Là cậu đang hôn cô? Thiên Bình đỏ mặt định ngẩng lên thì đôi môi ấy lại động đậy như cố gắng mút lấy môi cô. Ái chà chà... Và rồi Kim Ngưu cậu bất chợt mở mắt làm Thiên Bình giật mình lùi lại. Cậu họ được mấy cái liền bị nhân viên cứu hộ đưa đi bệnh viện vì nọc độc rần cắn phải lấy ra hết. Thiên Bình cũng định đi theo, nhưng nghĩ một lát nữa còn phải thi nên đành cắn răng đứng lại. Cô nhìn theo người ta đưa Kim Ngưu lên xe cứu thương thì cực kỳ bồn chồn, lo lắng. Đờn ốc này... lúc nào rồi mà còn tranh thủ hôn cô nữa cơ chứ... Thiên Bình bật cười, trong lòng bỗng cảm thấy ấm áp lạ thường.

“Có sao không?” Bảo Bình chạy lại phía Xử Nữ, vẻ mặt lo lắng hỏi.

“Không sao... Nhưng lạ thật, ai lại làm như vậy nhỉ?” Xử Nữ nhíu mày nói.

“Có lẽ là người ghét cậu ta chăng?”

“Thân là Hội phó, tôi sẽ làm rõ chuyện này.” Xử Nữ nói xong liền quay lưng bỏ đi, hại Bảo Bình phải nhanh chóng đuổi theo.

Mọi người ồn ào một lúc rồi cũng bắt đầu tản ra. Hội thao lại bắt đầu tiếp diễn. Vậy là chỉ còn một môn thi cuối cùng nữa thôi, đó chính là chạy tiếp sức.

30. Chương 27

Chỉ còn 30 phút nữa là thi chạy rồi, tất cả mọi người đều xôn xao tất bật chuẩn bị cho cuộc thi cuối cùng này.

Riêng A11 thì vẫn lo lắng vì thiếu một chân chạy. Kim Ngưu đang ở trong bệnh viện, chắc lần này phải thay người thôi. Vì một lớp phải chọn ra bốn người để chạy chung với nhau, thiếu Kim Ngưu là không được. Sư Tử đầu đầu nhìn Song Ngư, biết lấy ai bây giờ?

“Hay là tôi trà trộn vào thi chung nhé?”

Song Ngư mặt đen như đất nôi: “.....”

“Thầy ơi, bạn Xà Phu cũng được đó, bạn ấy chạy nhanh lắm!” Một cô bé với mái tóc màu hạt dẻ giơ tay ý kiến.

“Okay! Check!” Sư Tử búng tay, vẽ mặt hào hứng nói.

Bên A12 đang rất là tự tin về tình hình lớp. Chả là bốn sao của chúng ta ai cũng giỏi vận động, điều này chính là lợi thế số một. Nhưng ngặt một nỗi, Ma Kết và Song Tử đâu mất tiêu rồi nhỉ?

À kia rồi, Song Tử đang chạy lòng vòng tìm Ma Kết sau khi tắt tên Pan ban này.

“Ma Kết!” Song Tử gọi với theo, cô mím môi chạy nhanh đến níu lấy tay cậu. “Học... học... sắp đến giờ chạy rồi kìa! Chúng ta phải về lớp mau không thì không kịp.”

“Thay người đi.” Ma Kết cất giọng nhẹ tênh.

“Nè!” Song Tử bực tức thở hắt, đôi mày nhíu lại. “Đừng có để chuyện riêng xen lẫn vào chuyện chung. Em có phải là con nít nữa đâu!”

“Chính cô mới là con nít!” Ma Kết bỗng dưng xoay lại mặt đối mặt, nắm lấy tay Song Tử. “Cô ngốc lắm biết không? Lúc này tôi có nghe hẳn nói sẽ mời cô đi ăn tối nay và bỏ thuốc mê vào trong đó. Không phải lúc nào tôi cũng có mặt để giúp cô đâu, đồ ngốc.”

“Nhưng đó vẫn không phải là chuyện của em!” Song Tử nhíu mày, bày ra vẻ mặt “quê nên ráng cãi cho thắng” đặc trưng của cô. “Ai bảo em cứ giúp cô làm gì? Ai bảo em phải bảo vệ cô? Ai bảo.... uhm...”

Ma Kết không nói hai lời, bàn tay nhanh chóng kéo hông cô lại sát người, dùng môi mà áp chế lấy. Song Tử bị cưỡng hôn, lúc đầu còn vùng vẫy cố gắng đẩy ra, sau đó liền nhắm mắt lại hưởng thụ (Evan: ahahaha :’> ta bị thích cái này nha, hí hí hí).

Thiên Yết đi tìm Song Tử định xin vài lời khuyên. Nhưng cô vừa mới thấy bóng dáng của chị mình, cũng là lúc nhìn thấy cảnh tượng ấy. Ma Kết tay vòng sang người Song Tử, mà cô thì cũng một bộ dạng không chống cự. Cái này, cảm giác như có hàng mũi dao đâm thẳng vào tim vậy. Thiên Yết thần thờ đứng đó, ánh mắt đờm buồn. Thôi bỏ đi, cái gì cao quá không với tới thì cố gắng cũng như không. Anh phải chăm sóc cho chị của em thật tốt nhé Ma Kết... Nghĩ rồi, cô lại quay lưng đi về lớp.

Nói đến Ma Kết, sau khi cưỡng hôn chị nhà xong liền nhếch mép một cái rồi bỏ đi mất, làm Song Tử ngớ người cả vài phút. Song Tử cô tủm tỉm cười, lại bắt đầu nghĩ ngợi lung tung rồi đứng tự kỷ một mình.

Sau khi tiếng còi tập trung vang lên, tất cả các thí sinh đều đứng ở vạch xuất phát với tư thế chuẩn bị cho cuộc thi chạy tiếp sức.

“Ready! Set! Go!”

Lời vừa dứt, Thiên Bình và Nhân Mã cùng xuất phát. Tất nhiên, Nhân Mã là người chạy nhanh hơn. Có lúc nào mà cô chịu ngồi yên một chỗ đâu? Thiên Bình toát mồ hôi nhìn chị mình đang vượt lên trước, cô mím môi lại, gắng hết sức cầm đầu mà chạy.

Cuộn giấy nhanh chóng được Nhân Mã đặt vào tay Bảo Bình. Cô vừa cầm được cuộn giấy đã chạy thẳng một nước nhảy qua các chướng ngại vật phía trước, ngó đầu lại mới thấy Thiên Bình đưa được cuộn giấy của A11 cho Thiên Yết.

Thiên Yết tất nhiên biết tình hình là A12 đang dẫn đầu nên vừa thở mạnh vừa chạy thật nhanh, nhưng không hiểu sao, mặc dù đã cố hết sức nhưng chân cô vẫn vấp phải mép hàng rào, té lộn đúng một vòng tròn quỳ một chân dưới đất (theo kiểu chào nữ hoàng ấy), xong lại đứng dậy chạy tiếp. Bảo Bình quay đầu lại, trở mắt nhìn Thiên Yết.

“Siêu nhân à?” Đó là suy nghĩ của cô nàng lúc bấy giờ.

Bảo Bình mất hướng Xử Nữ, cô nhanh chóng vượt qua vật cản cuối cùng, đưa cuộn giấy vào lòng bàn tay của cậu. Xử Nữ nhìn cô rồi gật đầu một cái, bốn mắt giao nhau như trao trọn cả lòng tin và sự kỳ vọng.

Thiên Yết chạy đến không thở nổi, cô loạng choạng vượt qua vật cản cuối cùng rồi chuyền cuộn giấy cho Xà Phu. Cũng may, cậu chạy rất nhanh, chẳng mấy chốc đã vượt qua được Xử Nữ trước ánh mắt ngỡ ngàng của cậu để chuyền cuộn giấy cho Cự Giải (Evan: Dễ hiểu thôi, ai biểu anh Xử đó giờ tự cho mình là chạy nhanh, há há :D Xử Nữ: tôi nói thế bao giờ =”=). Cự Giải cậu vừa nhận được đã cầm đầu chạy như điên.

Xử Nữ vừa đặt cuộn giấy A12 vào tay Ma Kết thì đồng thời nhận được lời than phiền.

“Sao lại chậm vậy?”

Xử Nữ mặt đen đen như đất nòi:“.....”

Ma Kết cậu tất nhiên đã nhanh chóng chạy vượt qua mặt Cự Giải.

Vạch đích chỉ còn vài bước chân, Ma Kết và Cự Giải nhìn nhau, cùng nhú mào gắng hết sức để vượt lên. Đến được đích, khi Ma Kết chưa đến được vạch thì bỗng một mũi giày ai đó đã chạm vào trước. Ai ya!! Thì ra là Cự Giải cậu bị té, chân trượt dài chạm ngay vào vạch đích rồi bay thẳng luôn ra xa. Ma Kết thật không biết làm gì ngoài mở to mắt nhìn cậu như quái vật. Khối 11 đúng không phải là dạng vừa mà... Cậu thâm nghĩ.

Nhưng điều đáng tiếc ở đây chính là... Cự Giải tưởng mình đã chạm đích trước nhưng thật ra một em trai lớp 10 đã cán đích từ 2 phút trước rồi. Và tất nhiên, chiến thắng ở Hội thao năm nay là khối 10 a~ Xin cho một tràng pháo tay! Cảm ơn.

Nhân Mã từ xa chạy lại, vỗ vào vai Cự Giải một cái rồi cười hì hì.

“Không thắng được rồi, ha ha! Nhưng châu ăn ngày mai chị sẽ đãi em, lần sau em đãi lại chị, coi như hoà.”

“Uhm.”

Cự Giải cười hiền, tay đưa lên trán lau mồ hôi. Sắp tới không được thưởng xuyên gặp cô nữa rồi, phải trân trọng từng giây phút thôi.

Mọi người bắt đầu rời khán đài, lần lượt tản ra đi về. Ma Kết sau khi tu nguyên một chai nước thì nhanh chân chạy lại Song Tử.

“Mệt không?” Cô cười hỏi.

“Cô nghĩ thế nào?”

“Ha ha! Sức em trâu như thế chắc là không nhỉ?” Song Tử cười lớn, vỗ vào vai Ma Kết một cái làm anh chàng hắc tuyến giăng đầy đầu.

“Làm bạn gái tôi đi.”

“Hả?”

“Làm bạn gái tôi đi.”

“Cô xin lỗi.... nhưng mà... hiện tại bây giờ cô đang quen Pan.” Song Tử cắn môi cúi gầm đầu xuống, tên Pan chết tiệt, dám cướp mất cơ hội của cô!

“Vậy tại sao lúc này lại đồng ý cho tôi hôn?” Ma Kết nhú mày không hiểu.

“Cô xin lỗi!”

Song Tử nói rồi quay lưng chạy đi mất. Tôi thề sau này sẽ không đội trời chung với anh đâu Pan!!!

Ma Kết biết làm gì nữa, cậu chỉ thở dài lắc đầu, ánh mắt phức tạp nhìn theo bóng lưng nhỏ nhắn của Song Tử. Mà cảnh tượng này giờ, tất cả đều được thu vào ánh mắt của Thiên Yết. Hỏi cô có buồn không? Cũng chẳng biết nữa. Vì nếu trái tim có thể chia thành phần trăm thì trong tim cô, Sư Tử đã chiếm hết 65% rồi, cũng không biết là nên buồn hay vui. Haiz...

Reng... reng...

“Alo?” Bảo Bình áp điện thoại lên má, là số của mẹ cô. “Thật à? Con tới ngay! Vâng vâng! Xử Nữ, tôi đi về trước, tạm biệt.”

“Ồ... ờ...”

Bảo Bình vỗ vai Xử Nữ một cái rồi chạy biến làm anh chàng cứ ngơ ngác ngoái theo mà không hiểu gì cả. Không biết có chuyện gì mà cô lại gấp gấp như thế nhỉ...

Thiên Yết một mình ngồi trên ghế cạnh khán đài, mắt lơ đãng nhìn về phía các khối lớp đang chơi đùa với nhau dưới sân cỏ.

“Sao thế? Thất tình rồi à?” Sư Tử từ đâu bước đến, ngồi xuống cạnh bên Thiên Yết nói băng quơ.

“Cũng không hẳn.”

“Haiz...” Sư Tử đưa tay lên xoa đầu cô, mắt nhìn sang hướng khác. “Thầy biết em thích Ma Kết, nhưng xem ra là tình đơn phương rồi phải không?”

“Thầy...!!!” Thiên Yết quay ngoắt lại, vừa định mở miệng thì...

“Ngốc quá đi... Ở đây có người thích em này, tại sao em lại không để ý nhỉ?”

Sư Tử cười hiền, ánh mắt nhìn Thiên Yết đầy ảm áp. Điều này đối với cô thật khó xử quá. Cô có nên mở lòng mình không? Thiên Yết khó xử cúi gằm mặt xuống.

“Cứ từ từ suy nghĩ.” Sư Tử chậm chậm đứng dậy, nhìn cô cười nhẹ một cái rồi bỏ đi. “Gặp lại sau.”

Sư Tử hoà mình vào đám đông, bỏ mặc Thiên Yết ngồi trầm ngâm suy nghĩ mãi (Evan: thật ra là lại bá cổ Bạch Dương và tán các nữ sinh :v Sư Tử: nè nè tác giả, sao cô cứ nói xấu tôi hoài thế == Evan: ta nói sự thật thôi :’>). Hoàng hôn bắt đầu cũng buông xuống, nhuộm màu đỏ thắm cả một vùng trời.

31. Chương 28

Bạch Dương chiều nay hẹn Song Ngư ra công viên nói chuyện, cậu muốn làm rõ việc lần trước.

“Chào.” Song Ngư trong bộ váy màu tím nhạt, mái tóc thả dài tung bay trong gió.

“Song Ngư, tôi xin lỗi về chuyện lần trước.” Bạch Dương thấy cô đến liền đứng phắt dậy. “Tôi biết là tính Haleen rất bướng bỉnh và độc đoán nhưng cũng không đến nỗi đáng ghét đâu. Cô tha lỗi cho cô ấy nhé.”

“Xin lỗi? Ý anh là sao?” Song Ngư nhú mày hỏi. “Đến bây giờ anh vẫn không biết mình đang bị cô ta lừa sao Bạch Dương? Sao anh lại tin tưởng Haleen đến mức ngu ngốc như vậy chứ?”

“Tôi và cô ấy quen biết đã lâu, Haleen chắc chắn không phải là người như cô nói, cô ấy chỉ...”

“Được! Coi như tôi tha lỗi cho Haleen, nhưng anh cũng nên tự nhìn lại mình đi!”

Song Ngư bực tức quăng một phong thư vào người anh rồi quay lưng bỏ đi. Muốn cô đối tốt với Haleen sao? Xin lỗi, lòng tốt của Song Ngư cô sẽ đặt đúng người, đúng chỗ. Cô hiền, đồng ý, nhưng không phải là dạng dễ bị ăn hiếp. Bạch Dương, nếu anh cứ mãi ngốc nghếch tự lừa dối mình như vậy. Tôi cũng không có gì để nói nữa.

Hai hàng nước mắt chảy dài trên khuôn mặt xinh xắn của Song Ngư nhưng cô đã nhanh chóng gạt đi. Cô không muốn tỏ ra yếu đuối. Nhất là chỉ vì một người con trai mà khóc. Song Ngư bước lên xe, chạy thẳng một mạch về nhà. Nhiệm vụ của cô chỉ như vậy thôi. Việc còn lại, để cho cậu tự xử lý.

Bạch Dương rất bất ngờ khi Song Ngư lại bỏ đi như vậy. Cậu thật sự không hiểu cô đang nói về cái gì nữa. Nhưng cho đến khi phong thư được mở ra, đập vào mắt của anh chàng chính là hình ảnh lần trước mà Song Ngư chụp được ở siêu thị ABC. Bạch Dương nắm chặt ba tấm hình trong tay, cả người khẽ run lên. Song Ngư, thật sự xin lỗi nhiều lắm... Haleen, cô lại còn dám lừa tôi lần nữa...

Bệnh viện ABC...

Thiên Bình chạy nhanh một mạch đến phòng của Kim Ngư sau khi Hội thao vừa kết thúc. Cậu đang ngồi trên giường, ánh mắt hướng ra phía cửa.

“Không sao chứ?” Thiên Bình đẩy nhẹ cửa, tiến đến ngồi bên giường cậu.

“Uhm... Đã lấy hết độc ra rồi.” Kim Ngư khi thấy cô thì môi nở một nụ cười, ánh mắt tràn đầy ấm áp. “Chiều nay là có thể xuất viện. Cuộc thi thế nào?”

“Khỏi 10 tháng. Nhưng không sao, chúng ta vẫn nhận được giải Tinh thần đồng đội mà.”

“Xin lỗi...”

“Có gì đâu, ha ha!” Thiên Bình cười nói, đôi mắt híp lại trông rất đáng yêu. “Ồ yên đây, tôi đi mua đồ ăn cho cậu nhé.”

“Đừng đi!” Kim Ngư bỗng chốc nắm chặt lấy cổ tay của Thiên Bình, ánh mắt nhìn cô đầy hoang mang. “Ồ lại đây đi.”

“Ờ...”

Thiên Bình cô toan đi thì bị Kim Ngư kéo lại liền mất đà té ngồi xuống giường. Cô nhìn cậu, cậu nhìn cô, không khí nhanh chóng trùng xuống.

“Có muốn quen nhau không?” Kim Ngư cất giọng nhàn nhạt, miệng nở một nụ cười nhẹ, bàn tay vẫn nắm chặt lấy tay cô không rời.

“Quen á?” Thiên Bình giật mình, cô không nghe lắm chứ?

“Uhm.”

“Ừ...”

Cô khẽ mỉm cười nhìn cậu, trong lòng ngập tràn hạnh phúc. Và Kim Ngư cũng vậy, từ nay cậu hứa sẽ bảo vệ cho cô đến trọn đời, dù có gì đi chăng nữa, cậu sẽ không để cho thiên sứ bé nhỏ ấy phải đau khổ một lần nào nữa.

Cạch.

“Kim Ngư!” Mẹ của cậu đột ngột xông vào làm Thiên Bình giật cả mình, vội rút tay về đứng phắt dậy. “Ồ, chào con Bình Nhi.”

“Chào cô ạ, cũng trễ rồi, con xin phép về trước. Lần sau gặp lại nha Tiểu Ngư, bye!”

Thiên Bình lễ phép gật đầu chào rồi nhanh chân chạy trước, để lại Kim Ngư với ánh mắt tiếc nuối. Cô ngốc này, chỉ là nắm tay thôi mà, có cái gì phải ngại như vậy chứ?!

Sân bay ABC...

Bảo Bình nhìn vào màn hình điện thoại. Chuyến bay của mẹ là 004, cô đảo dác tìm kiếm khắp nơi. Mẹ ơi, mẹ đã ra chưa?

“Bảo Bảo...”

Tiếng nói được phát ra từ một người phụ nữ có mái tóc màu đen óng xoã dài ngang lưng. Bà mặc một chiếc áo sơ mi đóng thùng, có cài chiếc kính đen lên đó, kết hợp với quần jeans ôm sát trông rất cá tính và quyến rũ. Đôi mắt dài hẹp, sóng mũi cao thẳng. Quả không hổ Bảo Bình được di truyền rất nhiều từ mẹ. Từ ngoại hình cho đến tính cách.

“Mẹ!”

Niềm vui và nỗi nhớ mong bấy lâu nay cất giấu trong tim giờ lại được vỡ oà. Bảo Bình bật khóc chạy như bay đến ôm lấy mẹ.

“Con gái, con gái ngoan...”

Bà giang tay ôm lấy cô con gái bé nhỏ, nước mắt đua nhau chảy ra. Tính xem từ lúc Bảo Bình được vài tuổi là bà đã theo chồng sang Mỹ định cư, bỏ lại cục cưng bé nhỏ ở Việt Nam với người dì mất nhân tính. Bảo Bình cô cũng chưa bao giờ được gặp ba. Nhớ lúc trước khi còn ở Việt Nam, mẹ cô gặp ba cô hai mươi tuổi. Ông vì có công tác bên này nên ở lại vài tháng, tiện thể gặp và yêu bà nên cưới luôn. Nhưng công việc là công việc, ba cô phải trở về Mỹ, định là rước mẹ con cô sang nhưng giấy tờ lại bị trục trặc, đành phải bỏ Bảo Bình ở lại Việt Nam học tập.

“Ba không về sao mẹ?”

“Ba con bận một số chuyện nên chỉ có mẹ về thôi. Con dạo này sao rồi? Vẫn ở nhà dì chứ?”

“Không ạ, con dọn ra rồi. Con thật sự không muốn về căn nhà đó nữa...”

“Bảo Bảo...” Bà thở dài, nắm lấy bàn tay của con gái. “Mẹ xin lỗi, mẹ biết tính của dì không tốt...”

“Mẹ, tại sao mấy năm nay mẹ lại không liên lạc với con?”

“Mẹ vẫn gửi thư đều đặn về cho con mà.”

“.....”

“Haiz... Mẹ biết rồi...” Bà lại thở dài, cái cô em gái này, dám đối xử không tốt với Bảo Bảo, thù này nhất định phải trả. Ánh mắt bà nhanh chóng hiện lên tia căm phẫn.

“Mẹ... sao tự dưng lại nhìn con ghê thế...?!” Bảo Bình lùi lại ba bước thủ thế, ánh mắt trêu chọc nhìn mẹ mình.

“Con nhóc này, đừng có nghĩ mẹ già rồi nhé, mẹ vẫn còn có thể chơi nhảy Bungee đấy.”

“Oa! Thật ạ? Lúc này con cứ tưởng mẹ sống bên Mỹ nên đã hiền dịu được một tý rồi chứ. Không ngờ...”

“Mẹ say máy bay thôi...”

Nói rồi, hai mẹ con nhìn nhau cười lớn.

“Được rồi, ba mẹ định sẽ cho con đi du học khi con học xong 12 đấy.”

“Du học?” Bảo Bình ngớ người, chuyện này cô thật chưa bao giờ nghĩ đến. “Có nhanh quá không ạ?”

“Không nhanh đâu, đáng lẽ lúc trước con sẽ sang Mỹ với mẹ, nhưng vì chuyện giấy tờ nên bây giờ mới xong được. Okay, xe taxi tới rồi, mẹ con mình xếp hành lý lên xe rồi đến một khách sạn nào đó nói chuyện tiếp, nhé.”

“Vâng ạ...”

Bảo Bình mỉm cười nhẹ. Sắp tới gia đình cô lại được đoàn tụ rồi, nhưng đây cũng chưa hẳn là điều mà cô mong muốn. Xứ Nữ vẫn ở đây, vậy thì trái tim cô cũng ở đây luôn rồi...

32. Chương 29

Hôm nay chính là ngày mà Nhân Mã và Thiên Bình dọn về nhà mới. Hai cô bé cực kỳ háo hức về việc này. Thứ nhất là vì gia đình cô đã được đoàn tụ, không còn cuộc sống lo toan khổ sở như trước đây nữa. Và cũng vì mẹ các cô đã hết bệnh nhờ phẫu thuật, điều này phải cảm ơn tác giả (Evan: hahaha :D không có chi).

Nhân Mã cầm một túi đồ lớn xóc lên vai, quay sang nhìn Thiên Bình nói.

“Em dọn hết đồng quần áo đó thì đem thẳng ra xe luôn nhé.”

“Dạ.”

Thiên Bình mỉm cười gật đầu. Căn phòng này cô đã sống mấy năm rồi, xa nó quả có chút nhớ. Cô sẽ nhớ lắm cái cửa sổ từng bị Nhân Mã làm vỡ, nhớ lắm cái khăn trải bàn bị cháy xém một góc, nhớ lắm tối nào hai chị em cũng vừa ăn vừa nói chuyện rôm rả. Nhưng biết làm sao được, bởi không có cái gì là mãi mãi mà.

Biệt thự nhà Nhân Mã và Thiên Bình...

“Tất cả đều xong rồi!” Nhân Mã thở phào nhẹ nhõm, tay lau đi giọt mồ hôi còn vương trên trán. “Chị đi ra đây một lát nhé Bình Nhi.”

“Vâng ạ!”

Nói rồi, Nhân Mã nhanh chân chạy xuống dưới lầu.

“Bác quản gia, con đi một chút nhé.”

“Vâng thưa cô chủ.”

Nhân Mã mỉm cười mở tung cửa ra, cô đã dọn dẹp tất cả những vật dụng cá nhân và quần áo vào tủ hết rồi, phải đến thăm Cự Giải thôi!

“Giải Giải!”

Lại thêm một nhân vật tiếng trước người sau, nhưng Cự Giải của chúng ta đương nhiên biết là người nào rồi.

“Mã Mã, dọn dẹp xong hết rồi à?” Cự Giải hướng cô một ánh mắt ấm áp.

“Ừ, xong rồi. Em đang dọn hàng ra chợ phải không? Ủa, chị tính rủ em qua nhà chơi.”

“Ngày mai thứ bảy, mai đi cũng được mà. Nhà em vẫn ở đây chứ có đi đâu đâu.” Cự Giải phì cười, cô nàng ngốc nghếch này gấp cái gì chứ.

Nhân Mã cười hiền nhìn cậu, ánh mắt chứa rất nhiều điều muốn nói. Ánh nắng ban mai lấp lánh trên từng giọt nước còn đọng lại trên lá cỏ. Không khí ấm áp chan hoà khắp nơi. Nhân Mã (thuận tay) kéo áo cổ áo Cự Giải, môi cắn nhẹ lấy môi cậu.

Vậy là hôn nhau rồi đấy.

Cự Giải ngây ngốc mắt mở to nhìn cô gái trước mắt. Cánh tay cũng (thuận thể) vòng lấy eo cô kéo sát vào mình.

Đó là nụ hôn nhẹ vào buổi sáng sớm.

“Song Nhi.”

“Nói nhanh.”

“Cười anh nhé.”

“Ha ha ha ha!” Song Tử cười lăn cười bò khi thấy Pan đưa một chiếc nhẫn kim cương đến trước mặt cô. “Hôm nay anh bị ám đầu à? Ha ha ha!”

Pan hắc tuyến giăng đầy đầu: “Anh nói thật mà.”

“Được rồi, thôi đi, anh muốn gì ở tôi? Đừng có vòng co, vào thẳng vấn đề chính ấy.” Song Tử đột ngột ngừng cười, ánh mắt đánh lại.

Pan khoé môi khê nhếch, cậu đóng hộp nhẫn lại rồi bỏ vào túi, vẻ tinh ranh lại hiện ra.

“Thế nếu việc cô và Song Ngư bé nhỏ giả danh làm thanh tra của Sở giáo dục thì sao?” Pan khoanh tay lại, ánh mắt thâm trầm nhìn cô. “Có muốn người khác biết không?”

“Anh...!”

“Tốt, thế cứ từ từ mà suy nghĩ lời cầu hôn của anh đi tình yêu bé nhỏ.”

Nói đoạn, Pan định hôn cô nhưng Song Tử nhanh chóng né kịp, nụ hôn chỉ phớt nhẹ qua má cũng đủ làm cô nổi cả da gà.

“%\$¥đ@&!!! Đừng có làm mấy trò này nữa!!!” Song Tử bực tức dậm chân đưa tay lên lau lau má, miệng không ngừng hú hét làm Pan bật cười rồi đi mất.

Ừ, đó chính là cái bí mật nhỏ nhoi mà hai cô Song của chúng ta muốn giấu. Ta nói rồi mà, cũng không có gì lớn lắm. Mẹ Song Ngư là người làm trong Bộ giáo dục, với nhiệm vụ đứng đầu trong nhóm thanh tra chuyên đi giám sát và đánh giá các trường tiểu học, trung học, đại học,... Nhưng chỉ vừa mới nghỉ hè xong, người thanh tra có nhiệm vụ đến trường Kertis (đã đổi tên trường) bị trục trặc giấy tờ khi đi du lịch bên Pakistan nên chưa về được. Vì không có đủ người, bà đành phải nhờ con gái yêu là Song Ngư đi làm thanh tra giúp, thật ra việc này không được cho phép. Mà Song Ngư lại không muốn đi một mình, đành rủ Song Tử cùng đi. Mẹ Song Tử cũng biết việc này, mới đầu phản đối nhưng cũng bị hai cô nàng thuyết phục.

Song Ngư và Song Tử mới vừa học xong cấp ba, nhưng bên nước ngoài chưa gửi thư nhập học về, vì thế mới rảnh rỗi nhận nhiệm vụ khá là “nguy hiểm” này. Song Ngư cô sẽ qua Úc học ngành kiến trúc về nội thất, còn Song Tử tương lai muốn trở thành được sĩ được cấp bằng bên Mỹ.

Thế đấy, cái bí mật nhỏ xíu này đã được Song Tử kể cho bạn trai (cũ) và Thiên Yết. Haiz... Cô nàng thật là ngốc mà...

Bạch Dương ngồi trên ghế ngắm nhìn bầu trời về chiều như thế đã hai tiếng rồi. Cậu cứ thần thờ nghĩ ngợi lung tung về chuyện của mình, Haleen và Song Ngư. Cậu nên làm gì đây? Cậu đã chia tay với Haleen, đó là quá đủ cho một cuộc tình. Liệu Song Ngư cô có tha lỗi cho cậu không nhỉ?

Dìng... dìng...

Bạch Dương giật mình mở điện thoại ra xem, là tin nhắn từ Song Ngư.

Công viên ABC, 8h.

8h? Bây giờ đã là 7h48 phút! Bạch Dương hốt hoảng đứng phắt dậy. Song Ngư quả thật rất biết đùa với cậu, cô thừa biết từ nhà cậu đến công viên ABC đã là 10 phút, vậy cậu chỉ có hai phút để chuẩn bị thôi ư?

Bạch Dương nhanh chóng vớ đại cái áo khoác rồi phi thẳng ra xe.

Công viên ABC...

“Song Ngư.”

Bạch Dương vừa đến đã thấy cô ngồi sẵn tại ghế đá.

“Xin lỗi, tôi đến tr...”

“Anh trễ 2 phút.”

“Xin lỗi...” Bạch Dương gãi đầu, miệng cười gượng. “Song Ngư, chuyện lần trước... Tôi... tôi chia tay với Haleen rồi.”

“Đợt thực tập của tôi đã hết, tôi sẽ về trường trong vài ngày nữa.” Song Ngư thở dài, ánh mắt đượm buồn quay lại nhìn cậu.

Thật ra mẹ cô vừa mới gọi, trường bên Úc đã gửi thư nhập học về sớm hơn một tháng. Vì thế cô phải đi gấp, không đợi đến hết HKI bên này được.

“Tại sao lại sớm vậy?” Bạch Dương giật mình “Tôi nghĩ phải đến hết HKI thì mới hết đợt thực tập mà.”

“Ừ, đúng ra là vậy, nhưng ở trường tôi có việc gấp nên... đành vậy thôi.”

“Ừ... đành vậy...”

Bạch Dương và Song Ngư ngồi cạnh nhau, ánh mắt cùng nhìn về một nơi nào đó. Ánh trăng khuya soi xuống mặt đường, cảnh vật tĩnh mịch, lòng người xuyên xao (Evan: công nhận chứ, ta làm thơ dở dã man XD).

Xin lỗi các bạn, ta đổi tên trường là Kertis nha :v Vì tự dưng ta thấy cái tên Genius Project nhảm nhảm ==”=

33. Chương 30

Thiên Yết hôm nay dậy sớm. Nhìn ánh nắng sớm bên ngoài cửa sổ mà lòng cảm thấy có chút gì đó nhớ nhung.

Cốc... cốc...

“Vào đi.”

“Cô chủ, đây là bữa sáng của cô.”

“Cảm ơn bác quản gia.”

Thiên Yết mỉm cười triu mến với ông rồi lại đưa mắt liếc sang mâm đồ ăn. Ủa? Cô nhớ mình có bao giờ đọc báo vào buổi sáng đâu nhỉ...?! Thiên Yết nhủ mày, hay là ông ấy để quên? Nhưng mà thôi, sẵn tiện thì ghé mắt một chút xem xem tình hình trong nước sao rồi?

Thiên Yết uống một ngụm sữa, tay cầm lấy tờ báo đọc lăm nhăm.

Tập đoàn Leonard vừa mới thông báo sẽ đưa vị thiếu gia trẻ tuổi lên nhận chức Giám đốc điều hành. Sư Tử, con trai của vị Chủ tịch đáng kính ấy liệu có đảm nhận được chức vị này?

Sư Tử? Thiên Yết vừa nhìn thấy hình cậu liền ngồi thẳng dậy. Cô đã đoán được từ trước rồi mà... Vậy là về sau Sư Tử sẽ không đến trường làm giáo viên nữa sao? Một chút mất mát bỗng dâng lên, cái cảm giác này thật phần khó chịu.

Nghĩ sao đó, Thiên Yết lại nhắc điện thoại, bấm ngay vào số của Sư Tử.

“Alo?” Đầu dây bên kia có lẽ vẫn còn đang ngái ngủ.

“Em đồng ý?”

Tít... tít... tít...

Sư Tử ngẩn ngơ cầm điện thoại. Ai mà sáng sớm chơi kỳ vậy nhỉ? Cậu còn chưa có tỉnh giấc mà...

Đưa màn hình lên xem tên nào dám phá đám, nguyên cái tên Yết Yết đập ngay vào mắt làm cậu giật mình tỉnh hẳn. Cô gọi cho cậu? Đồng ý? Mà đồng ý là đồng ý cái gì? Sư Tử ngó người ra vài phút, dường như nghĩ ngợi được điều gì đó, cơ mặt cậu giãn ra, khoé môi nhếch lên đầy sung sướng. Sư Tử hú hét, lăn lộn một hồi liền thay đồ phóng như bay sang nhà Thiên Yết.

Nhà Thiên Yết 15 phút sau...

Kính... coong...

Sau khi cánh cửa vừa được mở ra, nguyên một bó hoa với đủ 99 đoá hồng bung thảng phía trước, bên trên còn có pháo giấy nhỏ rơi rơi, cảnh tượng quả thật hết sức lãng mạn.

“Ai vậy mẹ?”

Tiếng Thiên Yết từ lầu trên vọng xuống làm Sư Tử bủn rủn hết cả người. Mẹ sao?

Cậu từ từ rút bó hồng về, đập vào mắt chính là gương mặt khó hiểu của một người phụ nữ với mái tóc đen óng xoả dài, đường nét của Thiên Yết quả được di truyền từ mẹ khá nhiều...

“Con...” Sư Tử vội giấu bó hồng sau lưng, đưa tay lên gãi gãi đầu. “Con chào cô...”

“Ủa? Thầy?” Thiên Yết từ phía sau mẹ lộ đầu ra, ánh mắt ngờ ngàng, nhưng rồi chợt hiểu ra chuyện vừa này, cô ngay lập tức ôm bụng cười lớn.

Quả thật là một ngày trọng đại đối với Sư Tử. Đây đúng là ấn tượng đầu khó phai của cậu trong mắt mẹ vợ tương lai.

10 phút sau...

“Đây là Sư Tử, là thầy chủ nhiệm của con, à... cũng là bạn trai...” Thiên Yết ngại ngần nói, khoé môi cười nhẹ.

“Bạn trai?” Mẹ cô nhúu mày, mâu quang chợt loé.

“Dạ...”

“Thưa cô, thật ra trong lớp Yết Yết học rất tốt, con cam đoan chuyện tình cảm sẽ không ảnh hưởng gì đến việc học đâu ạ. À mà, con cũng đã nghĩ việc rồi, bây giờ con đang là Giám đốc điều hành của tập đoàn Leonard, con sẽ không gặp cô ấy trong khoảng thời gian này đâu, nên cô cứ yên tâm.” Sư Tử cậu nói luôn một hơi dài, có gì tuôn ra hết, nói cả việc cậu nhờ Thiên Yết giả làm bạn gái, nói cả việc cậu sẽ điều hành công ty, nói cả sau này hứa sẽ chăm sóc cho Yết Yết yêu dấu.

Mà mặt của Thiên Yết vốn đã đen, nay còn đen hơn. “Có cần nói nhiều thế không?” Cô nghĩ thầm, đoạn nhìn sang mẹ mình.

Mà bà, vẫn giữ nguyên một bộ mặt đang xem kịch hay. Con gái à, lúc ba mẹ vắng nhà con quả thật đã thành thiếu nữ rồi nhỉ...

“Hết rồi ạ.” Sư Tử kết thúc bài diễn văn bằng một nụ cười ngây thơ tươi tắn.

“Tốt lắm.” Mẹ Thiên Yết bực môi khê khếch. “Thứ nhất, cô đồng ý cho hai đứa quen nhau. Nhưng phải giữ đúng chừng mực, không làm gì quá đáng dẫn đến hậu quả sau này. Thứ hai, việc con nói sẽ cưới Yết, chuyện đó vẫn còn xa lắm, nên đừng hứa trước gì cả. Thứ ba, cô cũng là người quen biết ba mẹ con, nên... Con biết đấy, tất cả những chuyện vừa rồi, không phải cô chưa từng nghe qua.”

“Hả?” Cả hai cùng đồng thanh, mắt mở to nhìn nhau.

Ai chà chà... có lẽ cũng không khó khăn mấy đối với cặp đôi này nhỉ?!

Nhà Nhân Mã và Thiên Bình...

Cự Giải vừa bước vào nhà đã ngay lập tức bị choáng ngợp bởi sự xa hoa.

“Chị có chắc đây là...”

“Uhm, chào mừng nhóc đến với cung điện nhỏ của chị.”

Nhân Mã vui vẻ xiết chặt lấy bàn tay Cự Giải kéo vào trong.

Còn cậu chỉ một bộ mặt ngổ rùng, mặc cho Nhân Mã dẫn đi.

“Đây là phòng khách, ngồi đi.”

Cự Giải ngó tới ngó lui cũng chẳng nhớ được đường nào với đường nào. Ánh mắt cậu đảo một vòng quanh phòng rồi chợt dừng lại nơi đầu cầu thang trên lầu. Một người đàn ông đang cầm tách cà-phê bước xuống. Nhưng điều đáng nói ở đây chính là, khi vừa nhìn thấy cậu, ông ta đã giật mình làm rớt tách cà-phê, chạy một mạch đến ôm ghì lấy Cự Giải không buông.

“Cự Bách, phải Cự Bách đó không? Tôi nhớ mà, tôi biết cậu sẽ trở lại mà!”

Nhân Mã đơ ra nhìn Cự Giải, thật sự không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

“Bác ơi, con... con là Cự Giải, Cự Bách là ba của con...”

“Cự Giải sao?” Ông Nhân Tuấn buông Cự Giải ra, nhúu đôi mắt lại nhìn thật kỹ khuôn mặt của Giải Giải rồi thở dài. “Xin lỗi, bác nhầm. Con thật là giống ba con quá.”

“Ba con? Bác biết ba con sao?”

“Ừ, ngồi xuống đi, để bác kể cho con nghe một chuyện.”

Ông Nhân Tuấn chậm rãi uống một tách trà, ánh mắt như đang mừng tượng lại chuyện trong quá khứ.

“Lúc còn là thanh niên, Cự Bách và bác cùng học chung Đại học, là một đôi bạn rất thân. Sau này lớn lên, bác đi công tác thì gặp lại ba con, lúc này cũng mới lập gia đình. Ba con và bác quyết định cùng nhau mở công ty Cự Nhân (tên khá lạ :3). Công ty vừa thành lập đã phát lên như điều gặp gió, mang lại rất nhiều tiền. Mẹ con lúc ấy vừa mới mang thai con thôi. Lúc này, công ty cạnh tranh cũng vừa mới mở, họ chơi xấu, đổ cho công ty chúng ta làm ăn gian dối, lừa gạt giếm tiền của nhân dân. Mọi việc được họ lên kế hoạch rất chu đáo. Nhưng... điều quan trọng là ba con vì cứu bác nên mới đứng ra gánh lấy hết tội danh một mình.” Nói đến đây, mắt ông đỏ hoe, giọng cũng lạc đi vài phần. “Sau này vào tù không có đầy đủ, sức khỏe ba con lại vốn yếu ớt, nên đã mất sớm, để lại công ty cho mình bác. Mặc dù bác đã cố gắng khởi đơn kiện lại nhưng không thắng được. Bác mất đi người bạn thân, mẹ con mất chồng, con mất ba... Bác... bác...”

“Ba... Giải Giải...” Nhân Mã nước mắt chảy ướt hết cả áo, hết nhìn ba lại nhìn sang Cự Giải.

Mà Cự Giải cậu đôi tay nắm chặt thành quyền, hốc mắt đỏ hoe. Nếu có một ngày cậu thành công, công ty cạnh tranh đó đừng hòng có chỗ đứng.

“Cự Giải, bây giờ bác đã gặp con rồi. Bác muốn đón con và mẹ về đây sống, có được không?”

“Thưa bác, con...”

“Làm ơn đừng từ chối bác. Đây cũng là tâm nguyện trước lúc mất ba con muốn bác giúp, đó là nuôi nấng con nên người.”

“Việc này... con sẽ về nhà nói chuyện với mẹ... Con cảm ơn bác. Bây giờ... con xin phép về sớm được không ạ?”

Cự Giải cười gượng nhìn ông Nhân Tuấn, sau khi nhận được cái gật đầu, cậu chào ông, quay sang cười với Nhân Mã một cái rồi đi về.

Trong lòng cậu quả thật rối bời. Bây giờ, sự thật về ba từ sau mười mấy năm cậu mới được biết. Mẹ à... con quyết định rồi, con sẽ nhờ bác Nhân Tuấn giúp đỡ. Để rồi sau này, con sẽ trả thù giúp ba, đồng thời hỗ trợ bác ấy trong tất cả mọi việc. Mẹ đừng lo, con trai mẹ sẽ làm được tất cả mà.

“Ba, Cự Giải... cậu ấy... Chúng con đang quen nhau.” Nhân Mã nắm lấy vạt áo, cúi đầu nói nhỏ.

“Ừ, ba không cấm hai đứa đâu. Cự Giải nó đã quá khổ rồi. Nếu sau này mà vẫn đến được với nhau, con ráng yêu thương chăm lo cho nó.”

“Vâng ạ.”

Nhân Mã mỉm cười lơ đãng nhìn ra cửa sổ. Cuối cùng, cuối cùng thì cuộc sống mà cô hằng mơ ước, cô đã tìm được rồi.

34. Chương 31

Xử Nữ ngồi trong phòng, đầu óc cứ ngẫm nghĩ mãi. Cậu hết nhứu mày lại lắc đầu. Phải làm sao đây? Phải làm sao đây? Haiz...

Xử Nữ cậu là một con người cứng nhắc, lúc nào cũng tuân theo những quy tắc đã đề ra, lại không cho phép mình xao lãng bất cứ việc gì. Ấy mà... bây giờ cậu lại phải lòng một người lúc nào cũng lách luật, đi trễ, thích náo nhiệt, hay lo chuyện bao đồng: Bảo Bình.

Xử Nữ bực môi khê nhếch khi nhắc đến tên cô. Đúng vậy, là con người mà, dù sao cũng phải có lần phá đi cái nguyên tắc cũ kỹ mà tiếp cận với nền văn minh mới chứ.

Tối nay, cậu quyết định sẽ tỏ tình với cô!!!

“Cinderagua.”

“Hửm?”

Bảo Bình trong cái tạp dề màu cam quay người lại, mặt vẫn còn dính một ít bột bánh. Chả là cô nàng đang làm đồ ăn xế cho cả nhà.

“8h tối đến công viên ABC, tôi có chuyện cần nói với cô.” Xử Nữ nghiêm túc lấy tay đẩy gọng kính.

“Sao không nói ở đây luôn đi?” Bảo Bình vẽ mặt ngây thơ hỏi.

“Tôi không thích. Tốt nhất nên ăn mặc đẹp một tý.”

Lời vừa dứt, Xử Nữ liền một nước đi thẳng về phòng làm Bảo Bình ngơ ngác chẳng hiểu gì cả.

Mà Alisa, đôi mày khê chau lại. Xử Nữ hẹn Bảo Bình sao? Chắc chắn là chuyện không hay cho cô rồi.

“Được lắm, để xem...”

Alisa cười nhẹ, đôi mắt giảo hoạt liếc nhìn chiếc điện thoại đang cầm trong tay.

Tối đó...

Bảo Bình 6h như thường lệ đến khách sạn thăm mẹ. Cô thay đồ xong liền nhanh chóng bắt xe bus đến khách sạn ABC.

“Mẹ!” Bảo Bình mừng rỡ chui tọt vào lòng mẹ mình, ánh mắt tràn đầy hạnh phúc.

“Bảo Bảo, tại sao con không dọn đến đây luôn? Nhà ta cũng đâu thiếu thốn gì để con phải sống bên đó.”

“Chuyện này... con còn có nhiệm vụ phải làm, mẹ thông cảm...”

“Ừ, con lớn rồi, tùy con quyết định. Ngôi nhà của chúng ta, mẹ đã chính thức lấy lại và đứng tên. Con gái à, sau này phải biết thương mình một chút, đừng để người ta ăn hiếp, nghe chưa?” Mẹ Bảo Bình xoa đầu cô con gái nhỏ bé, ánh mắt bỗng trở nên hiền hoà. “Còn về chuyện du học, nếu con không muốn...”

“Không sao đâu mẹ! Con sẽ đi.” Bảo Bình vội ngắt lời mẹ, đây là cơ hội duy nhất để cô có thể thoát khỏi Xử Nữ, là cơ hội duy nhất để cô không còn thích cậu nữa.

“Con gái... Con thích cậu ta rồi đúng không?”

“Ai... ai cơ?” Bảo Bình giật mình nhìn mẹ.

“Con nghĩ gì mẹ không biết à? Nhưng tùy con thôi.”

Bảo Bình gật đầu cười lớn rồi lại ôm lấy mẹ, hít hà mùi hương và cái ấm áp mà cô không được cảm nhận đã lâu.

Hai mẹ con nói chuyện mãi đến 7h21 mới kết thúc. Bảo Bình sau khi tạm biệt mẹ liền đi bộ một mình đến công viên.

Từ khách sạn đến công viên cũng không xa lắm. Chỉ cần băng qua hai con đường lớn là tới.

Bảo Bình lấy điện thoại ra kiểm tra tin nhắn.

Đèn đỏ vừa bật sang, con đường chỉ có mình cô băng qua. Vừa khéo lúc ấy lại có một chiếc xe tải lạc tay lái đâm thẳng tới.

“Coi chừng!”

Két... ét... t... t...

Không còn kịp nữa rồi...

Những gì người ta thấy chỉ còn là một cô gái mặc áo T-shirt xanh ngọc nằm trong vũng máu. Trước khi nhắm mắt, trước mặt cô vẫn hiện lên khuôn mặt của mẹ và Xử Nữ, hai con người quan trọng nhất trong cuộc đời của cô.

Xem ra kiếp này phải phụ lòng mong đợi của cậu rồi, Xử Nữ...

Xử Nữ cậu đứng ở công viên đã tròn 2 tiếng nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Bảo Bình đâu. Vừa lạnh vừa đói, lần này cậu bị cho leo cây thật rồi.

“Mình thật là ngốc mà.”

Xử Nữ nhủ thầm, chân đá mạnh vào cái bàn đầy nến và hoa trước mặt. Hẹn hò? Tổ tình? Hoa? Nến? Đúng là những thứ lãng mạn một cách ngu ngốc!

Xử Nữ trước khi quay lưng bỏ về vẫn là nên kiểm tra điện thoại một chút.

Không có một tin nhắn hay cuộc gọi nhờ nào? Bảo Bình, cô được lắm...

Xử Nữ đi một mạch ra xe, chạy thẳng về nhà.

“Anh Xử!” Alisa vừa thấy bóng dáng Xử Nữ ngoài sân liền chạy tới níu lấy tay cậu. “Bảo Bình, cô ấy nói phải về nhà với mẹ, nói anh không cần đợi, còn có... nói anh nên bỏ cuộc đi.”

Xử Nữ nhíu mày, đôi mắt căm phẫn nhìn xa xăm.

“Ừ, cô về phòng trước đi.”

“Nhưng mà...”

“Ngủ ngon.”

Nhìn theo bóng lưng Xử Nữ, Alisa khoé môi khẽ nhếch. Muốn đối đầu với cô sao? Sợ bây giờ Bảo Bình đáng thương đã không còn cơ hội nữa rồi.

Sáng ngày hôm sau...

Lớp A12...

“Điểm danh nào lớp phó.” Bạch Dương hướng Xử Nữ nói.

“Vâng. Nhân Mã?”

“Có!”

“Ma Kết?”

“Ừ.”

“Bảo Bình?” Xử Nữ nhìn quanh, bàn của cô vẫn trống?

“À quên mất, Bảo Bình ngày hôm qua mẹ của em ấy có gọi điện đến. Em ấy bị tai nạn giao thông, đang ở bệnh viện ABC. Cô định chiều nay cả lớp.... Ờ ờ ờ, Xử Nữ? Em đi đâu vậy?”

Xử Nữ bỏ ngoài tai lời nói của Song Tử, lập tức chạy như bay ra cổng trường trước ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người, cậu tức tốc phóng lên xe chạy thẳng tới bệnh viện.

Bệnh viện ABC, phòng số ABC...

Xử Nữ một tay mở hân cửa ra, mắt đảo đảo nhìn quanh.

Trên chiếc giường màu trắng, Bảo Bình nằm đó, gương mặt, thần thái vẫn như vậy, nhưng duy chỉ có đôi mắt là vẫn thủy chung nhắm nghiền. Mà bên cạnh, một người phụ nữ chừng ba mươi mấy, bốn mươi đang ngồi đó nắm lấy bàn tay cô.

“Xử Nữ đứng không?” Người phụ nữ ấy cất tiếng nhẹ nhàng.

“Vâng. Cô là...”

“Cô là mẹ của Bảo Bảo.”

“Con xin lỗi, con không biết...”

“Không sao, cô có nghe Bảo Bảo nói về con rồi. Cảm ơn con bấy lâu nay đã chăm sóc cho nó.” Mẹ Bảo Bình cười hiền, ánh mắt sụp xuống. “Con ở đây với nó một lát nhé, cô đi nói chuyện với bác sĩ.”

“Vâng ạ...”

Sau khi mẹ của cô đi mất, Xử Nữ cậu mới ghé mông ngồi xuống giường, đưa tay lên vén phần tóc mái của cô sang bên tai.

“Bảo Bình?” Xử Nữ gọi nhỏ. “Tại sao bây giờ cô còn chưa chịu dậy? Cô có biết tối hôm qua tôi phải chờ cô bao lâu không? Tôi thích cô. Cô lảng tai lên mà nghe, tôi rất thích con ngốc như cô.”

Xử Nữ hốc mắt dần chuyển sang đỏ. Ngừng một chút, cậu lại nói tiếp.

“Tôi nói trước, nếu cô mà không dậy, tôi sẽ cưới Alisa đó. Cô nghe rõ chưa?... Bảo Bình, nếu tôi biết trước cô mà bị như vậy, tôi sẽ mãi thích cô đơn phương thôi, tôi sẽ không gọi cô đến công viên làm gì đâu. Tôi sẽ... sẽ... sẽ mãi mãi thích cô như vậy thôi...”

Xử Nữ nắm chặt lấy bàn tay của Bảo Bình, gục đầu xuống. Mặc dù con trai có mạnh mẽ đến đâu, nếu người con gái mà họ yêu gặp nguy hiểm, họ cũng đều sẽ trở nên yếu đuối. Xử Nữ cũng vậy. Dù tình yêu của cậu chưa lớn, nhưng cũng đủ để làm cho Bảo Bình cảm động.

Một giọt nước mắt khẽ rơi trên má Bảo Bình, ngón tay cô bắt đầu động đậy, khoé môi mỉm cười hạnh phúc.

Ma Kết đi lòng vòng trong sân nhà, lúc này tên Pan vừa mới gọi điện cho cậu, nói muốn gặp mặt để nói chuyện. Mà cậu thì lại đang lo lắng không rõ hẳn lại định giở trò gì. Ma Kết biết chứ, hẳn chỉ qua chỉ muốn đối đầu với cậu, vậy mà lại lấy Song Tử ra làm bù nhìn. Đê tiện! Ma Kết cậu khinh thường nhất chính là loại con trai như vậy.

Sau vài phút suy nghĩ, Ma Kết rốt cuộc vẫn là chọn đi gặp mặt.

“Đến rồi sao?” Pan từ trong xe bước ra, dáng vẻ khiêu khích.

Tên chết bầm, để Ma Kết cậu ngồi ở đây đợi đã hơn 1 tiếng rồi.

“Có chuyện gì?” Cậu gầm nhẹ.

“Mày thật là nóng tính...” Pan chắc lưỡi, đi một vòng quanh người cậu. “Hôm nay tao hẹn mày đến là để nói một số chuyện rất quan trọng.”

“Vào chủ đề chính đi.”

“Cứ từ từ... Song Tử, con nhỏ mà mày thích, mày có biết nó không phải là giáo viên?”

“Thì sao? Chuyện đó liên quan gì?”

“Ồ, không bắt ngờ à? Thật ra tao vẫn còn một chuyện rất quan trọng...”

Ma Kết nhú mày. Còn chuyện gì quan trọng nữa? Pan lại định bày trò gì đây?

“Con nhỏ đó, thật sự không đáng để mày quan tâm đâu. Khi mà nó suốt ngày chỉ biết tới đàn ông.”

“Ý mày là sao?”

“Nó đã từng làm việc ở quán bar, không tin cứ hỏi nó. Còn về những nhân viên phục vụ ở quán bar làm gì thì mày cũng biết mà, phải không?”

Ma Kết ánh mắt đánh lại, một cái liếc thật sắc hướng thẳng đến Pan.

“Bình tĩnh, cô ta chỉ là một con #### rẻ tiền. Sống nhờ đàn ông. Tao cũng đã từng thử, cảm giác rất là...” Pan dừng lại một chút, lưỡi chậm chậm liếm môi, khoé miệng khê nhếch, bày ra bộ dạng rất thích thú.

Ma Kết tay xiết chặt nắm đấm, mắt hần lên những tia máu, vẻ mặt thập phần khó chịu.

“Còn có... cơ thể của cô ta...”

Bốp!

Một cú đấm thẳng vào mũi làm Pan choáng váng té nhào ra sau.

Ma Kết không nhanh không chậm tiến tới, lợi dụng thời cơ đánh tới tấp, không cho Pan có cơ hội đánh trả.

“Tao nói cho mày biết, đồ khốn! Ai mà không có quá khứ, lợi dụng quá khứ để uy hiếp người khác thì mày cũng chỉ là một con chó! Với tao dù lúc trước cô ấy có làm sai điều gì thì cũng không thay đổi được việc tao yêu cô ấy. Cái quá khứ hay bí mật khốn khiếp gì đó, tốt nhất mày nên câm miệng lại nếu không muốn chết!”

Lời vừa dứt, Ma Kết cậu liền đá Pan sang một bên, tức tốc chạy đi tìm Song Tử.

Tối đó trời mưa, Song Tử ngồi trong phòng nhìn ra cửa sổ, trong lòng bỗng cảm thấy bồn chồn khó tả. Có một cái gì đó rạo rực trong lòng khiến Song Tử không thể nào ngủ được. Cô cầm điện thoại lên chơi vài game online rồi lại thở dài. Haiz...

Reng... reng...

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên làm Song Tử giật bắn mém té xuống giường. Quái! 10h đêm rồi cơ mà?

Là số của Ma Kết!

“Alo?”

“Tôi đang đứng trước cổng nhà cô.”

“Hà?” Song Tử sau khi nghe thấy liền vội vàng bay nhanh ra ngoài ban công, rõ là trời mưa, ầy thế mà Ma Kết đúng là đang đứng ngay trước cổng nhà cô. “Đợi chút, cô xuống liền!”

Chỉ chưa tới 2 phút, Song Tử đã nhanh chóng cầm cây dù chạy một mạch xuống lầu.

“Em bệnh à? Đêm hôm mưa gió đến đây làm gì?” Song Tử vội vàng đưa cây dù lên che cho cậu, vẻ mặt cực kỳ lo lắng.

“Song Tử.” Ma Kết mặc kệ việc quần áo ướt sũng dính vào người khó chịu thế nào, cậu đưa hai tay nắm chặt lấy vai cô, ánh mắt nghiêm túc nói. “Dù cô có lừa dối tôi, dù cô không phải là giáo viên, điều đó hoàn toàn không quan trọng. Kể cả lúc trước cô có là nhân viên ở quán bar, có quan hệ với những ai tôi cũng không quan tâm, rõ chưa? Tôi yêu cô!”

Ma Kết nhắm mắt lại, môi định tiến tới thì...

“Cái gì? Khoan đã! Quan hệ gì? Cô chỉ mới đến quán bar giúp người bạn bưng nước đúng 1 lần thôi. Ai nói em cô là nhân viên quán bar? Ai nói em cô đã từng quan hệ?” Song Tử đẩy Ma Kết ra, như mày hỏi.

“.....”

“Pan đúng không? Thằng khốn đó...!”

Ma Kết đơ mặt vài giây, sau đó bỗng dưng phì cười, thì ra cô vẫn chưa... Cái tên đó, dám lừa cậu!

Song Tử thấy Ma Kết cười thì ngẩn ra chẳng hiểu gì cả. Nói đoạn, cậu liền nhanh chóng đặt lên môi cô một nụ hôn rất nồng cháy.

“Song Tử, anh yêu em...” Ma Kết lười nhác mở miệng.

“Đồ ngốc...”

Cả hai nhìn nhau cười lớn.

Trời mưa vẫn không dứt, trên đường phố, có một cặp đôi không màng đến mưa gió hay thời gian, vẫn nguyện trao cho nhau nụ hôn đầu tiên.

Pan sau đó vài ngày đã bị bắt vì tàng trữ ma túy. Mà người tố cáo giấu mặt ấy lại chính là Ma Kết. Ta nói a~ con trai cũng thù dai gần chết à!

35. Chương 32: Chương Cuối

Hôm nay là ngày mà Song Ngư và Song Tử chuẩn bị lên máy bay đi du học. Song Ngư cô không nói cho Bạch Dương biết, cũng vì thật sự muốn cậu quên cô đi. Cô tự nhủ đây chỉ là một lần cảm nắng, chỉ vậy thôi...

Song Ngư thở dài kiểm tra lại đồ đạc lần nữa rồi nhìn sang đồng hồ. Chỉ còn 2 tiếng nữa là bay rồi...

Reng... reng...

“Alo?”

“Nào Cá, bà xong chưa? Tui lên sân bay trước á nha!”

“Ừ bà lên đi, tui chuẩn bị ra xe rồi nè.”

“Còn con Sói bà tính sao?”

“Mẹ tui nói để ở nhà chơi với mẹ, yên tâm!”

“Okay, gặp sau, bye Nào Cá!”

“Bye Nào Dơi!”

Song Ngư mỉm cười dứt điện thoại vào túi quần. Cô bạn ngốc này, không biết chuyện tình cảm với cậu học trò kia tiến triển tới đâu rồi.

Sân bay...

“Tiểu Ngư Nhi, con đi mạnh khỏe, nhớ giữ gìn sức khỏe.”

“Vâng ạ, mẹ cũng vậy, nói với ba con yêu ba nhiều lắm. Ba mẹ mùa đông sắp tới phải sắm thêm áo kéo lạnh.”

Song Ngư luyến tiếc ôm mẹ lần nữa. Nước mắt lưng tròng hít hà mùi hương trên người mẹ. Ánh mắt Song Ngư nhìn về phía xa xa. Cậu không đến. Ừ mà cô có nói cho cậu đâu nhỉ? Song Ngư bật cười tự giễu mình rồi bắt đầu kéo vali đi cùng Song Tử.

“Chào ba mẹ xong chưa?”

“Hức... rồi... hức...”

Song Tử không cầm được nước mắt mà bù lu bù loa lấy khăn chấm nước mắt.

“Chị đi nha Yết Yết! Ở lại mạnh giỏi.”

“Bảo trọng sức khỏe nha Song Nhi.” Thiên Yết hốc mắt đỏ hoe, từ nay không có người rủ coi phim muộn nữa rồi, không biết là nên vui hay buồn đây? Cố nén nỗi buồn trong lòng, cô cười gượng một cái.

“Sư Tử, thầy phải bảo vệ Yết Yết giúp em đó, trăm sự nhờ thầy.”

“Cô Song, à không, chị Song yên tâm! Ha ha!”

Sư Tử cười lớn vỗ vai Song Tử, tay kia ôm lấy eo Thiên Yết làm cả đám đồng loạt nổi da gà.

“Nào Dơi, sao tui không thấy Ma Kết?”

“Tui không nói cho cậu ấy biết tui sẽ đi du học.”

“Sao vậy?”

“Đi thôi, nhanh lên, còn check đồ nữa.”

Song Tử giả vờ phớt lờ lời nói của Song Ngư, cô không thích chia tay. Nếu gặp cậu, e là cô sẽ khóc mất.

Song Ngư cũng đồng tâm trạng, thật sự thì cô rất mong Bạch Dương sẽ đến tiễn mình, để nhìn thấy khuôn mặt cậu một lần cuối. Nhưng biết làm sao được...

Song Ngư tay xiết chặt lấy vali, kéo chậm chậm ra đường băng để chuẩn bị lên máy bay.

“Thả tôi ra! Thả tôi ra! Tôi phải gặp cô ấy!”

“Xin lỗi, chuyện này chúng tôi không giải quyết được, phiền anh về cho.”

“Song Ngư! Song Ngư!”

Nghe thấy tên mình, Song Ngư bất chợt quay ngoắt lại. Ai như Bạch Dương đang bị cảnh sát giữ tại cửa ra vào?

“Bạch Dương?” Song Ngư cuối cùng cũng không kiềm lòng được, hai hàng nước mắt lăn dài trên má.

“Song Ngư! Anh xin lỗi, anh yêu em!”

Bạch Dương mặc dù bị giữ lại nhưng vẫn cố hét lên. Cậu không muốn mất cô một lần nữa, nhưng ít nhất, chỉ cần cô hiểu được tấm lòng của cậu, chỉ cần như vậy thôi.

“Bạch Dương...” Song Ngư đưa tay lên bịt miệng lại, cố gắng ngăn những tiếng nấc dài. “Đợi em!”

Xe bus vận chuyển hành khách bắt đầu lăn bánh. Bạch Dương mỉm cười nhìn cô, khoé mắt rơi ra một giọt nước hiếm hoi. Anh xin lỗi, Song Ngư... Anh đã để cho em chịu khổ quá nhiều rồi. Ừ anh sẽ đợi. Khi nào gặp lại, Bạch Dương này, xin trả hết cho em.

Song Tử nắm chặt lấy vai cô bạn, mỉm cười chúc phúc. Song Ngư và Bạch Dương như vậy, cô cũng đã yên tâm được phần nào. Song Tử tựa đầu vào ghế, cô cũng nhớ em, Ma Kết à...

“Cái gì?” Ma Kết giãy nảy khi nghe Sư Tử và Thiên Yết thông báo Song Tử đã đi mất. “Tại sao cô ấy không nói cho tôi biết?”

“Sao lại hỏi thầy? Tự mà đọc đi.” Sư Tử nói xong liền quăng cho Ma Kết một phong thư rồi ôm Thiên Yết quay đi mất.

Ma Kết cậu không nói hai lời liền mở lá thư ra. Khoé môi cậu khẽ nhếch, thở dài một cái rồi cười nhẹ.

Anh cũng yêu em, Song Tử...

Hôm nay cũng như thường lệ, Xử Nữ lại đến bệnh viện thăm Bảo Bình. Cô đã nghỉ học được một tuần rồi. Xử Nữ cậu ngày nào sau khi tan học cũng đến thăm cô, kể đủ thứ chuyện, lại còn có giảng bài trên lớp cho cô nghe nữa.

Cạch.

Trên chiếc trường trắng tinh chính là một cái chăn trắng tinh, hoàn toàn không thấy người đâu.

Xử Nữ giật mình, vội chạy khắp nơi tìm kiếm.

“Xin lỗi, cho hỏi, bệnh nhân nằm ở phòng ABC đâu rồi?” Xử Nữ nắm tay một cô y tá lại.

“Ồ... Cô ấy đã xuất viện sáng nay rồi ạ.” Cô y tá trẻ tuổi bị một chàng trai nắm tay liền đỏ mặt ngại ngùng, như chợt nhớ ra điều gì đó, cô lại nói tiếp. “À, cô ấy có đưa cho cậu... Mà cậu là Xử Nữ đúng không? Cô ấy có gửi tờ giấy cho cậu này.”

“Cảm ơn.”

Xử Nữ sau khi nhận được liền mở ra đọc ngay.

Trong tờ giấy gấp làm tư ấy có vẽ một mặt cười thật ngộ với dòng chữ màu đen.

Đồ ngốc, tôi cũng thích cậu. Lúc này chắc tôi cũng đang ở trên máy bay rồi. Chờ nhé!

Xử Nữ cậu khoé môi khẽ nhếch. Cô mới là đồ ngốc ấy!

“Tất nhiên tôi sẽ tìm cô để đòi nợ rồi, Cinderagua.”

~The end~

Cuối cùng cũng xong~ Phù... ^3^ Viết truyện quả thật chẳng dễ tí nào :(Ấy khoan đừng nóng, ta còn phần ngoại truyện nữa mà :> Đó là cái phần mà ta hào hứng nhất đấy, sẽ nói sau này các cp gặp lại nhau hay làm đám cưới ra sao, rồi còn vài mẩu đối thoại nhỏ nhỏ nữa :))) Xin đa tạ rất nhiều vì đã ủng hộ truyện của ta từ hồi đầu đến giờ :3 Đa tạ, đa tạ! Đã đọc hết truyện của ta rồi đấy, xin để lại cái cmt nhé :) Và sao nào muốn có cảnh H xin vui lòng nói luôn :3 để ta đỡ phải suy nghĩ nhiều ^^ Đa tạ! Evangel xin hết!

36. Ngoại Truyện: Thiên Bình Và Kim Ngưu

Thấm thoát đây cũng đã vài năm trôi qua rồi. Kim Ngưu bây giờ chính là giám đốc của chuỗi nhà hàng - khách sạn nổi tiếng trong nước. Cậu có trăm công ngàn việc phải lo, nào là hợp đồng, các cuộc họp, phỏng vấn,... Còn Thiên Bình? Cô đang ký hợp đồng với bên công ty Jiro để trở thành người mẫu độc quyền.

Vâng, họ vẫn chưa có kết hôn.

“Kim Ngưu, anh nghĩ sau này chúng ta sẽ ở đâu? Nhà anh hay nhà em?” Thiên Bình ngây ngô ôm cánh tay của Kim Ngưu vào lòng.

Chả là đôi bạn trẻ nhân dịp cuối tuần rảnh rỗi liền tranh thủ đi dạo vài vòng trong thành phố.

“Tại sao không phải là nhà của chúng ta?”

“Ồ, ý em là... A! Anh xem kìa, cửa hàng quần áo cho trẻ sơ sinh, mình vào đi! Nhanh lên!”

Kim Ngưu mặc kệ cho Thiên Bình kéo vào cửa hàng, mắt cậu vẫn là thủy chung dán vào màn hình điện thoại.

“Kim Ngưu, anh xem, có bao nhiêu là quần áo này. A! Cái giày này nhỏ xíu à... Aww, em thích quá đi!” Thiên Bình xuýt xoa từng món đồ trên kệ tủ, không thềm để ý đến Kim Ngưu nữa.

“Thích đúng không? Vậy anh sẽ cho em một đứa. Thậm chí mười đứa anh cũng có thể cho em.” Kim Ngưu chậm rãi buông một hơi thật dài, vô tình cả hai lại trở thành tâm điểm của mọi người trong cửa hàng.

Thiên Bình bị người ta chiếu tướng đến đỏ cả mặt, vội vàng kéo tay Kim Ngưu chạy mất.

8h tối nhà Thiên Bình vào một ngày nào đó...

Thiên Bình cô hôm nay được Kim Ngưu mời đến dự một buổi lễ của công ty. Cậu nói cô phải ăn mặc thật đẹp, để xứng đáng làm phu nhân tương lai nữa chứ. Và vì lý do đó, cô đã tiêu hết hơn chục triệu cho bộ váy này đây.

Thiên Bình đứng đợi ở cửa mãi vẫn chẳng thấy Kim Ngưu tới. Sốt ruột, cô bắt đầu lấy điện thoại ra gọi.

Bụp!

Một miếng vải màu trắng thành hình xuất hiện từ đằng sau, bịt lấy miệng của cô. Thiên Bình mới đầu còn cố gắng vùng vẫy, sau liền tiến vào trạng thái hôn mê.

Tích... tắc... tích... tắc...

Khi Thiên Bình tỉnh dậy, xung quanh cô mọi thứ cứ quanh mòng mòng, quả thật rất buồn nôn.

Không phải!

Cái cảm giác quay mòng mòng này... rất giống như đang ở trên mặt biển!!!

Chết rồi! Thiên Bình cô đứng dậy. Không trói? Không bịt miệng? Không lẽ xung quanh đây không có ai nên họ mới lơ lửng cảnh giác như vậy? Thiên Bình sợ hãi đảo mắt một vòng quanh phòng. Trong phòng chỉ có độc mỗi một cái bàn viết và chiếc giường bằng gỗ sang trọng mà cô đang ngồi lên. Chắc có lẽ đây cũng là một loại du thuyền xa hoa nào đó. Thiên Bình cô trấn tĩnh lại vài phút rồi tiến tới cánh cửa trước mặt.

Cạch.

Không khoá!

Thiên Bình nhanh chóng mở cửa chạy ra ngoài. Đúng là khoang này không có ai cả. Hay là? Toàn bộ đã bị giết hết rồi? Cô lắc lắc đầu. Không được suy nghĩ lung tung, mình phải thật bình tĩnh trong mọi tình huống!

Thiên Bình cô để ý, trên bức tường có dán hình gì đó như một mũi tên màu đen, mỗi mũi tên đều có đính vài ngôi sao nhỏ. Với trí tò mò vốn có, cô bắt đầu đi theo nó.

Len lỏi qua các hành lang và vài khoang hành khách, cuối cùng, cô cũng lên được boong tàu.

Bùm!

Một màn pháo hoa bất chợt nổ ra, hàng ngàn những tờ giấy làm thành một màn hoa rơi kinh điển. Hai bên boong tàu có rất nhiều, rất nhiều đồ trang trí. Còn cả một bàn ăn hấp dẫn đầy nến và gấu bông. Phía trên treo một băng rôn to đùng: Will you marry me? Mà ở đó, Kim Ngưu với bộ âu phục phẳng phiu đang chấp một tay sau lưng, tay còn lại cầm bó hoa hồng đỏ thắm, khoé môi nhếch lên với vẻ thích thú nhìn cô.

Thiên Bình lúc đầu đã chuẩn bị tư thế để có gì còn có thể ứng phó. Nay gặp cảnh này, cô chỉ còn đứng ngây ra đó, miệng há ra không nói được tiếng nào.

“Sao? Em sẽ lấy anh chứ? Anh đã chuẩn bị lãng mạn như thế này rồi.” Kim Ngưu cười ranh một cái, ánh mắt loé lên tia ám áp.

“Lãng mạn á? Anh bắt cóc em như thế mà lãng mạn á?” Thiên Bình tức giận chu môi chống hông. “Lần sau anh mà như vậy nữa, em giận cho xem.” Cô tiến lại gần Kim Ngưu, đưa tay lên chỉnh lại cổ áo và cravat cho anh.

“Sẽ không có lần sau nữa đâu.” Kim Ngưu cúi mặt xuống, hơi thở nóng phả phất nơi cổ Thiên Bình làm cô nàng đỏ mặt. “Vì hết lần này, em đã là của anh rồi.”

Kim Ngưu không nói hai lời liền cắn lấy đôi môi cô. Bàn tay chậm chậm luồn từ sau áo lên.

“Khoan đã!” Thiên Bình rùng mình đẩy anh ra, đôi má ửng hồng. “Em chưa nói đồng ý mà.”

“Em dám không đồng ý sao?” Kim Ngưu nhếch mép một cái, tay lập tức bế cô lên, phòng ngủ thẳng tiến.

Kể ra cũng đã hai năm từ khi Kim Ngưu và Thiên Bình lấy nhau. Hôm nay là ngày mà Thiên Bình cô phải đi chụp ảnh cho tạp chí Elestime.

“Được rồi, nghiêng sang trái, đúng đúng.”

Thiên Bình nghiêng người, tạo dáng đủ kiểu để Phillip, anh chàng nhiếp ảnh nổi tiếng hàng đầu trong nước, bấm máy.

“Anh chàng đẹp trai đứng cạnh chiếc BMW ngoài kia là ai vậy?”

“Ai mà biết!”

“Có khi hắc mã hoàng tử đến đón tui đó.”

“Mày lùn xùn ai thêm, há há!”

Thiên Bình trong lòng chợt bật cười, anh chàng đó chắc chắn là Kim Ngưu rồi. Cái ví dụ điển hình đó chính là chiếc BMW màu đen. Từ trước khi cưới, cô thấy anh lái nó. Sau khi cưới, anh vẫn chung thủy không chịu đổi xe mới, mặc dù kiểu dáng của nó khá cổ. Kim Ngưu mà, anh rất ít đổi những thứ quen thuộc với mình.

Thiên Bình lấy điện thoại ra, nhắn một tin nhắn cho Kim Ngưu bảo anh vào đi, thế là anh vào thật.

Kim Ngưu đi đến đâu quả là làm cho người ta ngại ngùng vì vẻ ngoài điển trai sắc sảo đến đó. Chẳng hạn mấy cô nhân viên đang té ngã ngoài kia.

Tại sao Thiên Bình nổi tiếng mà người ta vẫn chưa biết đến Kim Ngưu ư?

Vì đám cưới của hai người chỉ làm nhỏ thôi, khách mời chỉ khoảng 1000 người. Giới truyền thông cũng chưa biết mặt chồng của Thiên Bình nữa. Họ chỉ biết đến một Kim Ngưu tự lập, cao ngạo, là ông chủ của chuỗi nhà hàng - khách sạn Kim Ngưu nổi tiếng. Nhưng bây giờ thì họ sắp được biết rồi đấy.

Kim Ngưu bước đi một cách chậm rãi vào studio, mắt nhìn thẳng, một bước đi đến chỗ của Thiên Bình đang đợi.

“Anh tới rồi à?” Thiên Bình trong giờ giải lao liền chạy đến ôm lấy Kim Ngưu trước ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người. “Anh đợi em một lát nhé, em sắp xong rồi, còn 30 phút nữa thôi.”

“Uhm.” Kim Ngưu hôn lên trán Thiên Bình một cái rồi vuốt mái tóc vàng nâu hơi xoăn của cô.

“Trời, hai người đó đang cặp bồ hả?”

“Đúng là chân dài cặp đại gia mà.”

“Hừ... nhìn GATO quạ.”

“Thật tôi chúng tôi là vợ chồng.” Kim Ngưu cất giọng trầm trầm khiến người ta không rét mà run.

“Ồ... xin lỗi.”

“Anh làm gì vậy.” Thiên Bình bật cười, vỗ vào ngực anh một cái. “Có cần phải đôi co với họ như vậy không?”

“Họ nói xấu em, anh không thích.”

“Ày ya~ Thôi thì ngày mai chúng ta cùng công bố cho giới truyền thông biết mặt của ông xã em là được rồi.”

“Tại sao không phải là lát nữa?”

“Lát nữa sao?”

“Ừ.”

Thiên Bình bật cười ha ha, rước lấy ánh mắt kỳ dị của Kim Ngưu lẫn mọi người.

“Kim Ngưu, ngày mai anh có rảnh không? Chúng ta đi cắm trại đi.”

“Ngày mai anh bận...”

Kim Ngưu ngược mắt lên nhìn, vừa đúng lúc Thiên Bình từ phòng tắm bước ra, trên người chỉ vồn vện có chiếc khăn tắm màu trắng quấn quanh. Hơi nước toả ra làm khung cảnh có chút ám muội, những giọt nước từ mái tóc rối còn chưa khô của Thiên Bình làm anh cảm thấy cổ họng khô nóng.

“Trên mặt em có gì à?” Thiên Bình ngây ngô hỏi, bước chầm chậm về phía chồng mình.

Kim Ngưu không nói hai lời liền đè Thiên Bình xuống giường, túm lấy tay cô đặt lên đỉnh đầu. Bạc môi khẽ cắn mút lấy cánh môi đỏ mọng kia.

Thiên Bình vùng vẫy. Kim Ngưu hôm nay lại mắc chứng gì vậy?

Kim Ngưu cậu tay đưa lên mò mẫm vào chiếc khăn tắm. Dường như có vẻ hơi vương vứ? Cậu bèn tự cởi bớt quần áo rồi dùng tay vắt chiếc khăn tắm của cô sang một bên. Từng đường nét cơ thể của Thiên Bình như phô bày trước mắt cậu. Kim Ngưu khoé môi khẽ nhếch, tay chân bắt đầu cựa quậy, mò vào những nơi nhạy cảm nhất của cô.

“A... Kim Ngưu... Hôm nay anh bị sao vậy? Chỗ đó... không được...”

Anh chịu theo cô sao? Kim Ngưu hôn lên môi cô một cái, ánh mắt chứa đựng ấm áp.

“Chúng ta bắt đầu kế hoạch hoá gia đình đi Bình Nhi.”

“.....”

Một buổi sáng trong lành nọ, vì Thiên Bình phải đi làm sớm nên Kim Ngưu đành phải trông Thiên Nhã, con gái đầu lòng của anh và cô, mình chứng cho cái đêm nọ. Năm nay, Thiên Nhã được bảy tuổi, hiện đang học lớp 2.

“Ba ơi, tại sao ba lại yêu mẹ vậy?” Thiên Nhã nhõng nhẽo chui vào lòng Kim Ngưu khi anh đang ngồi đọc báo.

“Con hỏi làm gì?” Kim Ngưu anh mặt không biến sắc, vẫn giữ nguyên tư thế.

“Con yêu ba nhiều lắm.” Thiên Nhã ngược đầu dậy, hôn cái chụt vào má của Kim Ngưu với vẻ nịnh bợ.

“Haiz... Ba quen mẹ con lúc còn đi học.” Kim Ngưu đặt tờ báo xuống, ánh mắt nhìn Thiên Nhã đầy ấm áp, anh xoa đầu con bé rồi để nó ngồi ngay ngắn vào lòng. “Lúc đó mẹ con ngốc lắm, còn ba lại vừa gương mẫu vừa học giỏi.”

“Vậy ạ? Con nghe mẹ kể là ba thường xuyên ngủ gật bị thầy phạt mà.”

“.....”

Thiên Nhã được 18 tuổi. Một lần do bị bạn bè dụ dỗ nên vào quán bar, lại thiếu tiền trả nên bị người ta gọi điện về cho ba.

Kim Ngưu lái chiếc BMW màu đen đến quán bar Rayel, mất đảo một vòng rồi dừng lại nơi đám trẻ vị thành niên đang đứng.

“Bao nhiêu?” Kim Ngưu cất giọng trầm trầm nhìn Thiên Nhã, mà cô thì không dám nhìn thẳng vào anh.

“Dạ 1 triệu 8...”

“Chỉ có 1 triệu 8 mà con bắt ba bỏ cuộc họp để đến đây với con sao?”

“Dạ... tại con...”

“Con có biết nếu như cuộc họp đó thành công, ba sẽ có được bao nhiêu cái ”1 triệu 8” ấy không?”

“Con xin lỗi...”

“Đi về.”

Kim Ngưu không nói hai lời liền đặt đúng 1 triệu 8, không thiếu một đồng lên bàn rồi quay lưng đi, hại cô phải đuổi theo gần chết.

Trên xe, không khí im lặng bao trùm.

“Lần sau không được làm như vậy, nghe chưa?”

“Dạ...” Thiên Nhã giọng lí nhí.

“Cần tiền cứ nói, 10 triệu ba cũng có thể cho con, miễn không được nghe theo bạn bè bị dụ dỗ.”

“Dạ...”

“Được rồi, bây giờ thì về nhà.”

“Chẳng phải ba nói ba đang họp sao?”

“Ừ, ba mẹ đang họp xem ngày mai nên đi cắm trại ở đâu ấy mà.”

“.....”

37. Ngoại Truyện: Nhân Mã Và Cự Giải

“Thưa giám đốc, đây là lịch trình của ngày mai.”

“Ừ.”

Giọng nói trầm ấm phát ra từ sau chiếc ghế xoay làm cô thư ký mới càng tò mò về vị giám đốc của mình.

“Cảm ơn.”

Cự Giải mặc áo sơ-mi với quần âu phẳng phiu chần chậm xoay ghế lại, trên tay là một ly cà-phê của Pháp mà Nhân Mã mua cho anh khi đi du lịch cùng bạn bè về.

Đã mấy năm trôi qua, đúng là Cự Giải cũng đã thay đổi ít nhiều. Đôi mắt cậu trở nên trầm lặng, thần thái cũng mạnh mẽ hơn xưa, không còn là một cậu bé nhỏ nhắn yếu ớt ngày nào nữa. Cự Giải sau khi học xong lớp 12 liền được ba Nhân Mã giúp đỡ học phí lên Đại Học. Để trả ơn cho ông Nhân Tuấn, anh đã cố gắng hết sức để giành được chỗ tại trường quốc tế trong nước. Sau Đại học, anh lại được người ta cấp học bổng để sang Úc học Thạc sĩ, sau đó là Tiến sĩ. Và bây giờ, Cự Giải cậu đã trở thành Tổng giám đốc trong công ty Cự Nhân.

“Cô có thể ra ngoài được rồi.”

“Vâng ạ.” Cô nhân viên đỏ mặt bước ra, giám đốc này quả thật quá đẹp trai!

Cự Giải cười nhẹ, lấy điện thoại ra gọi cho Nhân Mã.

“Alo?” Đầu dây bên kia vừa thấy tên anh đã trả lời nhanh chóng.

“Chuyến du lịch thế nào rồi?”

“Em đang ở sân bay, một lát nữa về rồi. Anh thì sao? Có ký hợp đồng được chưa?”

“Mã Mã à, đối tác của chúng ta là Ngưu Ngưu đó, em nghĩ cậu ấy sẽ không ký à?” Cự Giải phì cười, tay cầm tấm ảnh trên bàn lên ngắm nghía.

“Em quên mất. À, lát ăn gì em mua.”

“Thôi được rồi, em về nhà thăm ba mẹ mình đi rồi đến công ty với anh.”

“Okay, bye! Yêu anh!”

“Ừ bye.”

Cự Giải cúp máy, trong lòng bỗng dưng cảm thấy hồi hộp khó tả.

Nhân Mã cô là người phiên dịch, làm việc tại văn phòng Chính phủ nên lúc nào cũng phải đi đây đó, muốn gặp mặt quả thật rất khó. Cự Giải chờ dài một cái. Tuần sau là đám cưới rồi, không biết cô đã xin nghỉ phép được hay chưa.

Nhà hàng - khách sạn Kim Ngưu vào ngày cưới...

“Mã Mã! Chị thật là đẹp!” Thiên Bình trầm trồ khi mới vừa bước vào phòng.

Với kiểu váy cưới cách tân cúp ngực và khăn von trắng, trông Nhân Mã thật sự rất nữ tính, khác hẳn với vẻ ngoài loi nhoi lúc còn nhỏ. Thì người ta cũng để tóc dài rồi mà...

“Bình Nhi, Cự Giải nói hôm nay anh ấy phải họp đột xuất!” Nhân Mã lo lắng cầm chiếc điện thoại, này giờ đã là 30 phút rồi, không biết có về kịp không nữa.

“Em biết, Tiểu Ngưu có nói với em rồi. Anh ấy đang ở công ty để đón Cự Giải đến đây đó.”

“Chị lo quá...”

“Không sao, không sao!” Thiên Bình mỉm cười, nắm lấy bàn tay của chị mình. “Mọi chuyện sẽ ổn thôi mà.”

“Ừ... Mong là vậy...”

Công ty Cự Nhân...

Cự Giải suốt buổi họp cứ nhìn đồng hồ mãi. Đã trễ thế rồi, chỉ còn chưa đầy 45 phút nữa là làm lễ mà anh vẫn chưa có mặt. Cự Giải chờ dài, tay nhịp nhịp xuống bàn, cảm giác bồn chồn này thật là khó chịu.

“Xong rồi, phần trình bày của tôi đến đây là hết, cảm ơn Tổng giám đốc và các vị đã lắng nghe.”

“Tốt lắm, rất mong được hợp tác với công ty của cậu. Thư ký, cô có thể đưa bản hợp đồng đến phòng tôi được không?” Cự Giải bắt tay đối tác một cách gấp gáp, giọng nói cũng nhanh hơn. “À còn nữa, cảm ơn các vị đã đến. Tôi có chuyện phải đi gấp, hẹn gặp lại.”

Cự Giải nói xong liền nhanh chóng chạy như bay ra khỏi phòng họp trước ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người.

“Sao lâu vậy?” Kim Ngưu thấy Cự Giải thì mở cửa xe ra, miệng lầu bầu.

“Xin lỗi, cậu ta nói dài quá.”

Cự Giải và Kim Ngưu lên ghế sau ngồi cùng nhau. Vẫn là chiếc BMW màu đen của Kim Ngưu, nhưng hôm nay người lái lại là tài xế riêng của Cự Giải.

“Đây là quần áo của cậu, mặc vào luôn đi.”

“Ở đây sao?”

“Ừ.” Kim Ngưu nhú mày nhìn Cự Giải, cất giọng nhẹ tênh.

“Okay...”

Chỉ vồn vện 30 phút, chiếc xe đã dừng lại trước cửa nhà hàng Kim Ngưu. Thiên Bình mặc đồ phù dâu đứng chờ sẵn ngoài cửa xe. Nhưng cánh cửa vừa mở, đập ngay vào mắt cô chính là một cảnh tượng vô cùng đặc sắc. Cự Giải đang cố gắng mặc quần âu, chiếc quần mới vừa lên được đến nửa. Kim Ngưu đưa hai tay ra kéo lấy quần của anh, không rõ là kéo lên hay xuống nhưng... hình ảnh này bất giác làm con mắt phải của Thiên Bình giật giật.

Cả một bầu không khí im lặng bao trùm.

“Bình Nhi, không như em nghĩ đâu, anh...” Kim Ngưu vội vàng bước ra khỏi xe để giải thích, đầu đập ngay vào cạnh cửa.

“Ừ ừ, Ngưu chỉ giúp tớ mặc âu phục thôi mà. Ày ya~” Cự Giải cười như mếu kéo chiếc quần lên, chạy thẳng vào nhà hàng. “Hẹn gặp lại! Chúc may mắn nha Kim Ngưu! Ha ha!”

Nói rồi, bỏ mặt anh Ngưu tội nghiệp đang cố gắng giải thích với Thiên Bình, Cự Giải đã chạy đi mất.

Phòng cô dâu...

Cự Giải chạy mãi cuối cùng mới nhận ra là mình bị lạc. Anh ghé mắt nhìn sang các phòng thì thấy một thân ảnh màu trắng quen thuộc. Nhân Mã trong bộ váy trắng đang soi mình trước gương. Cô trông hết như một nàng công chúa nhỏ sắp phải xa ba mẹ mà đi với hoàng tử Cua. Cự Giải khựng lại một chút. Những hình ảnh xa xưa từ ký ức chợt ùa về. Anh chậm chậm bước lại, vòng tay qua eo cô từ đằng sau. Nhân Mã giật mình ngược đầu lên.

“Anh lâu quá.”

“Xin lỗi, cuộc họp vừa xong là anh chạy đến liền đây.”

“Lễ cưới trễ 5 phút rồi, chúng ta đi mau lên.” Nhân Mã giục, đưa tay lên vuốt vuốt lại mái tóc đã rối của anh.

“Để anh nắm vợ mình thêm chút nữa đã.”

Anh nắm lấy bàn tay cô, hôn lên đó. Khoé môi Cự Giải cười nhẹ. Được gặp cô lúc đó quả là điều may mắn.

Anh nguyện sẽ yêu em suốt đời, Nhân Mã.

Nhân Mã đêm tân hôn vẫn còn cảm thấy lo lắng. Cô gọi điện cho Thiên Bình bây giờ đã là cuộc thứ ba rồi.

“Chị sợ quá, lỡ như... có sai sót gì...”

“Oa~ em nói chị rồi mà! Chỉ cần mặc lên bộ đồ lót mà em với chị mua hôm trước, tắm xong liền đi ra khoe với Giải Giải. Bây giờ em phải họp gia đình với Tiểu Ngưu rồi. Đừng có gọi nữa đó!”

“Nhưng...”

“Bye!”

Thiên Bình nhẩn tâm cúp máy cái rụp làm Nhân Mã thở dài.

“Mã Mã? Em có cần giúp gì không?”

Tiếng Cự Giải từ ngoài phòng tắm vọng vào làm Nhân Mã giật mình.

“Không, em ra ngay đây.”

Nhân Mã hít một hơi thật sâu, tay từ từ mở nắm cửa ra.

Cự Giải tròn mắt nhìn Nhân Mã quần khăn trùm kín mít người. Cô đang làm cái gì vậy?

“Em lạnh hả?”

“Không...! Em...”

Nhân Mã đỏ mặt ngượng ngịu thả chiếc khăn bông ra. Cơ thể với bộ đồ lót nửa kín nửa hở bất giác làm Cự Giải chảy máu mũi.

“Hả? Giải Giải, anh có sao không?”

“Không... không...”

Thật là ngại quá, anh nhà ta đúng là trai tân chính gốc.

Nhân Mã vội vàng lấy khăn giấy đưa cho Cự Giải, chân lại vấp trúng cái khăn bông lúc này té nhào xuống giường. Mà cái tròn tròn mềm mềm kia lại đáp trúng vào mặt cậu.

“Mã Mã...” Cự Giải cười lớn, xoay người lại đặt cô phía dưới mình. “Em không cần quấy rầy anh như thế, dù sao thì anh cũng là của em rồi mà.”

“Anh nói gì thế...” Nhân Mã liếc ngang liếc dọc, mắt không dám nhìn thẳng vào anh.

Cự Giải bực môi khê nhếch, anh cúi xuống hôn vào môi cô, rồi từ từ trượt xuống xương quai xanh.

“Uhm~ Giải Giải~” Nhân Mã ngậm khê, bàn tay vô thức cởi áo sơ-mi của anh ra.

Cự Giải mỉm cười, tay từ từ đưa ra sau, gỡ khoá của chiếc áo lót màu đen quấy rầy mà Nhân Mã đã tốn hết gần ba triệu để mua. Xem ra bây giờ, nó đã vô dụng rồi nhỉ.

Cự Giải đưa tay lên nắn bóp vật mềm đang tựa vào ngực anh, bàn tay chậm chậm đưa xuống phía dưới.

“Giải Giải, anh thật hư...” Nhân Mã cười ranh một cái, cắn nhẹ lấy tai của Cự Giải, phả một luồng hơi nóng vào.

“Nhân Mã, anh yêu em.”

Cự Giải một lần nữa hôn vào môi cô.

Nhân Mã, trọn đời này, anh sẽ chỉ yêu một mình em thôi. Hứa với anh nhé, chúng ta sẽ là một đại gia đình thật hạnh phúc...

“Giải Giải! Em khát nước!” Nhân Mã ôm bụng bầu 6 tháng đi lòng vòng trong nhà.

“Mã Mã, em ngồi yên được không? Anh đang đi lấy đây!”

Cự Giải cười khổ, vừa phải nấu cơm vừa phải chiều theo những yêu cầu của cô vợ khó tính.

“Nhưng em nghe người ta nói có bầu phải vận động nhiều.”

“Nhiều chứ không phải là mạnh! Em! Bỏ ngay cái giỏ đồ đó xuống! Lát nữa anh sẽ giặt cho!”

Nhân Mã cười tủm tỉm. Chồng của cô quả là đáng yêu quá!

Cự Giải tóc tai bù xù, quần áo thì nhăn nhúm chạy đến phía Nhân Mã, đưa ly nước cam cho cô.

“Chồng à, em đâu phải không tự làm việc nhà được, anh còn trăm công ngàn việc phải lo, lại tự ép mình nghỉ phép chín tháng mười ngày ở nhà trông em sao?”

“Không phải... chỉ là anh lo cho em thôi. Chứ cô ngốc nào hôm qua đi siêu thị để quên tiền ở nhà, hôm trước đi picnic với bạn thì quên mang đồ ăn? Hối sao anh không lo cho được.”

Nhân Mã mỉm cười kéo áo Cự Giải xuống, cắn nhẹ lấy môi anh.

“Ừ em biết rồi, chồng em là giỏi nhất!”

“Đồ ngốc...”

Cự Giải cúi xuống hôn cô. Ánh bình minh chiếu xuyên qua cửa sổ, hứa hẹn một tương lai thật sáng lạn cho cả hai vợ chồng.

Bé Cự Minh năm nay đã được năm tuổi, đang chuẩn bị vào lớp một. Hôm nay là ngày đầu tiên vào trường của bé.

“Con trai, cố lên! Đánh bại hết những ai cản đường cho mẹ!” Nhân Mã đưa tay lên dạng fighting rồi high-five với con một cái.

“Mẹ đừng lo! Con thừa hưởng tất cả di truyền từ ba mẹ mà.” Cự Minh ngúng nguẩy cười lớn.

Tin... tin...

“Lên xe, con có muốn bị ghi tên vào ngày đầu tiên đến trường không?”

“Con nghe rồi! Chiều gặp lại, mẹ!”

“Bye con trai!” Nhân Mã vẫy vẫy khăn tay, chấm nước mắt từ biệt Cự Minh rồi đưa tay lên xoa bụng mình, cô đang có bầu bé trai thứ hai, cũng đã năm tháng rồi.

“Mẹ, con cũng nhớ mẹ lắm, hu hu.” Cự Minh thò đầu ra cửa xe, ngoái lại nhìn Nhân Mã với ánh mắt luyến tiếc.

“Có cần như vậy không?” Cự Giải cười khỏ, thằng nhóc này, nó lúc nào cũng nhõng nhẽo với mẹ cả, không khéo một lớn lại ăn bám vợ cũng nên.

“Không ạ.” Cự Minh thắt dây an toàn rồi cười toe một cái. “Vì lúc sáng con lỡ làm mất cái dây chuỗi ngọc của mẹ rồi, làm như vậy con sẽ cảm thấy đỡ có lỗi hơn.”

Cự Giải mặt đen như đất nồi: “Dây chuỗi ngọc đó... là ba mua tặng mẹ nhân dịp kỷ niệm ngày cưới mà!!!!!!”

“A ha ha, con xin lỗi!”

Chiếc xe chậm chậm lăn bánh, cuối cùng thì mong ước của Cự Giải cũng đã thành hiện thực rồi đó. Một đại gia đình thật hạnh phúc...

38. Ngoại Truyện: Thiên Yết Và Sư Tử

Thiên Yết bước xuống xe, nhìn quanh rồi băng qua đường. Chả là hôm nay cô rảnh rỗi nên làm đồ ăn mang đến công ty cho Sư Tử.

Thiên Yết sau nhiều năm học tập thì nhận ra công việc mà mình thích chính là kinh doanh. Cô có xin ý kiến của Kim Ngưu, vì dù sao anh cũng đã thành công trong lĩnh vực này. Và cuối cùng, Thiên Yết đã trở thành bà chủ của chuỗi cửa hàng tiện ích KC Square. Công việc tất nhiên rất bận, nhưng tháng trước, Sư Tử và cô vẫn tranh thủ cử hành lễ cưới, mời hết tất cả bạn học, người thân,... đến dự. Sư Tử mặc dù đang là Chủ tịch kế nhiệm của Tập đoàn Leonard chuyên về đá quý, thời gian không có, nhưng vào cuối tuần, chắc chắn anh cũng sẽ dành một ngày để hâm nóng lại tình cảm với cô vợ bé bỏng.

Thiên Yết bước vào công ty một cách chậm rãi. Mọi người ở đây dường như đã quen thân với cô nên ai cũng cười nói rất thân thiện.

“Phu nhân tìm Chủ tịch ạ?” Một cô nàng tóc nâu với thân hình nóng bỏng từ bàn tiếp tân bước ra với nụ cười thường trực trên môi. “Ngài ấy đang họp ở tầng ba, phu nhân có cần tôi đưa cô đi không?”

“Ồ, tôi có thể tự đi được, cảm ơn cô.”

“Không có chi ạ.”

Thiên Yết mỉm cười gật đầu với cô nhân viên rồi đi thẳng một mạch lên lầu ba.

Phòng họp...

Sư Tử đang trình chiếu một vài mục tiêu mà công ty phải đạt được trong năm nay, chỉ có thế, anh mới thực hiện được ước mơ trở thành ông trùm trong giới đá quý.

Thiên Yết bước ra từ thang máy, ánh mắt đảo đảo tìm kiếm bóng hình quen thuộc ấy. A kia rồi! Sư Tử với dáng vẻ hiên ngang đang đứng phát biểu bài nói của mình. Phong thái anh cao ngạo, chưa bao giờ chịu khuất phục bởi khó khăn, đó là điều mà Thiên Yết cô rất hài lòng về chồng mình. Một cảm giác hạnh phúc dâng tràn làm khoé môi cô cười nhẹ, khẽ nghiêng đầu nhìn anh.

Sư Tử đang nói nửa chừng thì mắt liếc thấy vợ mình đang đứng ngoài cửa. Anh vội vàng bảo mọi người đọc báo cáo giản lược trên tờ giấy, còn mình thì bước nhanh ra ngoài.

“Yết Yết, sao hôm nay lại rảnh rồi mang đồ ăn lên cho anh vậy?” Sư Tử ôm eo Thiên Yết kéo vào mình, đoạn hôn cô một cái thật kêu.

“Anh này, người ta nhìn kia.” Thiên Yết nhú mào, đánh nhẹ vào ngực Sư Tử.

“Haiz... Nhớ ngày nào em vẫn là học trò nhỏ ngoan hiền của anh, bây giờ lại trở thành cô vợ khó tính.” Sư Tử phì cười, đưa tay lên nhéo mũi Thiên Yết làm cô nhăn nhó chu môi. “Sao em không vào phòng riêng của anh đó, password máy tính là vợ gốc gác đáng yêu.”

“À ya~ anh còn dám nói em gốc! Lúc trước em ghét anh chết được. Lúc nào anh cũng làm phiền em, em còn nghĩ anh là một tên vừa già vừa dè, ai ngờ bây giờ em lại bị anh dụ dỗ.”

“Anh thích em từ năm em học lớp mười rồi. Anh nhớ không lầm thì lúc ấy anh vừa mới nhận chức thầy giáo dạy Toán, em cũng vừa mới vào trường. Em bị lạc, anh dẫn em vào đúng lớp học. Em có nhớ em đã nói câu gì không?”

“Cảm ơn, nếu không có thầy thì em cũng không biết làm sao nữa?”

“Ừ, tự dưng trở thành vị cứu tinh của người khác, cái cảm giác đó thích lắm, ha ha!”

“Anh dở hơi thật...” Thiên Yết mỉm cười, đánh nhẹ vào vai anh rồi giờ hộp cơm lên. “Anh đi vào hộp đi, em về phòng trước. Ok?”

“Ừ, bye vợ.” Sư Tử hôn vào trán cô một cái nữa rồi mới chịu quay vào phòng họp.

Nhìn qua tấm kính, Sư Tử đứng đó trình bày bài báo cáo rất có phong thái lãnh đạo, gương mặt biểu cảm phong phú, tay chân múa máy. Thiên Yết phì cười, tại sao lúc ấy cô không chấp nhận anh sớm hơn nhỉ? Để anh phải cực khổ theo đuổi cô như thế.

Nhưng Thiên Yết nào biết rằng, tất cả những việc anh làm, đều là kế hoạch của Sư Tử và mẹ của anh. Từ việc giả làm bạn gái đến chỗ xem mắt tới buổi tiệc ra mắt. Ha ha! Nếu cô không thích anh thì anh đành phải sử dụng thủ đoạn một chút chứ. Mưa dầm thấm lâu. Chẳng phải cuối cùng cô cũng rung động rồi sao. Không nói Thiên Yết gốc thì còn nói gì nữa.

Sư Tử mỉm cười nhìn ra ngoài. Cô vẫn đứng đó ngắm anh sao? Được, vợ yêu, cứ ngắm một chút nữa đi, để anh trở tài cho em xem. Sư Tử nhếch mép một cái, lại quay về với việc trình bày kế hoạch của mình.

Một ngày mùa đông, Thiên Yết đang say ngủ trong chăn ấm thì bỗng thấy cái gì đó nhột nhột ở cổ.

“Anh làm gì vậy?” Cô mở mắt ti hí, nói bằng giọng ngái ngủ.

“Hôn em.” Sư Tử trả lời tỉnh bơ, vẫn tiếp tục với công việc của mình.

“Ngày mai em còn đi làm.” Thiên Yết quay người lại, cố gắng đẩy anh ra mà không được, tên này...

Sư Tử bực môi cắn nhẹ vào vành tai cô, bàn tay di chuyển đến những chỗ nhạy cảm của Thiên Yết.

“Thôi mà... dù sao thì chúng ta cũng nên có em bé đi chứ. Em không thấy nhà quá im ắng rồi sao?” Sư Tử chui vào mền, nhìn thân thể trần trụi của cô với ánh mắt tràn đầy dục vọng.

“Không! Em muốn ngủ!” Thiên Yết kéo mền lại, che đi cơ thể.

“Tuỳ em.”

Sư Tử giả vờ giận dỗi quay đi. Nhưng một loáng sau vẫn chưa thấy Thiên Yết nói gì. À chà~ cô ngủ thật rồi sao... Sư Tử cười khở, xoay người lại ôm cô vào lòng. Không được, không được. Cứ cái đà này thì đến khi nào anh mới nghe được tiếng “Papa” đây?

Nghĩ sao đó, Sư Tử nhanh chóng lật Thiên Yết lại làm cô nàng giật mình.

“Anh nghĩ lại rồi, dù thế nào em cũng phải sinh một đứa cho anh. Không khéo nhân viên trong công ty lại nói anh bị yếu sinh lý.”

“Chúng ta mới cưới nhau có một năm hai tháng, anh lại giống yếu sinh lý sao?” Thiên Yết ngại ngần quay mặt đi.

“Ngoan ngoan Yết Yết, ngày mai anh sẽ bù một ngày nghỉ cho em.”

“À ya~ em không muốn nghỉ! Không muốn nghỉ!”

Mặc cho Thiên Yết la hét, Sư Tử vẫn là hung hăng tiến tới. Cái này... Thiên Yết a~ cô lấy phải sắc lang rồi.

Sư Tử đi qua đi lại ngoài phòng bệnh. Thiên Yết vào đó cũng đã lâu rồi, tại sao vẫn chưa nghe thấy tiếng trẻ con khóc?

Cạch.

“Xin chúc mừng anh, là con trai!”

“Vợ tôi đâu?” Anh chàng sốt ruột vội hỏi.

“Cô ấy bây giờ phải qua phòng hồi sức, một lát sau sẽ tỉnh. Đây là con của anh.”

Sư Tử nhanh chóng đưa tay ra đón đứa bé vào lòng.

Cậu nhóc mặt mũi trông rất nét. Đôi mắt to tròn đáng yêu chớp chớp nhìn anh rồi bỗng dưng lại bật khóc.

“Oe... oe... oe...”

Sư Tử nhìn cậu con trai bé bỏng đang bẽ trên tay, trong lòng bỗng dưng dâng lên một cảm xúc khác lạ. Phải chăng đó chính là tình phụ tử? Cậu nhóc này chính là con anh, là con của một mình anh (và cô) thôi.

Anh sẽ được nghe tiếng gọi ba thân thương, sẽ được nhìn nó tập đi, tập nói. Anh sẽ dạy nó những điều hay trong cuộc sống, sẽ thương yêu và chăm lo cho từng miếng ăn giấc ngủ của nó.

Sư Tử dễ dàng con trai của mình, một giọt nước mắt hạnh phúc rơi nhẹ trên má anh chàng.

Sư Tử anh thật muốn cho cả thế giới, nhất là tên Bạch Dương vẫn còn ế chống gọng đó, biết: Anh đã làm cha rồi!

Minh Vương, con trai đầu lòng của Sư Tử và Thiên Yết nay đã được bảy tuổi. Cậu nhóc tính cách y hệt ba mình, giỏi thể thao, đào hoa và rất đỗi nghịch ngợm. Nhiều lúc Thiên Yết tự hỏi, đó có phải là con của mình sinh ra hay không, tại sao lại chẳng thừa hưởng tính cách của cô tí nào. Nhưng may là Thiên Kim, cô con gái thứ hai, năm nay được năm tuổi, vẫn còn có chút nữ tính và dịu dàng.

Hôm nay là ngày đầu tiên hai anh em đi bộ về nhà, vì cả ba và mẹ đều bận nên đành phải tự lực cánh sinh a~ May là trường của cả hai đều gần, chỉ cần đi qua một bãi đất trống nên cũng không quá khó khăn. Nhưng đó là đối với người lớn...

“Minh Vương... em sợ.” Thiên Kim bám lấy áo của anh hai, đôi mắt ngân ngấn nước.

“Đừng lo, có anh ở đây, tên nào mà dám...”

Minh Vương giờ nắm đầm ra không trung, khẩu khí dứt khoát nhằm trấn an cô em gái nhỏ. Nhưng bỗng dưng có cái gì đó lạnh lạnh ở trên vai. Mồ hôi cậu bé túa ra như tắm, tay chân bắt đầu run run đi không nổi.

“Minh Vương... em... em...” Thiên Kim thấy anh mình bất chợt dừng lại thì cũng bắt đầu run theo, cô mếu máo đứng im như phỗng, không dám nhúc nhích.

Mà Minh Vương thì mặt đã hoàn toàn tái mét. Cái quái gì đang ở trên vai của cậu vậy?

Minh Vương nuốt nước miếng một cái ực, đưa mắt nhìn sang bên trái. Là con thần lân!!

“A!!!!!!”

Cậu bé hét lên một tiếng thật lớn rồi nắm tay Thiên Kim chạy một mạch về nhà.

Mười phút sau...

Sư Tử hậm hực cầm cây roi đi qua đi lại trong phòng khách. Lúc chiều khi anh đi họp về, ngang qua bãi đất trống liền thấy Thiên Kim đứng khóc rống một mình. Thì ra vì sợ quá nên Minh Vương cầm nhầm cành cây chạy mất mà cứ ngỡ đó là tay của em gái.

“Sao? Con còn gì để nói nữa không?” Sư Tử đút tay vào túi quần, tay kia cầm cây nhíp nhíp lên bàn.

“Con xin lỗi mà ba! Con cứ tưởng... lúc đó... Hu hu! Con cũng sợ mà!!!” Minh Vương không biết nói gì liền khóc rống lên, hại Thiên Yết phải chạy từ trong bếp ra dỗ dành.

“Thôi mà anh, thằng bé cũng chỉ có bảy tuổi, nó có biết gì đâu.”

“Em đó! Lúc bảy tuổi anh đã biết trèo tường trốn học vào bãi đất hoang chơi với các bạn, ai như nó nhất cày như thế.”

“Anh nói gì? Trèo tường trốn học?”

“À... à... anh...” Sư Tử khuôn mặt vằn vẹo đủ kiểu, tự dưng lại nói ra làm chi để cô bắt bẻ.

“Vậy tụi con cũng được trốn học ạ?” Thiên Kim ôm gấu bông ngây ngô giương mắt lên hỏi Sư Tử, mà không để ý ánh mắt tràn đầy sát khí của Thiên Yết.

”Sư Tử, anh dạy hư con rồi!!!

Minh Vương năm nay vào lớp mười hai, vì tính đào hoa sẵn có nên được rất nhiều bạn nữ theo đuổi, nhưng cậu chàng thì chẳng thích ai cả.

Cũng đúng vào ngày hôm nay Thiên Kim vào lớp mười, học cùng trường với Minh Vương.

“Minh Vương, mày xem. Cô bé tóc vàng kia cứ nhìn mày hoài kia. Ủa mà hình như nó nhuộm tóc hử?”

“Đâu?” Minh Vương lách người qua thằng bạn liền nhìn thấy Thiên Kim đang chăm chú quan sát cậu. “Ồ, tóc thật đó, mày không thấy tóc tao vàng nâu hử? Ba tao lai nước ngoài mà.”

“Ồ... vậy là mày có đồng hương rồi.”

“Để tao lại làm quen.”

Minh Vương mỉm cười tiến đến phía Thiên Kim. Chưa kịp mở miệng trêu em gái thì cô đã lên tiếng trước.

“Anh hai, mẹ nói lúc sáng anh để quên đồ lót trên máy giặt, mẹ cất vào tủ cho anh rồi đó.”

Minh Vương mặt đen như đất nồi, còn thằng bạn đứng kế bên thì cười như thằng dở. Đây thì làm quen...

39. Ngoại Truyện: Song Ngư Và Bạch Dương

Việt Nam, 5h24 phút chiều...

Song Ngư ngồi trên máy bay, gỡ earphone ra. Cô vừa mới tốt nghiệp trường Đại học về kiến trúc chuyên ngành nội thất năm ngoài, năm nay tranh thủ về nước công tác, cô cũng muốn đi thăm gia đình mình một chút.

Song Ngư kéo valy ra taxi, cô muốn tạo bất ngờ cho ba mẹ nên chưa thông báo với họ vội. Cô chỉ mang theo đúng một cái valy nhỏ toàn sách và quần áo.

Song Ngư định hôm nay đi chơi đây đó cho mở mang đầu óc, đi ăn hay shopping chẳng hạn, rồi sau đó sẽ trở về nhà sau.

Cô dừng lại ở một nhà hàng lớn trong thành phố: Aries Restaurant. Song Ngư vừa bước vào quán, ngay lập tức đã có anh nhân viên niềm nở chào đón. Anh ta đỡ lấy valy của cô và đưa đến tận chỗ ngồi. Song Ngư thật sự hài lòng lắm, cô mỉm cười lịch sự rồi nói cảm ơn.

Nhìn sơ qua thực đơn, hình ảnh món bánh Crepe với chocolate thật sự làm cho cô cảm thấy rất kích thích. Cô ngay lập tức chọn nó và một ly Milk Shake. Chỉ với mười lăm phút chờ đợi, đĩa bánh Crepe phủ chocolate nóng hổi đã được bưng ra bàn.

Song Ngư mỉm cười, bản thân cô rất biết thưởng thức ẩm thực, nay lại nhìn thấy một đĩa bánh hoàn hảo đến từng chi tiết. Nước sốt chocolate phủ trên bề mặt, chảy một góc 90 độ với đường viền bánh Crepe, đặt thêm một trái dâu đỏ mọng lên top. Tất cả đều rất hoàn hảo. Song Ngư mỉm cười xắn một miếng bỏ vào miệng.

“.....”

Cô như chết lặng trước cái vị của bánh Crepe. Không phải vì nó quá ngon hay quá dở, mà cái hương vị này... rất quen. Rất quen thuộc với cô.

“Xin lỗi.” Song Ngư gọi người phục vụ. “Ai đã làm món bánh này thế?”

“Ồ, đó chính là Bếp trưởng, cũng là chủ nhà hàng này.”

“Tôi có thể gặp Bếp trưởng được không?”

“Xin lỗi quý khách, nhưng nếu quý khách thật sự muốn gặp, tôi e là phải đợi đến khi nhà hàng đóng cửa, khoảng ba tiếng nữa. Vì lúc đó anh ấy mới rảnh tay.”

“Không sao.” Song Ngư tiếc nuối nói. “Tôi sẽ đợi, cứ nói với anh ấy tôi ngồi ở bàn này.” Cô cười nhẹ, khẽ gật đầu với anh phục vụ.

Song Ngư tiếp tục với công việc của mình. Sau đó cô lại nghe nhạc, vẽ vời gì đó trên điện thoại, gọi thêm món ăn,... Và ơn trời, cuối cùng thì ba tiếng đã trôi qua nhanh chóng, trong nhà hàng trống trải, cô bất giác cảm thấy thật cô đơn.

Song Ngư cố gắng ghé mắt nhìn vào khe hở của hai cánh cửa khép hờ. Điều duy nhất mà cô thấy chỉ là tấm lưng dài rộng của một anh chàng mặc đồng phục đầu bếp màu trắng và chiếc nón đặc trưng của Bếp trưởng.

Phải mất hết mười lăm phút, anh ta mới bước ra. Và điều bất ngờ hơn hết, đó chính là Bạch Dương, mà ta chắc các bạn cũng đã đoán trước được rồi.

“Song Ngư...” Bạch Dương tay đẩy nhẹ cửa, nhàn nhạt lên tiếng. “Em...”

“Em về rồi.” Song Ngư cô nước mắt lưng tròng, cả người xúc động run run mãi mới cất lên được vài chữ.

Những ký ức lúc trước như ủa về trong trí nhớ, cô đưa tay lên che miệng, cố giấu đi những tiếng nấc dài. Cô nhớ anh, nhớ anh nhiều lắm.

“Em... vẫn khoẻ chứ?” Bạch Dương gãi đầu, cố nặn ra một nụ cười nhạt, anh rất muốn chạy đến ôm cô, nhưng làm như vậy quả thật rất thất lễ, không biết cô đã có ai đó chăm sóc hay chưa?

“Vâng, em...” Song Ngư đưa tay lên lau đi hàng nước mắt dài, đoạn cô ngược đầu lên nhìn thẳng vào mắt anh, bắt đầu nức nở. “Anh là đồ ngốc à? Anh có biết người ta nhớ anh đến mức nào không? Vậy mà anh chỉ có thể hỏi em có khoẻ không thôi á? Anh có... uhm...”

Song Ngư mở to mắt nhìn cái người đang cường hôn cô. Bạch Dương hung hăng cắn lấy môi cô, đầu lưỡi nhanh chóng đưa vào cuốn lấy lưỡi cô như muốn xé toạt lấy cơ thể. Anh vòng tay ra sau kéo cô sát vào mình. Song Ngư lúc đầu rất bất ngờ, sau đó, những giọt nước mắt lại đua nhau rơi xuống, nhỏ trên đôi gò má. Cô ôm lấy anh, thủ thủ.

“Em yêu anh, em rất nhớ anh, biết không?”

Bạch Dương mỉm cười, đưa tay lau đi giọt nước mắt của cô, trong lòng bỗng cảm thấy nhẹ nhõm, cô vẫn chưa thuộc về ai.

“Anh nói là sẽ đợi em mà, đồ ngốc. Anh sẽ không để vượt mất em lần nữa đâu.”

Song Ngư cười hiền, ánh mắt nhìn anh chứa đầy hạnh phúc. Anh cạ cạ mũi vào mũi cô, bàn tay khẽ xiết chặt lấy tay cô.

“Anh hứa sẽ cho em một đám cưới thật viên mãn.”

“Anh có biết viên mãn là thế nào không?”

“Là em sẽ sinh cho anh cả đội bóng, và chúng ta sẽ sống hạnh phúc đến trọn đời.”

“Đồ ngốc này...” Song Ngư bật cười, khẽ đánh vào vai anh một cái.

Xem ra, sau khi vượt qua bao nhiêu rào cản, cuối cùng họ cũng đến được với nhau rồi nhỉ?

Trước ngày cưới...

“Bà đó Nảo Cá, ráng sống tốt một chút, nếu không thì cứ gọi tui, tui thuê mafia đến xử tên kia!”

Song Ngư bật cười nhìn cái iPad, chẳng lẽ cô đang gọi cho cô bạn thân để được ủng hộ tinh thần một chút áy mà.

“Bà đó ghen, khi nào mới lấy chồng?”

“À... thôi tui đi làm việc rồi, bye nha!” Song Tử kiểm có rồi chuồn mất.

Song Ngư chỉ biết lắc đầu thở dài. Con nhỏ ngốc này, lúc nào cũng vậy...

Cốc... cốc... cốc...

“Em chưa ngủ à?” Bạch Dương nói vọng vào từ ngoài cửa.

“Anh vào đi, em đang sắp xếp mọi thứ một chút.”

“Cần anh giúp không?”

Bạch Dương đặt một nụ hôn lên cổ cô từ đằng sau, hai tay vòng sang eo cô vợ sắp cưới của mình.

“Anh đó, ngày mai chúng ta mới cưới, em muốn mọi thứ phải thật hoàn hảo.” Song Ngư đẩy Bạch Dương ra, đánh nhẹ vào vai anh.

“Thôi mà, em có biết anh đã phải đợi bao lâu không? Cả hơn ba tháng để em đồng ý rồi đấy!” Bạch Dương chun mũi khoanh tay nhìn cô, cô còn bắt anh phải đợi đến bao giờ nữa?

“Cái tội lúc trước anh làm em khóc, cái tội anh dám quen với Haleen, cái tội...”

“Haleen là quá khứ rồi, coi như là một phút lầm lỡ đi.” Bạch Dương cười gượng, đưa tay lên gỡ gỡ đầu.

“Anh muốn ăn em quá đi~”

Anh chàng không nhẽo gác cằm lên đầu Song Ngư khiến cô nàng bật cười.

“Chỉ một chút thôi đó.”

Bạch Dương mâu quang chợt loé, ánh mắt nhìn cô rất khó diễn tả thành lời, khoé môi bất giác cong lên. Anh không nhanh không chậm bế cô ngay lên giường.

“Ày ya~ anh có cần như vậy không? Em nói là... anh... uhm...”

Môi của cô ngay lập tức bị môi anh khoá lại, bàn tay cũng vô thức ôm lấy tấm lưng rộng của anh. Bạch Dương hôn môi xong thì liền di chuyển xuống cổ, bàn tay phóng thích những thứ vướng víu giữa hai người.

Mãi về sau này, Song Ngư cô mới biết, một chút của anh là kéo dài bao nhiêu lâu. Ngốc à, em nghĩ anh đã phải chờ em mấy năm rồi hả? Một “chút” này của anh đã là chút lắm rồi đó...

Song Ngư tay dắt một đứa bé gái chừng hai tuổi đang chập chững tập đi bước vào siêu thị. Đó chính là Song Lam, con gái đầu lòng của hai vợ chồng. Cô bé có đôi mắt to tròn rất đáng yêu, mái tóc được mẹ cột lên hai bên như kiểu sừng trâu, dính vào đó hai cái nơ nhỏ màu tím, cũng là màu yêu thích của Song Lam.

“Mẹ ơi! Lam Lam muốn ăn sữa!” Song Lam nũng nịu giật giật tay áo của mẹ mình.

“Phải là uống sữa cơ! Mà con muốn uống loại nào?”

“Con uống Cô gái Nhà Nhan!”

“Ừ ừ, Nhà Nhan...” Song Ngư bật cười cúi xuống nheo vào đôi má phấn nộn ấy. “Ba con nói phải uống nhiều sữa một chút, vậy nên mẹ mua năm lốc cho Lam Lam nhé!”

“Dạ!”

Cô bé trông có vẻ ngoan ngoãn với mẹ đấy, nhưng mà thật ra thì...

Vào một ngày đẹp trời, tại nhà Song Ngư và Bạch Dương...

Bạch Dương sau một ngày làm việc mệt mỏi thì nằm lên ghế so-fa ngủ quên mất.

Song Lam trong lúc rảnh rỗi liền lấy hộp trang điểm của mẹ ra tập vẽ. Úi, nhà cô hết giấy rồi còn đâu? Mẹ dặn cô không được vẽ lên tường, vì như thế tường sẽ dơ, mẹ phải dọn dẹp. À... thật ra thì cô vẫn còn có nơi để tập vẽ mà!

Song Lam lấy bút kẻ lông mày vẽ cho ba một bộ râu thật đẹp dưới mũi. Khoan đã! Có phải còn thiếu chút gì? Đúng rồi! Múi màu đỏ và phấn mắt màu xanh. Ha ha! Xong rồi, một thành phẩm thật đáng ngưỡng mộ!

Bạch Dương sau nửa tiếng ngủ trên ghế so-fa thì trong người khoẻ hẳn ra. Mắt liếc thấy cô con gái rệu đang ngồi tập đọc thì trong lòng lập tức thích thú liền thưởng cho cô một cái xoa đầu.

Cạch.

“Mẹ về rồi đây!” Song Ngư mở cổng ra, gỡ giày để lên kệ tủ.

“A! Mẹ về!”

“Vợ về!”

Bạch Dương hào hứng bế Song Lam trong lòng, chạy vội ra ngoài sân đón Song Ngư.

“Biến thái!!!!!!”

Đó là từ ngữ đầu tiên khi Song Ngư thấy bộ dạng ông chồng ngốc của mình. Well, đó âu cũng là nhờ công của Song Lam.

“Kiến An! Mẹ nói với con bao nhiêu lần rồi, đừng vào bếp nghịch nữa, con có biết mỗi lần con bày ra là bấy nhiêu lần mẹ phải dọn dẹp không?”

“Không phải con! Là chị Lam Lam mà!”

Cậu nhóc mang tên Kiến An ấy năm nay đã được mười sáu tuổi, ấy vậy mà vẫn con nít chán. Suốt ngày bám lấy mẹ không nhõ, nhưng cũng được không ít các cô gái để ý.

Còn Song Lam nay vừa tròn mười tám, vóc dáng siêu chuẩn, nét mặt thanh tú ưa nhìn. Nhưng cô bé chỉ có hai khuyết điểm duy nhất: một là đầu óc khá đơn giản và hai là quậy!!! Siêu quậy!!!

“Không phải con! Mẹ biết từ đó đến giờ con đâu có hứng thú với bếp núc, đúng không?” Song Lam chống cằm lên bàn ngồi nhìn mẹ đang la Kiến An, trong lòng cảm thấy thích thú. Lần nào cô bày trò cũng là cậu hứng lấy. Đơn giản, chỉ vì Kiến An hầu hết đều vô tình bước tới đúng lúc Song Ngự bắt quả tang.

“Mẹ!!!” Kiến An chun mũi chống hông. “Mẹ không được thiên vị chị! Dù sao con cũng là con trai, con trai ai lại đi nấu bếp chứ?”

“Có ba...” Bạch Dương gấp tờ báo đang đọc dở lại, ánh mắt sát khí liếc sang Kiến An.

Cậu nhóc ức chế ngúng nguẩy. “Được được, cả nhà đều ăn hiếp con! Con sẽ bỏ nhà đi cho coi!”

“Ừ, đi đi, hình như hôm nay nhà ta làm món gà chiên với cá nướng thì phải.” Bạch Dương tiếp tục đọc báo, ánh mắt loé lên một tia sáng.

Song Ngự mỉm cười dịu dàng. “Đừng về sau giờ giới nghiêm nhé.”

“Chị sẽ nhớ em lắm a~ đi về nhớ ghé cửa hàng mua cho chị bịch kẹo M&M!” Song Lam vẫy vẫy khăn tay.

Kiến An thở dài. Cái gia đình này... cậu đúng là đã đầu thai nhầm rồi sao?

40. Ngoại Truyện: Bảo Bình Và Xử Nữ

“Con gái của mẹ, con không định về Việt Nam thật sao?”

“Không ạ, lịch hẹn đặt may áo cưới vào hôm nay của con đã kín hết rồi.” Bảo Bình đưa tay lấy thước đo ước thử vào tấm vải, đoạn lấy bút chì kẻ một đường dài lên tờ giấy vẽ. “Ba mẹ đã soạn đồ xong hết chưa?”

“Ừ, một lát nữa là khởi hành. Mẹ đi trước nhé, con ở lại nhớ giữ gìn sức khỏe.”

Bảo Bình mỉm cười nhìn mẹ mình đi khuất sau cánh cửa kính. Cô cũng muốn về Việt Nam thăm bạn bè cũ lắm, nhưng thật sự cô không có thời gian.

Hai năm trước, sau khi Bảo Bình tốt nghiệp trường Thiết kế xong thì được mẹ giao cho việc trông coi cửa hàng áo cưới của bà. Với đầu óc thiên phú về xu hướng nghệ thuật, cô nhanh chóng chiếm được cảm tình với khách hàng và làm nên tên tuổi từ những mẫu thiết kế áo cưới cách tân và cổ điển vô cùng đặc sắc. Năm ngoái, cô vừa kiếm đủ tiền để mở cho mình một cửa hàng nhỏ nơi góc phố, vậy mà năm nay Bảo Bình đã là chủ của Cinderagua - chuỗi cửa hàng may mặc áo cưới lớn trong thành phố với hàng chục chi nhánh khắp nước Mỹ. Toàn bộ đều là một tay cô tạo nên, vì Bảo Bình muốn tự lập, không muốn làm phiền đến bố mẹ. Cái này... ầu cũng là gene di truyền của ba cô.

Bảo Bình đặt dụng cụ thiết kế xuống bàn, lấy tay day day thái dương. Cô thật sự rất nhức đầu a~~ mấy mẫu thiết kế tuần trước nay khách hàng đã dùng quá nhiều, mà cô thì không muốn ý tưởng bị lặp lại, vì thế nên phải nghĩ ra những mẫu váy cưới mới.

“Thưa cô chủ.” Một cô bé tóc nâu khê gõ cửa, sau khi được sự đồng ý của Bảo Bình, cô ta liền chậm chậm bước vào. “Năm phút nữa cô phải gặp mặt khách hàng rồi ạ.”

“Được rồi, nếu họ tới thì nói họ ngồi trong phòng họp đợi tôi.” Bảo Bình nhắm mắt lại nghỉ ngơi, cô quả thật rất buồn ngủ.

“Vâng ạ.”

Bảo Bình chỉnh trang lại đầu tóc, sau khi pha một ly cà phê sữa, cô bắt đầu di chuyển về phía phòng họp.

“Xin lỗi, tôi đến trễ.” Bảo Bình bước vào phòng, mắt liếc sơ về phía người khách kia.

Anh ta đứng chắp tay sau lưng, quay mặt về phía cửa sổ, lưng hướng cô. Dáng người anh cao nhưng hơi gầy, mái tóc đen ngắn được cắt tỉa gọn gàng. Anh ta mặc một chiếc áo sơ-mi màu trắng và quần âu. Bảo Bình ngẫm nghĩ, đây ắt hẳn là một người rất ưa sạch sẽ và khó tính.

“Không sao, dù sao tôi cũng đã đến đây từ một tiếng trước để đặt lịch hẹn, đợi thêm một chút cũng không vấn đề gì.” Anh vẫn đưa lưng về phía cô, tay mân mê chậu hoa nhỏ đặt trên bệ cửa sổ.

“Ồ...” Bảo Bình không biết nói gì bèn ngồi xuống ghế, chậm chậm mở đơn hẹn ra xem. “VẬY... anh là bác sỹ thú y? Anh sắp tới muốn đặt may váy cưới cho vợ à?”

Bảo Bình nheo mắt, hai câu hỏi có vẻ không được liên quan cho lắm. Cô khẽ tự giễu bản thân.

“Ừ... cho vợ sắp cưới của tôi. Nhưng tôi vẫn chưa cần hôn cô ấy.”

“Vậy tại sao anh lại đến đây? Làm sao anh chắc chắn rằng cô ấy sẽ đồng ý?”

“Tôi không chắc chắn, nhưng hy vọng cô ấy sẽ.” Với nụ cười nhẹ trên môi, Xứ Nữ chậm chậm quay mặt lại. “Lâu rồi không gặp, Cinderagua.”

“Xứ... Xứ Nữ...” Bảo Bình ngay lập tức đánh rơi cây bút trên tay khi nhìn thấy anh, vẻ mặt đó, ánh mắt đó, tất cả đều rất quen thuộc với cô, nó như... chỉ mới vừa hôm qua thôi.

“Xúc động đến thế à?”

“Không! Ai nói! Tôi chỉ là... bất ngờ chút thôi.” Bảo Bình bướng bỉnh nhướn mày, bày ra một bộ dạng không quan tâm. Nhưng ai biết được, nội tâm cô đang gào thét, cô nhớ anh! “Thế nào? Sắp cưới rồi á? Ai là cô dâu xấu số vậy?”

“Cô cũng biết cô ấy mà.” Xứ Nữ cười hiền, ánh mắt khá phức tạp.

“Ồ...”

Bảo Bình tim đập nhanh một nhịp. Cuối cùng thì cô cũng được gặp lại anh rồi. Nhưng mà... cũng như lúc xưa, trái tim anh hoàn toàn không thuộc về cô. Vẫn là cô đến sau người ta một bước.

“Là Alisa đúng không?” Bảo Bình cắn môi một cái, khó khăn lắm mới bật ra được cái tên ấy. Cô ganh tỵ gì chứ, cô ta là thanh mai trúc mã, là người đã hứa hôn với anh từ lâu rồi mà.

“.....” Xứ Nữ nhún mày, đoạn búng lên trán cô một cái, hành động mà anh vẫn hay làm khi còn học cấp ba. “Là em đó đồ ngốc. Em nói tôi đợi em, rồi cuối cùng lại muốn tôi lấy cô gái khác à?”

“Là tôi?” Bảo Bình ngớ ra không hiểu.

“Anh biết được em là cô chủ nhỏ của Cinderagua lâu rồi, đó là cái tên anh đã đặt cho em mà. Thế là anh cho người tìm hiểu xem rồi đặt lịch hẹn.” Xứ Nữ bực môi khế nhếch, anh cúi người xuống, hôn vào trán cô một cái thật nhẹ rồi thủ thỉ bên tai. “Thế em có đồng ý làm hoàng hậu của anh không, Cinderagua? Anh không có gì cả, anh chỉ là một bác sỹ thú y tầm thường sở hữu một bệnh viện tư nhân và hai căn biệt thự gần bãi biển. À còn có cả vài chiếc xe mùi trần. Như vậy có quá ít đối với em không?”

Hơi nóng của anh phả vào cổ cô, nhồn nhột. Mùi hương nam tính trên cơ thể của Xứ Nữ bao quanh lấy cô. Cô sẽ đồng ý chứ?

“Đồ ngốc mới là anh đấy! Anh đang dụ dỗ em đó à?” Bảo Bình ngại ngần đẩy Xứ Nữ ra. “Còn không mau đeo nhẫn cho em?” Cô phì cười, đưa bàn tay ra trước mặt anh rồi ngúng nguẩy.

“Bây giờ thì chưa có. Nhưng sau này, anh sẽ đặt thầy Sư làm cho chúng ta một cặp nhẫn độc quyền thật đẹp.”

Xứ Nữ cúi xuống, bàn tay khẽ đặt lên eo Bảo Bình, tay còn lại chạm nhẹ vào gáy cô, gắt gao hôn cô. Cả mấy năm nay anh rất nhớ cô, rất nhớ. Chỉ được nghe tin tức từ xa mà không được gặp cô làm anh như muốn phát điên. May thay, sau khi tốt nghiệp trường bác sỹ thú y, mẹ đã cho anh được tự do nghỉ ngơi một thời gian sau bốn năm học tập căng thẳng, nên Xứ Nữ ngay lập tức bay ngay sang Mỹ để được gặp cô.

Bảo Bình hai tay ôm chặt lấy anh như sợ Xử Nữ sẽ bị ai đó cướp mất. Bây giờ anh đã là của cô rồi, sẽ không ai có thể giành lấy Xử Nữ của cô nữa.

Ánh nắng ban mai tung tăng nhảy múa trên những khung cửa sổ. Cả hai à, sống cho thật hạnh phúc nhé!

Bảo Bình hôm nay cùng Xử Nữ chuyển sang ngôi nhà mới có hồ bơi và một căn nhà trên cây đã cũ. Đây là lần thứ ba hai vợ chồng cô chuyển nhà trong tháng.

Sự nghiệp ổn định, thu nhập cao hơn mức trung bình, bây giờ là lúc thích hợp nhất để hai vợ chồng có thêm một thành viên nữa. Ước mơ được làm cha của Xử Nữ cuối cùng cũng sắp trở thành hiện thực rồi. Cả hai quyết định tìm một căn nhà nhỏ ở ngoại ô để Bảo Bình có thể dưỡng thai bảy tháng đầu. Vì nơi đây có không khí trong lành và gần gũi với thiên nhiên, sẽ thích hợp hơn với một người năng động như Bảo Bình mà không cần phải lo lắng việc xe cộ hay ô nhiễm, ồn ào.

Bảo Bình lau chùi mặt bàn và ghế, đây đã là việc cuối cùng của dọn dẹp nhà cửa.

“Để anh làm cho, em vào nghỉ đi.” Xử Nữ xịt nước lau kiếng lên bàn kiếng rồi giặt lấy cái khăn của Bảo Bình. Anh muốn mọi thứ phải thật sạch sẽ và ngăn nắp trước khi Bảo Bình lại làm rồi tung mọi thứ lên (Xử Nữ: đó là ý của cô thôi nhé tác giả ==).

Bảo Bình bấu môi một cái rồi ngồi ngay lên chiếc ghế anh vừa lau.

“Anh không tin tưởng em thì thôi...” Cô biếng nhác cắn một miếng táo rồi để lên bàn. “Không sinh con cho anh nữa!”

“Em dám?”

“Anh nghĩ em là ai?”

“Cho em nói lại một lần nữa.” Xử Nữ gằn giọng.

“Em- không-sinh-con-cho-anh-nữa!” Bảo Bình nói từng chữ một cách chậm rãi, cố gắng chọc tức anh.

Ừ thì Xử Nữ cũng chẳng muốn đôi co với anh làm gì, trực tiếp bế cô lên vắt thẳng xuống giường.

“Oái! Anh... anh làm gì vậy?” Bảo Bình la oái oái khi thấy Xử Nữ khoanh tay đứng trước mặt cô.

“Anh không dọn dẹp nữa! Anh muốn có con ngay và luôn!”

“Muốn thì đi xin con nuôi ấy! Ít nhất anh cũng phải đợi tới chín tháng mười ngày nữa chứ! Oa oa~ anh ăn hiếp em!”

“.....”

Bảo Bình nhú mày khi Xử Nữ hung hăng nằm lên người cô, hung hăng cắn lấy môi cô. Cô không muốn có con bây giờ a~ Nghe nói sinh con đau lắm!

Nhưng Bảo Bình thật sự không ngờ rằng, sau cái lần này, cô thật sự có thai, mà kinh khủng hơn đó lại chính là song thai! Đau chết cô a~ cái tên sắc lang chết bầm này!!!

“Bảo Phong! Đứng lại ngay!” Xử Nữ quát lớn, tay cầm cuốn tập đập lên mặt bàn. “Con còn dám chạy? Con có biết cô giáo vừa gọi điện về nói con hôm qua kiểm tra văn chỉ được có 4 điểm thôi không? Con không học bài à?”

“Không phải ba à...” Bảo Phong tay cầm ổ bánh mì cắn một miếng thật lớn. “Ba biết con mà... môn khoa học thì con rất giỏi, còn tiếng việt thì... con ẹ lắm.”

Xử Nữ lấy tay day day thái dương. Thằng bé này... quả thật không di truyền ba mẹ của nó chút nào.

“Mày ngốc quá! Tao đây được tận 9 điểm môn văn cơ!” Xử Nữ, cô con gái độc nhất của Xử Nữ lên tiếng.

“Còn con thì sao?” Xử Nữ bực tức quay sang Xử Linh, đưa một cuốn tập cho cô. “Môn khoa học con chỉ được có 3 điểm rưỡi thôi à?”

“Ấy ya~” Bảo Phong bật cười. “Màu cũng chẳng hơn gì tao đâu! Ha ha!”

“Bảo Phong! Con là anh lớn phải biết làm gương, lại còn chọc ghẹo em à?” Bảo Bình từ trong bếp bưng ra một đĩa táo thật ngon.

“Mẹ à, như vậy thật không công bằng nha! Bảo Phong nó sinh trước con có 5 giây, vậy mà con lại phải làm em sao?” Xử Linh phụng phịu ôm lấy cánh tay của Bảo Bình.

“Nè nè, trước 5 giây thì cũng là trước, mà đừng có lảm chuyện!”

“Mày mới phải gọi tao là chị đó!”

“Mày mới phải gọi tao là anh đó!”

“Hai đứa thôi ngay!” Xử Nữ day day thái dương lần nữa.

Căn nhà này từ khi nào mà lại ồn ào như vậy? Xử Nữ nhìn Bảo Bình một cái, cô chỉ cười khúc khích. Hai đứa này, nếu nói thông minh thì không phải, mà ngốc thì cũng chẳng đúng.

Phải nói là... chúng nó lai cả ba lẫn mẹ.

Bảo Phong năm nay đã mười chín tuổi rồi, ừ mà Xử Linh cũng vậy thôi.

Nhưng phải nói là... không có ngày nào mà hai đứa không cãi nhau.

“Xử Linh! Mày mang đôi dép của tao làm gì?”

“Nó rộng hơn dép của tao, với lại, tao thích!” Xử Linh bướng bỉnh chun mũi nhìn Bảo Phong đang tức muốn bốc hỏa.

“Này này! Mày mà còn không nghe lời nữa là tao sẽ méc mẹ vụ mày làm rớt chìa khoá nhà xuống cống đó ghen!” Bảo Phong khoanh tay trước ngực, vẻ mặt thách thức nhìn cô bé đang bố trí rồi trước mắt mình.

Xử Linh giật mình một cái, sao mà cậu biết được cơ chứ? Híc... vẫn là châm ngôn kinh điển của cô trong mọi tình huống: thà chịu nhục còn hơn bị chửi.

“Anh Phong a~ Em xin lỗi mà... Từ nay không dám chọc anh nữa đâu...” Xử Linh mở to đôi mắt tròn đen lay láy nhìn vào mắt Bảo Phong, đôi môi bé nhỏ của cô khẽ chu lên trông đáng yêu phải biết.

“Được rồi, được rồi...” Bảo Phong đẩy đầu con bé sang một bên, đoạn dứt tay vào túi quần rồi quay lưng đi. “Ngày mai đi theo tao, tao làm thêm một cái chìa khoá nữa cho mày. Đừng cho ba mẹ biết là được.”

“Ha ha! Bảo Phong là số một a!!!”

Xử Linh cười tí mắt, nhanh chóng bám theo cậu nhóc có mái tóc màu đen ngắn đang đi đằng trước. Bảo Phong quay nhanh lại, búng nhẹ vào trán Xử Linh một cái rồi phá lên cười làm cô nhóc la oai oái.

Đấy! Người ta nói đâu bao giờ sai. Thương nhau lắm cắn nhau đau ấy mà...

41. Ngoại Truyện: Song Tử Và Ma Kết

Ừ, đó chính là vào một trời tuyết lạnh lẽo. Song Tử ngồi bên cửa sổ, tay cầm một tách chocolate nóng hổi, mắt hướng về phía xa xăm.

Mùa đông năm nay tuyết rơi khá dày đặc, và đó cũng chính là một trong những lý do chuyến bay từ Mỹ về Việt Nam bị hoãn lại, dời đến đợt tuyết tan.

Song Tử ngán ngẩm nhìn vào lịch hẹn dày đặc mà hoa cả mắt. Cô sau năm năm học ngành dược, bây giờ đã trở thành một dược sĩ khá nổi tiếng bên Mỹ. Cô sở hữu cho mình một nhà thuốc lớn ở tiểu bang Delaware, còn có cả mười mấy chi nhánh trên toàn nước Mỹ. Đó âu cũng là nhờ sự cố gắng mà Song Tử gầy dựng nên.

Haiz... Đáng lẽ cô đã về Việt Nam từ hai tháng trước, nhưng bỗng dưng chi nhánh bên thành phố Newark bị trục trặc nên phải hoãn lại mọi thứ. Nếu bây giờ cô ở Việt Nam, hẳn là đang quây quần bên ba mẹ hoặc đi chơi cùng với lớp cũ, hay ít nhất là được tám với Thiên Yết hoặc Song Ngự. Nghe nói cả đám con gái mà cô biết đều lập gia đình hết rồi. Ganh tỵ quá đi a~ Thậm chí cô còn chưa gặp được ai nữa...

“Giám đốc, có một người đàn ông gọi đến nói muốn hẹn cô bàn việc làm ăn.” Cậu trợ lý điển trai có mái tóc màu nâu hơi rối gõ cửa ba lần nhưng không có tiếng trả lời bên nói vọng vào.

“Ai vậy?”

“Anh ta nói là Giám đốc công ty chuyên cung cấp các dược liệu: Capricorn.”

“Bây giờ là 9h tối ngày 31/12 rồi, nói tôi không rảnh.”

“Nhưng...” Cậu ta trông có vẻ bối rối.

“Lát cậu về nhớ kiểm tra các thiết bị và đóng cửa. À, còn một chuyện nữa, đừng có rủ cô bạn gái của cậu đến văn phòng, lần trước cô ta để quên áo lót trên sàn nhà đấy, may là tôi đã xử lý nó trước khi các nhân viên khác vào.”

Song Tử lạnh nhạt buông một câu rồi quay lưng đi mất, để lại cậu trợ lý với khuôn mặt ngổ rùng đứng ú ớ. Cô khẽ cười một cái rồi cắn môi. Cậu ta tên là Jake, nhỏ hơn cô 1 tuổi, làm việc rất cẩn thận nhưng lúc nào Jake với cô bạn gái cũng bám lấy nhau như sam không rời, điều đó làm cho Song Tử khá là bực mình.

Đèn đường bây giờ đã được thắp lên khắp các dãy phố. Giáng sinh đã đến rồi. Song Tử đi dạo một vòng quanh các cửa hàng, miệng lầm nhảm hát theo các bài hát Giáng sinh cổ điển.

“Last christmas I gave you my heart, but the very next day, you gave it away...”

Song Tử cô nhảy múa tung tăng quanh cây thông lớn của tiểu bang. Đây cũng được gọi là công viên lớn trong thành phố: Delaware Park. Hằng năm vào các ngày lễ, người ta lại trang trí lên vài thứ để người dân có thể tụ tập lại tham gia vài trò chơi, tặng quà cho nhau hay ít nhất cũng là để selfie. Song Tử cô bây giờ không có ai đi cùng thì đành đến đây chơi một mình vậy.

Cô mặc một cái áo thun dài tay với quần Jeans, cộng thêm đôi boots lông màu đỏ, áo choàng khoác lửng và cái nón của ông già Noel, trông Song Tử như những cô cậu học sinh trung học chứ không phải là giám đốc của một nhà thuốc lớn nữa. Song Tử là thế đấy, hồn nhiên và đáng yêu...

Cô chơi một mình một lúc cũng thấm mệt, bèn ngồi xuống góc khuất trong công viên, nơi ít ai lui tới. Cô thấy lạnh, không phải vì cái lạnh ngoài da, mà là lạnh trong tâm hồn. Đáng lẽ giờ này cô đã ở bên gia đình, có thể chuẩn bị đón năm mới. Nhưng bây giờ thì sao? Chỉ có mình cô và chiếc điện thoại hết pin.

Song Tử bật khóc.

Cô đơn lắm, lạnh và đói nữa. Cô nhớ mọi người, nhớ gia đình và bạn bè. Ước gì... ước gì bây giờ có ai bên cạnh để cô có thể dựa vào nhỉ? Chỉ lần này thôi...

“Don’t have any friend, huh?” Một giọng nói trầm trầm cất lên bên cạnh làm Song Tử giật cả mình vội ngược lên nhìn.

Một người con trai mặc áo khoác dày, đội mũ lưỡi trai kín mặt đang ngồi trên chiếc ghế gỗ kế bên cô. Anh ta thổi một hơi nóng vào giữa hai bàn tay rồi xoa vào nhau.

“Ya~ It’s a little bit lonely but I guess it will be fine. You too?” Song Tử đưa tay lên lau nước mắt, khóe môi cười gượng nhìn anh.

“Are you Vietnamese?”

“Yes, I am.”

“Ừ, tôi cũng là người Việt Nam.” Anh ta đút hai tay vào túi quần. “Có muốn đi đâu đó không, mít ướ?”

“Ừ... Cái gì? Ai mít ướ?” Song Tử giãy nảy. “Đó là tại có gì đó bay vào mắt tôi chứ bộ!”

“Cô nghĩ tôi không thấy cô khóc à?” Chàng trai nói với giọng trêu chọc khiến Song Tử chun mũi, bĩu môi. “Tốt thôi, nếu cô không khóc thì chứng tỏ cô rất mạnh mẽ.” Anh ta đứng dậy, lấy tay phủi nhẹ đầu gối dính một chút tuyết. “Được rồi, đi nào.”

Trong một khoảnh khắc nào đó, đôi mắt Song Tử lướt nhẹ qua dưới chiếc mũ lưỡi trai, gương mặt anh ta... rất giống một ai đó mà cô biết.

“Anh muốn dẫn tôi đi đâu?”

“Đến một nơi rất vui.”

“Tôi không dễ bị dụ dỗ đâu!”

Nhìn Song Tử khoanh tay chu môi, chàng trai chợt bật cười.

“Thật sự không muốn đi với tôi sao? Tôi là người đã hẹn cô bàn chuyện làm ăn, thế mà cô lại nỡ từ chối tôi cơ đấy.”

“Anh là Giám đốc của công ty chuyên cung cấp thiết bị y tế Capricorn?” Song Tử nhú mày, cô không nghĩ anh lại trẻ như thế.

“Ừ.”

“Xin lỗi, hết giờ làm việc rồi. Tôi phải về đây, bye.”

Song Tử sau khi nói xong thì lạnh lùng quay lưng đi. Nhưng bất chợt, bàn tay cô lại bị anh tóm lấy. Song Tử mất đà, mặt úp thẳng vào lòng ngực của anh.

“Cái gì tôi đã muốn, tôi quyết có bằng được.”

Chàng trai cúi mặt xuống, môi chậm chậm áp đảo lấy môi cô. Song Tử nhú mày, không thể nào đẩy anh ra được. Cô vừa mở miệng định nói thì lại bị anh ta thừa cơ hội dùng lưỡi tiến vào.

“Uhm... Uhm...” Song Tử nhăn nhó, cố gắng đẩy anh ra nhưng vẫn không có kết quả gì.

Chỉ đến lúc cô sắp không thể thở được, anh mới chịu buông tha.

“Tôi nhớ cô...” Chàng trai cứ thế ôm lấy Song Tử vào lòng không buông mặc cho cô vùng vẫy.

“Anh là tên biến thái à? Thả tôi ra!” Song Tử đưa tay lên, định giáng cho anh một cái tát thì chiếc mũ lưỡi trai của anh lại bị cô làm rớt xuống. “Ma... Ma Kết...?!!” Song Tử lắp bắp, ánh mắt ngạc nhiên mở to hết cỡ.

“Thật sự không nhận ra tôi thông qua nụ hôn đó sao? Vị giác cô quả đúng là quá tồi.” Ma Kết khoé môi khẽ nhếch, gương mặt chứa đầy vẻ thích thú.

“Ai nói! Chỉ là... nếu hôn tự nhiên thì mới cảm nhận được chứ! Cường hôn như vậy... làm sao người ta nhận ra được...” Song Tử ngại ngùng đánh vào ngực anh một cái rồi tủm tủm cười. “Hôn lại đi, tôi chứng minh cho anh coi.”

“Được!” Ma Kết đắc ý gắt gao ôm lấy cô.

Giữa trời tuyết, giữa những khúc ca Giáng sinh an lành, Ma Kết và Song Tử trao cho nhau một nụ hôn định tình mãnh liệt.

Chuông đồng hồ bắt đầu điểm mười hai tiếng.

Merry Christmas and Happy New Year everybody!

Chỉ vài tháng thôi, chỉ vài tháng ngắn ngủi thôi mà giờ đây Ma Kết và Song Tử đã là vợ chồng hợp pháp. Nhớ ngày nào anh và cô còn là mối quan hệ cô-trò, vẫn còn cãi nhau chí chóe.

Song Tử vươn vai thức giấc sau giấc ngủ dài. Cô nhìn sang bên cạnh, Ma Kết vẫn còn đang ngủ rất ngon giấc, anh quay lưng về phía cô, tiếng ngáy nhẹ đều đặn. Để xem a~

Song Tử bứt một cọng tóc, với tay qua ngoáy ngoáy vào lỗ mũi Ma Kết. Anh giật mình theo phản xạ đưa tay lên phẩy phẩy. Song Tử cứ thế tùm tùm cười, cô lại ngoáy cọng tóc vào lỗ tai anh. Lần này thì Ma Kết trở mình, quay mặt về phía cô. Song Tử cười lớn trong im lặng, đoạn cô lại chui vào lòng Ma Kết, gác tay anh qua người mình, hôn vào môi anh một cái rồi giả vờ ngủ.

“.....”

Không có tiếng động gì sao? Song Tử nhú mào ngược đầu lên nhìn anh.

Ngay vào khoảnh khắc đó, Ma Kết đột ngột mở mắt ra, đề cô xuống giường. Quần áo hai người vốn đã bị lột sạch từ tối hôm qua, nay tất nhiên là không mảnh vải che thân.

“Em quậy đủ chưa?”

Ma Kết cứ nhìn Song Tử mãi làm cô đỏ hết cả mặt, vội đưa tay lên ôm chặt lấy anh hòng che mắt tầm nhìn của Ma Kết.

“Đừng có nhìn nữa! Em biết lỗi rồi a~ tha cho em đi...”

Ma Kết bực môi khề nhếch một cái rồi cắn vào vai Song Tử, nơi đó liền hiện lên một vết nhỏ màu đỏ.

“Anh làm gì vậy? Đau quá đi!”

“Cho chừa cái tội dám chọc anh! Mỗi lần nhìn vào đó, em phải nhớ là anh đã đánh dấu chủ quyền, rõ?”

“Em biết rồi a~ chồng ngố!”

Song Tử thủ thủ bên tai Ma Kết rồi cười như con dỏ. Biết làm sao được! Cô yêu anh quá đi!!!

Song Tử tay chống hông, tay còn lại cầm cây thước kẻ nhíp nhíp lên bàn.

“Mẹ nói với con bao nhiêu lần rồi Tiểu Khiết? Con không chịu ăn, con có muốn bị đánh không hả?”

“.....”

“Con vẫn im lặng sao? Được lắm!”

“Gâu!”

Con chó nhỏ tên Tiểu Khiết mở to mắt nhìn Song Tử đang mím môi la mắng, đuôi nó quẫy quẫy, lưỡi thè ra hào hứng.

“Mẹ à, thôi đi. Nó có hiểu gì đâu chứ!” Hoàng Dương, con trai lớn của cô lên tiếng, tay đang cố gắng tập viết.

Hoàng Dương có mái tóc màu đen giống ba nhưng gương mặt lại thanh tú giống mẹ. Cậu năm nay đã tròn năm tuổi. Với tính cách vui vẻ, hoà đồng và khá đào hoa, Hoàng Dương luôn luôn được lòng các bạn gái trong lớp. Nhưng ngặt một nỗi, cái tính cách không thích dây dưa vào con gái thì cậu lại được di truyền từ Ma Kết.

“Con a~ hôm nay con đã dạy em tập đọc chưa?” Song Tử vỗ vỗ vào đầu Tiểu Khiết, đoạn quay sang nhìn cô bé có mái tóc đen dài đang ngồi chơi ngoài sân với Ma Kết.

Đó chính là Nguyệt Nhi. Phải nói là Nguyệt Nhi sở hữu tính cách hoàn toàn giống Song Tử, khá quậy nhưng lại cực kỳ ngây thơ. Nhớ có lần đi học mẫu giáo, cô bé xém bị một tên du côn dụ dỗ kẹo mà đi theo hắn. May là Ma Kết xuất hiện kịp thời, tấn cho tên ấy một trận ra trò.

“Ba ơi ba~ bế con! Bế con!” Nguyệt Nhi lon ton chạy lại Ma Kết, đoạn cố gắng leo lên cổ anh.

“Con muốn đi chơi à?” Ma Kết cười sủng nịnh nhìn cô con gái yêu của mình, anh đỡ cô lên cổ rồi đứng thẳng lên làm Nguyệt Nhi cười sảng sặc.

“Con muốn đi kiếm mẹ!”

“Được! Ba dẫn con đi kiếm mẹ.”

Ma Kết công cô bé đi một vòng quanh nhà, sau đó lại quẹo vào bếp.

“Mẹ con có trong này không?”

“Có! Mẹ kia kìa!” Nguyệt Nhi hào hứng giơ hai tay lên phía trước, điệu bộ muốn được mẹ bế.

“Haiz... mẹ ơi! Nhi nó ồn quá! Con tập viết không được!” Hoàng Dương nhíu mày, giơ cuốn tập lên vầy vầy.

“Ừ ừ, mẹ bế Nguyệt Nhi nha! Uy~ Nguyệt Nhi của mẹ đáng yêu quá nè.” Song Tử vui sướng đỡ con gái từ tay Ma Kết, tùm tùm cười.

“.....”

Hoàng Dương mặt đen như đất nồi, quả là Kiến An và Minh Vương nói không sai mà! Con trai đầu thai vào mấy cái nhà này toàn bị tác giả dìm (Evan: hồi nào :v). Nói rồi, cậu bé đành lủi thủi lên phòng làm bài tập một mình.

Một lần, hội con trai họp lại bàn bạc với nhau.

Kiến An: “Tao chuyên gia bị ăn hiếp nha!!! Ở nhà ấy, mẹ Song Ngư lúc nào cũng bênh chị Lam Lam, tao muốn bỏ nhà đi lắm mà sợ đói nên thôi, kế hoạch bãi bỏ.”

Bảo Phong: “Tao sướng hơn tụi mày chắc! Con nhỏ Xử Linh nó có bao giờ coi tao là anh đâu! Con gái con đưa gì mà suốt ngày đi đánh nhau với tao nè!”

Minh Vương: “Mày còn đỡ hơn tao! Ba Sư Tử cứ bắt tao phải trông coi Thiên Kim. Nó lớn rồi chứ bộ! Có phải con nít đâu!”

Hoàng Dương: “Ừ ừ, cứ như tao sướng lắm ấy! Cái đám con trai mình thì ai cũng có nỗi niềm riêng, chỉ có thằng Cự Minh là không có em gái thôi.”

Cự Minh mặt đen như đất nồi: “Tao có em trai. Nó còn quậy gấp tỷ lần mấy đứa em gái của tụi mày.”

Cự Huy hắc tuyến giăng đầy đầu, quanh sang nhìn anh mình: “Em vẫn còn ngồi đây đó nhé!”

Cả đám nhìn nhau rồi bất chợt cười lăn cười bò.

Cũng ngày đẹp trời ấy, hội con gái hẹn nhau cùng đi picnic.

Song Lam: “A~ thật chán quá đi! Tự dưng chị nhớ Kiến An quá, chọc thằng nhóc ấy thích thật ấy chứ!”

Xử Linh: “Thôi đi, chị đừng nhắc đến tụi con trai nữa! Nhớ đến cái thằng Phong Phong trời đánh thánh đâm ấy làm em bực hết cả mình!”

Thiên Kim: “Ha ha! Anh em các cậu khá bất hoà nhỉ, mình và anh hai thật sự rất thân cơ!”

Nguyệt Nhi: “Thật á? Hôm trước mình còn thấy anh Vương bỏ nguyên con gián chết vào cặp cậu cơ mà!”

Thiên Kim mặt đen như đất nồi. Cả đám lại cùng nhau cười hô hố.

Thế là hết truyện rồi nhá :)) Ta tự dưng thấy thích mấy cặp anh em, chị em này quá đi XD ha ha! Đa tạ tất cả mọi người đã ủng hộ ta bấy lâu nay :3 Nhớ để lại cmt cho ta nhé :))) Chào thân ái và quyết thắng!

42. Ngoại Truyện Ngắn: Ma Kết Và Kim Ngưu

Ừ thì có một chuyện nhỏ nhỏ bây giờ mới kể.

Đó là vào một buổi chiều thu mát mẻ, Kim Ngưu sau khi kiểm tra Văn xong liền ôm cặp đạp xe về nhà.

Nhà cậu tất nhiên có xe hơi, nhưng Kim Ngưu chưa đủ tuổi để lái xe, cậu cũng không thích đi xe hơi, cái cảm giác tù túng của nó làm cậu khó chịu.

Kim Ngưu đạp xe chậm chậm đi qua các dãy phố ngắm nhìn mọi người. Dù sao thì ở nhà cũng chẳng có ai chào đón cậu. Sao phải xoắn?

Bốp!

“Mày chán sống rồi à?”

“Chuyện đó liên quan đến mày sao? Há há!”

Kim Ngưu nhú mày, dừng xe lại trước một con hẻm nhỏ. Đang có đánh nhau sao?

“Biến đi!”

“Không đó thì sao?”

Là giọng của Ma Kết? Kim Ngưu nhướn mày một cái, cũng không lạ lắm. Rất nhiều lần cậu thấy Hội trưởng đánh nhau rồi, nhưng chưa được chiêm ngưỡng mấy chiêu đánh của cậu ta. Vì tính Kim Ngưu cũng không hẳn là tò mò, chỉ nhìn một cái rồi bỏ đi. Nhưng xem ra hôm nay Ma Kết hơi thất thế một chút rồi. Chỉ có mình cậu mà đấu với gần mười tên cao to như thế, hơn 80% là thua. Kim Ngưu có chút phân vân: giúp hay không giúp?

Ma Kết tình thế thật rất là chật vật. Vừa túm cổ lấy tên bên trái lại phải xem chừng tên bên phải. Những tên này đúng không phải là hạng tầm thường chỉ bị đánh bại trong vòng vài chiêu. Ma Kết đưa tay lên lau đi vết máu trên khoé miệng. Có lẽ lần này sẽ khó khăn với cậu đây.

Ma Kết tung nắm đấm vào mặt tên đầu đỏ, lại vung chân đá vào bụng tên đầu vàng. Nhưng không phải ai đánh nhau cũng đều chơi công bằng như cậu.

Một tên nhân cơ hội Ma Kết không để ý liền vung cây gậy bóng chày lên, nhắm thẳng say gáy cậu mà hướng tới.

Bốp!

Ngay cái giây phút cận kề ấy, Kim Ngưu liền vắt xe đạp sang một bên, tung người lên không trung, vung một cú đá thẳng vào đầu tên đánh lên.

Ma Kết giật mình quay sang, chỉ thấy Kim Ngưu nhướn mày với cậu một cái, ánh mắt ra hiệu phối hợp. Ma Kết nhếch mép, từ đó tới giờ, đây quả là lần đầu tiên anh hợp tác với người khác đánh nhau.

Kim Ngưu đá mắt về phía sau, ý nói hỗ trợ giúp cậu. Ma Kết hắc tuyến giăng đầy đầu, đảo mắt một cái rồi tiến lên phía trước, vung chân lên đá đối thủ. Kim Ngưu chỉ thở dài. Okay! Muốn back up thì cậu sẽ back up, dù sao cậu cũng chả quan tâm. Đánh nhau nhanh rồi về, cái bụng cậu bắt đầu réo âm ỉ rồi.

Kim Ngưu cúi người quét một đường, những tên không chú ý liền bị ngã ngựa. Ma Kết ngay lúc đó liền tung người lên đạp liên tiếp vào hàng ngang những tên đang cầm vũ khí (Evan: ta thật sự xin lỗi vì ta không biết tả cảnh đánh nhau cho lắm, cực kỳ xin lỗi).

Chỉ sau chừng mười lăm phút, cả gần mười tên lực lưỡng có vũ khí đã nằm rên rỉ dưới chân hai anh chàng trông có vẻ thư sinh ấy.

Ma Kết nhếch mép nhìn Kim Ngưu một cái. Ừ... không tệ.

Kim Ngưu cậu cũng dùng mắt để đánh giá đối phương. Tốt, quả không uổng danh là Hội trưởng Hội học sinh.

“Lần sau có dịp muốn đi nữa không?” Ma Kết hắt cằm về phía Kim Ngưu.

“Ừ, sao cũng được. Nhưng bây giờ phải lấp đầy bao tử cái đã. Đi không?”

“Ừ.”

Ma Kết để mặc cho Kim Ngưu khoác tay lên vai mình, bạc môi khẽ mở. Cậu nhóc này... rất là hợp khẩu vị của cậu nha!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/12-chom-sao-va-khoang-thoi-gian-cap-ba-vui-ve>